SUSAN RUNDE

Nimic nu ne va despărţi

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CORNELIA BIŢOIANU
ALCRIS Romance

Prolog

— Chelner! strigă Alex, întorcându-se spre barul unde o jumătate de duzină de consumatori îşi beau paharul rezemaţi de tejghea, încă un rând pentru prietenii mei!

Şi îşi ridică paharul cu un gest larg, dar lipsit de entuziasm. Prietenul lui cel mai bun se va căsători cu singura femeie pe care o iubise vreodată şi în zadar bea, alcoolul nu-i putea alina suferinţa.

Chelnerul clătină din cap, zâmbind.

— Un whisky, două Martini şi o cafea, aşa-i?

— Exact!

— Am impresia că sărbătoriţi ceva…

— Câştigat!

— O aniversare?

Izbucnind într-un râs forţat, Alex se răsturnă pe scaun.

— Nu, o căsătorie! Aceea a Micului Danny! în douăzeci şi patru de ore, acest inconştient va fi cu ştreangul de gât!

La aceste cuvinte, Micul Danny îşi întinse cei un metru şi optzeci de centimetri şi se strâmbă.

— Nu eşti obligat să anunţi căsătoria mea la tot pasul!

— Totuşi, pentru asta suntem aici! replică Alex. Apoi, întorcându-se spre chelner:

— Sunteţi căsătorit?

— Încă nu!

— Norocos bărbat! Nu vă cunoaşteţi fericirea!

— Opreşte spectacolul, mormăi Micul Danny. Oricum, nu vei reuşi să mă faci să revin asupra deciziei mele.

— Sper! exclamă tânărul aşezat în stânga lui. Dacă ai de gând să frângi inima surorii mele, vei avea de-a face cu mine.

Micul Danny ridică din umeri.

— Nu te nelinişti, Rick. Nimeni nu mă va împiedica să mă căsătoresc cu Lindsey. Nici chiar Alex.

— Bravo! întări Jon. Nu te lăsa impresionat. Alex,

fermecătorul meu frate, este pur şi simplu furios că ai cerut-o în căsătorie pe Lindsey înaintea lui.

Şi aruncă o privire piezişă acestuia din urmă. Mai mic şi mai brunet decât el, Jon îi semăna totuşi în mod izbitor.

— Este adevărat? îl întrebă Micul Danny pe Alex.

Acesta avu impresia că inima i se prăvăleşte în stomac. Jon avea de o sută de ori dreptate, dar de ce se amesteca?

— Este ridicol. Jon este într-adevăr insuportabil. Îi suport prezenţa toată ziua la lucru! Ce nevoie aveam să-l aduc aici în seara asta?

— Deoarece căutai o persoană cumpătată pentru a-ţi servi de şofer până în zori, îi răspunse Jon ridicând ceaşca de cafea.

Sosirea chelnerului îl împiedică pe Alex să-i răspundă. Îşi luă paharul cu whisky direct de pe tavă şi-l duse la buze fără să mai aştepte. Lichidul îi arse gâtul şi-i înceţoşă privirea.

— Fiindcă eşti atât de inteligent şi singurul căsătorit din grup, spune-ne mai curând dacă într-adevăr este atât de straşnică după cum se spune.

— Nu atât cum spui tu, în orice caz.

Micul Danny bătu uşor umărul lui Jon, cu un aer satisfăcut.

— Bun răspuns. Dar, între noi fie vorba, care sunt efectiv avantajele?

— Să spunem că mâncarea este mai bună acasă decât la restaurant, răspunse Jon cu un aer ironic.

— Scuteşte-ne de remarcile tale facile... Jon îşi depărtă braţele cu un aer depăşit.

— Ce vreţi să vă spun? Avantajele sunt multiple. De exemplu, când te întorci seara acasă nu găseşti niciodată apartamentul gol.

Rick ricană.

— Nu este nevoie să te căsătoreşti pentru asta! între prieteni, se alungă de asemenea singurătatea.

— Bineînţeles, continuă Jon, imperturbabil, dar este altceva. El făcu o uşoară pauză.

— Este inutil să baţi localurile de noapte pentru a găsi companii de-o seară, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Alex îşi privi fix paharul. Cum putea fratele lui să se arate atât de indecent? Ce-ar spune Rachel dacă l-ar auzi?

Micul Danny, în schimb, păru satisfăcut de răspuns şi izbucni în râs.

— Dacă am înţeles bine, începând de luni, voi avea o viaţă frumoasă…

Dar Rick îşi puse paharul pe masă şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Nu permit ca sora mea să fie amestecată în genul acesta de consideraţii.

— Calmează-te! exclamă imediat Jon cu un zâmbet amuzat. Sora ta este fată mare acum, şi ştie la ce să se aştepte căsătorindu-se cu Micul Danny…

Toată lumea izbucni în râs, în afară de Rick şi de Alex.

— Dacă era vorba despre sora voastră mai mică, exclamă Rick ridicându-se de pe scaun, aţi fi reacţionat la fel ca mine!

Alex clătină din cap.

— Are dreptate.

Urmă o tăcere după această izbucnire, în cursul căreia doi consumatori părăsiră barul. În fine, Jon reluă cuvântul.

— Dacă ne-am sfârşi seara în altă parte? Aici, începem să ne plictisim!

— Unde am putea merge? întrebă Alex fără chef.

— Pe East River. Există localuri puţin mai animate… Danny ezită.

— I-am promis lui Lindsey să nu frecventez astfel de localuri. Jon îl prinse de braţ.

— Săptămâna viitoare, vei face tot ce-ţi va spune soţia ta. Dar în seara asta eşti cu noi. De acord?

— Nu. Mă va ucide dacă se termină rău.

— Cum vrei să se termine rău? Rick este prea serios ca să ne lase să facem prostii.

Micul Danny se întoarse atunci spre Alex.

— La ce te gândeşti, tu care eşti cel mai bun prieten al meu? Alex nu răspunse.

— Nu eşti cel mai bun prieten al meu?

— Bineînţeles că da. Lindsey şi cu tine sunteţi cei mai buni prieteni ai mei şi puteţi conta oricând pe mine.

Micul Danny zâmbi slab.

— Sfântul Alex! Nu te-ai schimbat. Mereu cu inima bună. Alex se încordă. Era mult timp de când făcea pe prietenul sincer faţă de excentricul Danny şi faţă de nepăsătorul Rick, încât avea deodată chef să-i trimită la plimbare.

Această dorinţă apăruse în momentul când Micul Danny îi anunţase căsătoria lui cu Lindsey. În seara asta, Alex crezuse că leşină. Păreau atât de puţin făcuţi unul pentru altul! Lindsey era atât de sinceră şi Danny atât de ambiguu! Cum putuseră să se placă?

Alex îşi duse paharul la buze scuturând violent din cap. El o iubea pe Lindsey dintotdeauna. De ce nu i-o spusese niciodată?

Apoi bău conţinutul paharului dintr-o înghiţitură. Oricum, era prea târziu pentru a-şi pune întrebări.

Capitolul 1

Patru ani mai târziu.

Splendida femeie avea privirea aţintită asupra oceanului. Înaltă, zveltă şi brunetă, îşi oferea profilul perfect lui Alex, în timp ce vântul, jucându-se cu rochia roşie, îi evidenţia conturul corpului.

Alex se opri, plin de admiraţie. Cum putea să existe o femeie atât de frumoasă? întinzând mâna spre umărul ei, o puse peste mătasea uşoară a rochiei sale. Femeia întoarse încet capul spre el…

Dar răsună o sonerie şi faţa femeii dispăru.

Alex gemu şi, fără să deschidă ochii, închise pe dibuite radioul cu ceas deşteptător. Apoi se ghemui sub cearşafuri cu un oftat de mulţumire. Mai avea zece minute ca să profite de visul lui.

Superba siluetă îşi regăsi contururile. Părul negru ca abanosul strălucea în soare… Răsună o altă sonerie.

De data asta, Alex deschise ochii, scoţând o înjurătură. Nu era soneria ceasului deşteptător, ci a telefonului. Şi cadranul luminos indica ora şase. Trebuia să fie o greşeală!

Soneria se auzi a treia oară.

Cu un oftat exasperat, întinse braţul spre aparat şi ridică receptorul.

— Da?

— Alex?

Era o voce de femeie, caldă şi senzuală, care s-ar fi potrivit perfect cu femeia din visul lui. Închise ochii.

— Alex? repetă vocea cu o uşoară nerăbdare. Eşti acolo?

— Mmm…

— Dormeai?

— Da… nu. Cine este la aparat?

— Lindsey.

Alex fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie, dar se abţinu. Chiar dacă o iubea pe această tânără femeie

dintotdeauna, nu putea să i-o mărturisească.

— Bună…

— Este foarte devreme şi am ezitat mult timp înainte de a te suna. Sper că nu te deranjez.

— Tu nu mă deranjezi niciodată.

— Mulţumesc, replică Lindsey cu blândeţe. Dar mă temeam să nu întrerup… ceva.

— Duşul meu? răspunse Alex pe un ton nevinovat.

— Nu, ar fi putut fi… în fine. Eşti singur?

Alex nu se putu împiedica să nu râdă. Lindsey roşise probabil formulând această întrebare. O cunoştea atât de bine.

— Aşteaptă să verific… Apoi, după o pauză:

— Se pare că nu se află nimeni sub cearşafuri.

— Foarte bine.

Şi Alex se întrebă confuz dacă-l felicita că este singur sau că este liber să vorbească, dar n-avu timp să întrebe mai mult. Deja, Lindsey relua:

— Voiam neapărat să te prind înainte să pleci la serviciu. Ştii ce zi este astăzi?

— Doar nu mă suni la ora şase dimineaţa că să-mi spui ghicitori!

— Scuteşte-mă de glumele tale, te rog.

— Perfect, perfect… Ei bine, suntem în a treia vineri din noiembrie şi Ziua recunoştinţei nu mai este foarte departe. Dar este mai ales aniversarea finului meu.

— N-ai uitat! exclamă Lindsey.

— Cum aş fi putut? îmi repet asta de două luni.

— Tocmai de aceea te-am sunat.

— Nu era nevoie. Îmi amintesc că organizezi o mică petrecere şi voi fi acolo, puteţi conta pe mine.

— De fapt, voiam să-ţi spun că nu eşti obligat să vii.

— Cum?

— Ştiu că Jamie este foarte încântat la ideea că împlineşte trei ani şi contează să primească numeroase

cadouri. Oricum, ai cu siguranţă ceva mai bun de făcut decât să-ţi consacri vinerea fiului meu.

— Care este de asemenea finul meu.

— Acesta nu este un motiv să te lipseşti de o întâlnire interesantă.

— O întâlnire? urmă o mică pauză.

— Cu o prietenă, de exemplu.

— Înţeleg... De fapt, ai prefera să mă ştii într-o companie galantă decât cu Jamie. Mă consideri într-adevăr un naş jalnic...

— Nu este adevărat! Ţi-am spus întotdeauna că eşti un naş minunat! Chiar puţin prea mult.

— De ce?

— Fiindcă timpul pe care-l dedici lui Jamie impietează asupra vieţii tale private.

— Ce vrei să spui exact? Lindsey avu un mic râs jenat.

— Ei bine, vorbesc despre femei, îndeosebi.

— Dar... drept cine mă iei? Drept un seducător vulgar?

— În orice caz nu eşti un model de virtute. La Saint Louis, care femeie nu şi-a petrecut cel puţin o seară cu tine? Şi nu vorbesc despre cele care au făcut mai mult...

Alex rămase fără grai.

Lindsey îi vorbea despre alte femei, când el n-o iubea decât pe ea.

— Lindsey...

— Scuză-mă, am mers prea departe. Ştiu că viaţa ta privată nu mă priveşte şi intenţia mea nu era să te critic. Cu atât mai mult cu cât apreciez gentileţea ta faţă de Jamie. Dar aş înţelege foarte bine dacă hotărăşti să-l vezi mai puţin. Ocupaţiile tale numeroase nu-ţi permit cu siguranţă să-i consacri atâta timp.

— Asta nu mi-a pus vreodată nici cea mai mică problemă.

— Nu pot să te cred. Eşti în fruntea unei întreprinderi importante de articole de sport din Statele Unite şi...

— Nu voi reveni asupra hotărârii mele. În această seară,

finul meu nu-şi va sărbători aniversarea fără naşul lui, şi ai face mai bine să-mi spui la ce oră să vin.

— La ora nouăsprezece. Dar eşti sigur că…

— Lindsey…

Se auzi un oftat pe fir.

— Foarte bine. Atunci, pe diseară.

Şi întrerupse convorbirea. Alex închise ochii cu un suspin adânc.

De unde găsea Lindsey atâta energie? Cum putea să-l plângă în timp ce destinul se arăta atât de crud cu ea de doi ani?

Într-adevăr, exact după prima aniversare a lui Jamie, Danny murise în urma unei crize cardiace. Lindsey fusese cât pe ce să se prăbuşească într-o profundă depresie, dar se ţinuse bine pentru fiul ei, şi numai pentru el. Câteva săptămâni mai târziu, descoperise în plus că tocmai înaintea morţii sale, Danny anulase asigurarea de viaţă ca să plătească primele rate ale noului lor cămin, la Kirkland, şi nu-i lăsase nimic.

Atunci, Lindsey se întorsese spre fratele ei şi Rick o ajutase în măsura posibilităţilor lui. Dar, cum nu era suficient, Alex îi propusese la rândul lui ajutorul. Lindsey îl refuzase, preferând să se lanseze într-o viaţă activă, cu o energie sporită. Atunci, Alex se îndepărtase, refuzând să profite de descumpănirea lui Lindsey ca să se impună.

La amintirea acelei perioade, Alex se ridică şi-şi trecu o mână obosită prin păr. Lindsey ar fi putut să accepte totuşi împrumutul pe care i-l oferise. Nu era Jamie finul lui? Şi Danny nu fusese cel mai bun prieten al său?

Telefonul sună din nou şi-l smulse din gândurile lui.

Lindsey…

Ridicând receptorul în grabă, declară cu o voce veselă:

— Din fericire, nu am o femeie în patul meu în această dimineaţă! Altfel, s-ar fi întors să-şi încheie noaptea la ea acasă.

O lungă tăcere întâmpină remarca lui.

— Mulţumesc pentru această informaţie. Ar trebui să mă bucur său să mă întristez?

Alex făcu imediat ochii mari de groază.

— M... mamă?

— Am impresia că aşteptai telefon de la altcineva.

— Da... în fine, nu, se bâlbâi Alex. Asta pentru că... este îngrozitor de devreme!

— Bineînţeles, dragul meu, este ora şapte.

— Nu, şase. Uiţi mereu că există o oră de decalaj orar cu Florida.

— Voiam să-ţi vorbesc înainte să pleci la serviciu.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nunta surorii tale are loc la sfârşitul săptămânii şi te aşteptăm miercuri.

— Dar bine mamă, ştiu... Am vorbit la telefon săptămâna trecută!

— Mă temeam să nu uiţi.

— Cum aş putea să uit un asemenea eveniment?

— Cu tine, mă aştept la orice. Eşti atât de ocupat! în fine, am reuşit totuşi să te găsesc. Fratele tău, în schimb, este mereu branşat pe robot. Mă întreb de ce nici el nici Rachel nu ridică telefonul niciodată.

— Pentru că Rachel se întoarce târziu acasă şi Jon este pe coasta de vest până luni. Tocmai am obţinut un important contract şi...

— Apropo de Jon, când te vei hotărî să-l imiţi să te căsătoreşti? Alex fu cât pe ce să scape receptorul din mână.

— Ce tot spui?

— Inutil să iei acest aer uimit. Jon este căsătorit de cinci ani şi acum sora ta mai mică...

— Ştiu.

— Nu crezi c-ar fi timpul să te hotărăşti în loc să alergi după fete ca un adolescent?

Alex se încruntă. Mai întâi Lindsey. Acum, mama sa. De

ce oare acest interes subit pentru iubirile lui?

— Mă voi gândi la asta.

— Când?

— Atunci când voi întâlni femeia ideală.

— Bietul de tine, chiar dacă ţi-ar suna la uşă, n-ai recunoaşte-o. Ţi-e atât de teamă să te legi!

Alex făcu o mică strâmbătură mută.

— Totuşi, fetele frumoase nu lipsesc, continuă Louise Trent. Ţi-o aminteşti cu siguranţă pe Rosemary Plinkton. Ei bine, este din ce în ce mai încântătoare, şi Stephanie i-a cerut să-i fie martor, cu tine, şi domnişoara ei de onoare. În plus, este încă celibatară. Dar ar trebui s-o faci repede, deoarece bărbaţii încep să se învârtească serios în jurul ei.

Alex se încruntă, ghicind prea bine unde voia mama lui să ajungă.

— Nu atât de repede! N-am nicio intenţie s-o iau în căsătorie pe Rosemary Plinkton! Şi dacă încerci să profiţi de faptul că este martorul Stephaniei ca să ne apropii, nu voi mai pune piciorul la Whisper Key Island!

Louise Trent nu păru câtuşi de puţin impresionată.

— Ţi s-a spus deja că eşti îngrozitor de ursuz la trezire? Alex îşi ridică ochii spre cer.

— Trebuie să sfârşim, ca să nu întârzii la birou…

— În acest caz, nu te reţin. Dar să ştii că tatăl tău şi cu mine am fi foarte fericiţi dacă miercuri ai veni însoţit. La revedere, dragul meu! O zi bună! Şi închise.

Scoţând un oftat lung, Alex închise telefonul, branşă robotul şi se vârî în cearşafuri. Hotărât lucru, ziua începea rău.

***

Lindsey Richards intră în biroul pe care-l amenajase la parterul locuinţei ei şi scoase un ţipăt îngrozit. Creioanele ei de desen zăceau pe jos în mijlocul unei grămezi de foi cu

schiţe în timp ce Jamie, tăvălit în mijlocul încăperii şi cu faţa mânjită golea conştiincios dosarul la care ea lucra de zece zile.

— Jamie! Ce faci?

El ridică spre ea ochii lui mari râzători.

— Jamie se joacă.

— Unde este unchiul Rick? Trebuia să te supravegheze în lipsa mea.

Micuţul îndreptă un deget în direcţia salonului alăturat. Rick, aşezat în faţa televizorului, urmărea un meci de fotbal. Lindsey ridică ochii spre cer. De câtva timp, fratele ei devenea imposibil. Petrecea ore în şir în faţa televizorului şi mormăia fără încetare.

— Lasă aceste creioane şi vino imediat cu mine! îi spuse ea lui Jamie, încercând să-şi stăpânească furia.

Micuţul se ridică şi alergă spre ea întinzându-şi braţele. Lindsey rămase mută de uimire. Fără să ştie, Jamie adoptase una din atitudinile lui cele mai obişnuite ale tatălui lui.

Se opri în faţa ei şi lăsă capul în jos cu un aer încurcat.

— Iartă-mă, mamă. Lindsey se ghemui în faţa lui.

— Ţi-am explicat deja că nu trebuie să te joci în biroul meu. Priveşte ce-ai făcut cu dosarele mele. Şi uită-te la tine! Invitaţii tăi vor sosi şi tu arăţi ca un indian pe câmpul de luptă…

Copilul deveni stacojiu.

— Jamie n-a fost cuminte.

— Nu, n-ai fost cuminte.

Apoi, simţind că era gata să plângă, Lindsey îi ciufuli părul cu tandreţe.

— Să nu mai vorbim despre asta. Unchiul Rick ar fi trebuit să te oprească să intri în această cameră. Şi apoi, n-o să te cert în ziua aniversării tale.

Repezindu-se în braţele ei, Jamie se strânse lângă ea.

— Şi eu, exclamă o voce familiară în spatele lor, nu am

dreptul la un pupic mare?

— Unchiul Alex! strigă atunci Jamie depărtându-se de mama lui ca să alerge spre el.

Se îmbrăţişară cu efuziune.

— Unde este cadoul meu? întrebă Jamie fără menajamente. Alex izbucni în râs.

— În sufragerie.

Copilul părăsi camera cât ai clipi, în timp ce Lindsey scotea consternată un oftat.

— Acest copil are un simţ practic într-adevăr uluitor.

— Este normal. La trei ani, începe să se afirme. Asta nu trebuie să te neliniştească.

— Ai probabil dreptate… murmură Lindsey.

Şi invidie aptitudinea pe care o avea Alex de a nu se alarma niciodată pentru fleacuri. În plus, degaja o asemenea tărie de caracter, încât doar simpla lui prezenţă o liniştea. Şi apoi, cu înălţimea lui, cu ochii mari cenuşii şi corpul de atlet, avea un farmec la care era foarte sensibilă, ca oricare altă femeie.

— Cum ai intrat? îl întrebă ea forţându-se să-şi ia ochii de la faţa lui. N-am auzit soneria.

— Rick m-a văzut pe fereastră şi a venit să-mi deschidă. Lindsey îşi ridică sprâncenele, surprinsă.

— Rick ţi-a deschis uşa? Ce mare noutate! Credeam că a devenit incapabil să facă ceva.

— Eşti furioasă pe el…

Lindsey arătă biroul cu un gest furios.

— Am pentru ce. Priveşte ce dezordine! Jamie a făcut asta, în timp ce fratele meu îl supraveghea!

— Fiul tău are într-adevăr talente ascunse… Lindsey răspunse printr-o grimasă elocventă.

— Şi Rick, ce mai face?

— Mereu în faţa televizorului. Dacă nu era fratele meu, l-aş fi trimis acasă la el.

— Nu fi prea severă, spuse Alex cu un zâmbet indulgent.

Ruptura lui cu Alicia l-a doborât complet. Mai mult, este surmenat. Ar trebui să se odihnească.

El reflectă câteva clipe.

— Asta îmi dă o idee…

— Care?

— Familia mea are în Colorado o cabană care rămâne goală în cea mai mare parte a timpului. Dacă Rick doreşte să profite, este binevenit.

Faţa lui Lindsey se lumină.

— Eşti într-adevăr foarte amabil! Sunt sigură că asta îi va face plăcere. Nu şi-a luat concediu de doi ani!

— Şi nu este singurul… De când n-ai mai părăsit Saint Louis? Pari epuizată.

— Asta pentru că am mult de lucru în această perioadă. Un anticar mi-a cerut şnururi şi şireturi foarte sofisticate pentru a pune în valoare tapiserii vechi şi Crăciunul care se apropie, afluenţa clienţilor…

— Cum poţi să fii profesoară ziua, mamă seara şi decoratoare la sfârşit de săptămână? Nimeni n-ar suporta un asemenea ritm. Vei sfârşi prin a-ţi ruina sănătatea.

Impresionată de grija lui, Lindsey îi atinse uşor obrazul, cu un aer emoţionat.

— Îţi faci prea multe griji pentru mine. Te asigur că totul este în ordine.

Alex îi prinse mâna.

— Trebuie ca cineva să se ocupe de tine, fiindcă tu însăţi n-o faci.

Lindsey ar fi vrut să-i răspundă; dar niciun cuvânt nu ieşi din gura ei. Mâna lui Alex era atât de caldă şi atât de liniştitoare, încât ar fi vrut s-o strângă între ale ei. Da, era obosită. Da, de doi ani nu-şi luase o zi de concediu şi lucra până la şaisprezece ore pe zi. În plus, de câtva timp nu putea să doarmă fără somnifere. Dar nimeni nu ştia. Mai ales Alex. Totuşi, ar fi vrut să împartă povara cu cineva. Dar era imposibil. De la moartea lui Danny, învăţase să nu

conteze decât pe ea însăşi.

În acel moment, se auzi soneria de la uşă. Profitând de diversiune, Lindsey îşi retrase mâna.

— Îţi mulţumesc sincer pentru toată atenţia pe care ne-o acorzi, dar au sosit primii invitaţi ai lui Jamie. Trebuie să mă duc să deschid.

Şi se îndepărtă fără să se întoarcă, pentru a nu-şi arăta jena. Alex fusese cel mai bun prieten al lui Danny, era naşul lui Jamie, şi ea aprecia la justa valoare bunătatea lui faţă de copil. Dar n-avea niciun motiv să se ocupe de ea aşa cum o făcea.

Capitolul 2

Două ore mai târziu, când invitaţii plecaseră şi Lindsey rămăsese singură cu cea mai bună prietenă şi cu Rick şi Alex, se simţea la capătul puterilor.

— Din fericire, soţul meu a dus copii acasă şi se ocupă de ei! declară Sandy aruncând o privire perplexă la vesela murdară care se îngrămădea în chiuvetă. O să te ajut să faci ordine.

Lindsey îşi înăbuşi un căscat.

— Nimic nu te obligă. Pot foarte bine să mă descurc şi singură.

— Asta m-ar mira, replică tânăra femeie privindu-şi prietena cu nelinişte. Cu mina pe care o ai…

Lindsey ridică din umeri.

— Este adevărat că am lucrat mult în ultimul timp.

— Asta nu explică totul. Cu ochii tăi încercănaţi, trăsăturile trase şi tenul palid, s-ar spune că eşti o fantomă.

Lindsey îşi ridică repede capul.

— Sincer, Sandy, exagerezi! Sunt în plină formă.

— Pe cine vrei să faci să creadă o asemenea enormitate? Eşti complet epuizată, cum se vede nasul din mijlocul figurii. De altfel, între fiul tău, decorurile şi elevii tăi, când o să-ţi găseşti timp să te odihneşti?

— Nu începe şi tu! mai întâi Alex, şi acum, tu! Dorm puţin, dar dorm bine.

— Asta m-ar mira…

Gândindu-se imediat la somniferele ei, Lindsey se tulbură. Sandy profită de asta imediat.

— Nu dormi bine când dormi tot timpul singură. Apropo, i-ai spus în sfârşit da?

— Cui?

— Nu face pe inocenta…

— Ţipetele voastre se aud din sufragerie declară în acea clipă Alex, pătrunzând în bucătărie cu vreo zece farfurii de

plastic. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă, răspunse imediat Sandy, că Lindsey are un pretendent care a invitat-o la cină şi ea refuză...

Farfuriile căzură pe jos.

— Atenţie, Alex! exclamă Rick intrând la rândul lui, cu braţele încărcate. Din fericire, nu erau din porţelan!

Mormăind o frază de neînţeles, Alex se aplecă ca să adune stricăciunile, în timp ce Sandy continua, nepăsătoare:

— Găsesc că este o prostie. În locul ei, aş accepta fără ezitare.

— Să accepte ce? întrebă Rick.

— Întâlnirea ei galantă.

— Cine are o întâlnire de dragote?

— Sora ta, bineînţeles! Nu eu! Atunci, nu crezi că ar trebui să spună da?

— De ce nu?

Lindsey aruncă o privire descumpănită fratelui ei. De zece zile nu mai avea nicio părere despre ceva, şi iată că se manifesta într-un moment nepotrivit.

— În fine, Rick! Ce tot spui? Ştii bine că există Jamie!

— Şi mai ales că Danny este mort de doi ani şi că ar fi timpul să-ţi refaci viaţa.

— În fine, un bărbat care nu vorbeşte degeaba! exclamă Sandy, încântată.

Şi amândoi izbucniră în râs. Dar Lindsey întoarse capul cu un aer jenat. Toată lumea o credea fidelă memoriei soţului ei, dar adevărul era altul. Sentimentul de vinovăţie şi nu de loialitate o făcea să refuze să se angajeze într-o relaţie nouă.

— Eu găsesc că Lindsey are dreptate, declară atunci Alex. Ea nu poate lua o asemenea decizie cu uşurinţă.

Trei priviri uimite se îndreptară spre el.

— Este adevărat, urmă el fără să privească pe cineva. Cine-l cunoaşte bine pe acest tip? Poate nu este decât un

gigolo.

— Eu îl cunosc, replică Sandy cu un zâmbet amuzat, şi te asigur că nu este un gigolo. Este vorba chiar de cineva demn de stimă. Peter Kincaine este anticar şi are un şir de magazine dintre care cele mai prestigioase se găsesc la Clayton şi la Chesterfield. Voi adăuga, în plus, că este un blond frumos, foarte seducător.

Lindsey îşi strânse fălcile ca să nu strige. Cum puteau fratele şi prietenii ei să vorbească astfel despre ea ca şi cum nu era de faţă?

— În orice caz, reluă Alex, rămân la părerea să nu grăbească lucrurile.

Rick şi Sandy îi aruncară din nou o privire uimită. Dar el nu se tulbură.

— Vorbesc în cunoştinţă de cauză. Sunt atâţia oameni bine intenţionaţi care mă împing să frecventez anumite femei, încât nu-i doresc acelaşi lucru lui Lindsey.

Rick izbucni în râs.

— Am impresia că scumpa ta mamă a încercat recent să te împingă spre altar…

— Încearcă! răspunse Alex cu o expresie comică. Vrei să spui că mama mă sună de două ori pe săptămână pentru a-mi prezenta lista celibatarelor care vor participa la nunta Stephaniei. Ultima de pe listă se numeşte Rosemary Plinkton.

— Dacă vrei să eviţi asta, declară imediat Sandy, prezintă-te însoţit de o femeie! Este singurul mod de a o descuraja pe mama ta.

Alex scutură cu putere din cap.

— Să invit o prietenă la o nuntă? Nici nu se pune problema! Femeile sunt atât de sentimentale, încât este suficient să zărească un voal alb ca să se vadă dedesubt!

— Frecventezi într-adevăr femei ciudate! replică Sandy. Lindsey îşi plecă ochii. Deşi Alex nu-şi ascunsese niciodată alergia faţă de căsătorie, se simţea ciudat de decepţionată

la ceea ce spusese.

— Oricum, reluă pe neaşteptate Alex, nu este vorba de mine, ci de Lindsey. Nimeni nu i-a cerut părerea.

— Totuşi… murmură tânăra femeie.

Sandy se întoarse spre ea cu vioiciunea ei obişnuită.

— Este adevărat! De ce păstrezi tăcerea? Spune-ne ce crezi! Te simţi în stare să te lansezi într-o nouă aventură?

— Nu doresc să vorbesc despre asta.

— De ce? Ţi-e teamă să recunoşti că te-ai săturat să-ţi găseşti patul gol? La urma urmei, eşti la fel ca toată lumea, făcută din dorinţe şi din vise.

Lindsey izbucni într-un râs forţat.

— Vise! N-am timp pentru ele! Exceptând poate pe acela de a mă întinde comod pe o plajă la umbra unui palmier, sorbind cocteiluri. Dar nu-mi vorbiţi despre legătură. Această simplă idee mă face să fug.

O tăcere grea întâmpină cuvintele ei.

— Ştii la ce mă gândesc? întrebă deodată Sandy.

— Nu, dar sunt sigură că-mi vei spune.

— Că ar trebui să-ţi iei concediu. Lindsey îşi ridică ochii spre cer.

— Concediu…

— Neapărat. Am chiar o idee genială.

— Mă aştept la ce-i mai rău.

— Îl vei însoţi pe Alex în Florida, la căsătoria surorii lui. Lindsey rămase mai întâi tăcută. Apoi izbucni în râs.

— Numai asta nu!

— De ce nu? Aţi împuşca doi iepuri dintr-odată.

— Poftim?

— Da! Pe Alex nu-l va mai bate la cap mama lui, iar tu vei putea să te odihneşti.

Lindsey se tulbură. Ideea de a petrece un weekend prelungit cu Alex, chiar în compania lui Rick sau a lui Jamie, o stânjenea în cel mai înalt grad.

— Nici nu poate fi vorba! răspunse ea în cele din urmă.

Trebuie să termin decorurile pentru Peter şi apoi uiţi că am cursuri.

— Ziua recunoştinţei cade săptămâna viitoare, observă cu calm Sandy. Elevii tăi vor fi în vacanţă.

— Ziua recunoştinţei! exclamă Lindsey, vizibil uşurată. Rick şi cu mine o petrecem întotdeauna împreună. Este o tradiţie.

Dar fratele său scutură din cap.

— Dacă nu eşti aici o dată, nu voi muri.

— Poate, dar Jamie are nevoie de mine. Nu pot să-l abandonez.

— Să nu exagerăm, replică Sandy. Nu este vorba să-ţi abandonezi fiul, nici fratele. Doar să-i părăseşti câteva zile. În plus, voi fi încântată să-i primesc pe amândoi de Ziua recunoştinţei. Jamie adoră să vină acasă la mine. Abia dacă va observa absenţa ta.

— Mulţumesc! răspunse Lindsey, înţepată. Dregându-şi vocea, Alex luă cuvântul.

— Găsesc că Sandy are dreptate. Dacă mă însoţeşti la căsătoria Stephaniei, ne vom face reciproc un serviciu. Tu ai nevoie de odihnă şi eu trebuie s-o fac pe mama să-şi uite bunele intenţii. În plus, în Florida este foarte plăcut în noiembrie.

— Sunt de acord, îi întări Rick spusele. Lindsey îi privi rând pe rând, foarte stânjenită.

— Poate că aveţi dreptate, dar nu voi reuşi să plec.

— Fă un efort! răspunse Alex. O asemenea ocazie nu se va mai prezenta atât de curând.

Şi ochii lui mari cenuşii străluceau cu o asemenea intensitate, încât Lindsey ştiu că nu va renunţa.

În acelaşi moment, oboseala, pe care o ignora de bine de rău de luni de zile, se abătu pe umerii ei ca o greutate de plumb. Plecând cu Alex, va uita în sfârşit de responsabilităţile şi de elevii ei. Cât despre Jamie, ar fi în perfectă siguranţă cu Sandy.

Să nu-l însoţească ar fi o nebunie. Să-l însoţească, de asemenea!

Nu fusese cât pe ce să se ghemuiască la pieptul lui, exact înainte ca invitaţii să sune la uşă? Era atât de seducător! Şi cu cât trecea timpul, cu atât o atrăgea mai mult. Dar era o nebunie. Ea se înşelase o dată acordând încredere lui Danny şi n-o va repeta sub niciun pretext. Da, contrar a ceea ce credeau apropiaţii ei, căsătoria nu fusese o reuşită veritabilă şi păstra despre ea o amintire foarte amestecată.

— Lindsey… murmură Alex pe un ton blând şi convingător totodată. Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Bineînţeles…

— În acest caz, ce este rău să petrecem câteva zile împreună? întrebarea era pusă prost. Nu era nimic rău în asta, ci riscuri.

Riscuri enorme.

— Dacă nu te odihneşti, continuă Alex, te vei îmbolnăvi. Priveşte cât de rău arăţi! Şi apoi, parcă pluteşti în hainele tale.

— Are dreptate, întăriră împreună Sandy şi Rick.

Lindsey plecă ochii. Sandy şi Alex aveau dreptate cel puţin asupra unui punct: slăbise şi se simţea epuizată.

— Foarte bine… şopti aproape fără voia ei. Îl voi însoţi pe Alex la căsătoria surorii lui.

— Îţi jur că nu vei regreta! exclamă el. Dar Lindsey regreta deja…

***

— Nu pot să fac asta! murmură Lindsey oprindu-se după ce trecuse de poarta de îmbarcare.

Cinci zile trecuseră de la aniversarea lui Jamie. Cinci zile în care nu încetase să-şi reconsidere decizia.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Alex cu o notă de nerăbdare.

— Este… este Jamie. Nu l-am părăsit niciodată şi va fi bulversat. Va crede că l-am abandonat.

Şi aruncă o privire în direcţia sălii de aşteptare, unde Sandy şi băieţelul se găseau încă. Jamie, cu braţele întinse la orizontală, mima decolarea unui avion.

— Nu pare cu adevărat bulversat… observă Alex. Lindsey scutură din cap.

— Asta este pentru a ne induce în eroare.

— Fără să vreau te supăr, cred că se amuză fără vreun gând ascuns.

— Este încă şi mai rău. Mă va uita şi şi n-o să mă mai recunoască atunci când voi reveni.

Alex o luă ferm de braţ şi o conduse spre avion.

— Nu! replică el antrenând-o cu fermitate. Jamie nu te va uita şi totul va fi bine.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Fiindcă este evident. Nu eşti prima femeie care-şi părăseşte copilul pentru câteva zile. Aşadar, încetează să te gândeşti la el, spune-ţi că ai avut o şansă nemaipomenită să găseşti un loc în avion în ajunul Zilei recunoştinţei şi gândeşte-te la tine măcar o dată.

Privind în gol, tânăra femeie nu răspunse.

— Eşti în concediu, Lindsey! Şi dacă ai uitat ce înseamnă acest cuvânt, îţi amintesc: marea de culoarea turcoazei, nisipul alb, valurile…

Ea scutură din cap cu un aer necăjit.

— Mă simt foarte vinovată. Şi apoi, nu este doar Jamie. Şi Rick are nevoie să-l ajut. Este atât de bulversat, în acest moment.

— Nu vei ajuta pe nimeni în starea în care eşti. Ai nevoie de odihnă şi voi avea grijă s-o faci. Oricum, acum este prea târziu. Am sosit.

În aceeaşi clipă, un steward se înclină politicos în faţa lui Lindsey, o ghidă spre interiorul aparatului şi-i indică locul. Ea privi în jur cu un aer surprins, incapabilă să realizeze că

se găsea deja în avion.

— Vă rog să vă legaţi centurile de siguranţă, spuse tânărul, vom decola curând.

— Deja… şopti Lindsey.

— Vrei să spui „în fine”, o corectă Alex.

— Ai idee de disperarea lui Jamie dându-şi seama că am plecat şi că nu se mai găseşte nici măcar în casa lui?

— Nu-l părăseşti decât pentru câteva zile, nu pentru un an!

— Asta nu-l va împiedica să sufere.

Alex se aşează alături de ea şi o ajută să-şi lege centura.

— Faci din ţânţar armăsar. Sandy este vecina ta, nu uita. Cum se va simţi Jamie pierdut la mai puţin de treizeci de metri de casa lui?

De-abia terminase Alex fraza şi avionul se avântă pe pistă.

— Ai dreptate, zise atunci Lindsey. Scuză-mă, dar sunt atât de descumpănită! Şi clienţii mei! Când mă întorc, va trebui să muncesc de două ori mai mult decât de obicei pentru a recupera întârzierea.

— Poate, dar vei fi într-o asemenea formă încât abia dacă-ţi vei da seama.

Scoţând un oftat de capitulare, îşi puse capul pe umărul lui Alex.

— Ce m-aş face dacă n-ai fi aici?

El nu răspunse. Nu era nevoie. Pentru Lindsey, va fi întotdeauna aici. Apoi îşi puse mâna peste a ei şi rămaseră fără să se mişte, cu inima bătând la unison.

Încetul cu încetul, totuşi, o emoţie stranie puse stăpânire pe Alex. De ce dorea s-o strângă în braţe pe Lindsey, de vreme ce-i propusese să plece ca prieteni?

Pentru că situaţia nu era simplă. Dacă Lindsey n-ar fi fost văduva lui Danny, Alex de mult s-ar fi lăsat în voia altor sentimente.

Deodată, ea se încordă. Aparatul ajunsese la capătul

pistei în uruitul motoarelor înainte de a-şi lua zborul.

— Este prima dată când luaţi avionul? întrebă în acest moment stewardul aplecându-se spre ea.

Lindsey, palidă, nu răspunse. Tânărul se întoarse atunci spre Alex.

— Vreţi să aduc un uşor sedativ soţiei dumneavoastră?

— Se…ţi-a mea? bâigui el.

— Nu sunt soţia lui, spuse Lindsey redresându-se repede.

— Într-adevăr, întări Alex. Suntem doar prieteni şi mergem la căsătoria surorii mele. Şi cum doamna nu se simţea bine…

Dar se întrerupse. N-avea niciun motiv să se justifice astfel.

— Bineînţeles, răspunse stewardul, în timp ce privirea lui cădea pe verigheta lui Lindsey.

Apoi întorcându-se din nou spre Alex:

— Doriţi să aduc ceva prietenei dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc.

— Poate mai târziu?

— Da, mai târziu…

Tânărul clătină din cap şi se îndepărtă.

— Imbecil… bombăni Alex printre dinţi.

— Mi se închid pleoapele, declară Lindsey, mereu la fel de palidă. Nu te deranjează dacă dorm zece minute?

— Deloc.

Ea îşi plecă spătarul scaunului, întinse pătura pe genunchi şi închise ochii.

Alex o privi câteva minute în tăcere şi apoi întoarse capul spre hublou. După cum pălise când îi răspunsese stewardului, era clar că încă îl mai iubea pe Danny. Da, la doi ani de la moartea lui, Danny era încă singurul bărbat pe care Lindsey putea să-l iubească. Totul era să nu-l uite.

Capitolul 3

— Trezeşte-te, murmură vocea lui Alex la urechea ei. Am sosit.

Lindsey deschise ochii şi Alex se redresă atât de repede, încât se întrebă ce se întâmpla. De ce această grabă? îi reproşa oare gestul familiar, din momentul decolării, când îşi pusese capul pe umărul lui şi când stewardul îi crezuse căsătoriţi? Probabil. Dacă Alex refuzase să invite una din legăturile lui feminine la căsătoria surorii sale, nu era ca să suporte ieşirile necontrolate a celei mai bune prietene a lui…

Se ridică tratându-se drept proastă, în timp ce Alex aduna lucrurile lor şi se angaja pe aleea centrală. Apoi îşi luă geanta şi se strecură printre pasageri pentru a i se alătura în grabă, ca şi cum se temea să nu-l piardă.

***

O oră mai târziu, îşi recuperaseră bagajele şi luaseră în primire maşina pe care Alex o închiriase înainte de a părăsi Saint Louis.

Lindsey scoase un oftat de uşurare deschizând portiera vehiculului. Era atât de transpirată, încât puloverul i se lipea de piele şi era nerăbdătoare să ajungă mai repede ca să se schimbe.

— Uf! exclamă Alex scoţându-şi haina cu o strâmbătură şi aruncând-o pe bancheta din spate. Ce căldură! Nu s-ar crede că suntem în luna noiembrie!

Cravata lui urmă acelaşi drum.

Lindsey izbucni în râs. În fine, îl regăsea pe Alex cel pe care-l cunoştea, vesel şi nostim. Şi se strecură în maşină cu uşurinţa regăsită.

Părinţii lui Alex locuiau la Whisper Key, pe una din insuliţele care mărginesc golful.

Când maşina trecu de grilajul proprietăţii, Lindsey rămase uluită. Era o construcţie superbă care o proiectă într-un univers necunoscut. Ea crescuse cu tatăl ei, într-un apartament modest de două camere în partea de sud a oraşului Saint Louis şi rămăsese acolo până la căsătorie. Alex, în schimb, crescuse în cel mai frumos palat din La duc. Şi doar după ce obţinuse diploma emigrase în Saint Louis unde îi cunoscuse pe Lindsey, Danny şi Rick. Manierele lui erau atât de simple, încât cei trei prieteni nu au aflat de mărimea averii lui decât din întâmplare, câţiva ani mai târziu. Apoi, Alex întemeiase firma lui de articole de sport cu fratele său şi rămăsese la Saint Louis.

— Destinde-te, îi spuse el deodată lui Lindsey, oprind maşina în faţa casei. I-am prevenit pe părinţii mei de vizita ta şi sunt încântaţi să te cunoască.

— Părinţii tăi... repetă ea, devenind conştientă pentru prima dată că-i va întâlni. Ce le-ai spus exact?

— Că doreşti să te odihneşti câteva zile.

— Şi altceva?

În clipa aceea, uşa locuinţei se deschise cu zgomot şi o tânără frumoasă alergă în direcţia lor. Alex de-abia avu timp să iasă din maşină şi ea i se aruncă în braţe.

— Bună ziua, frate mai mare! Iată-te în sfârşit! El o ridică şi o învârti în aer râzând.

— Stephanie!

Înaltă şi zveltă, era replica feminină a fratelui ei.

— De ce nu m-ai sunat de la aeroport? Aş fi venit să vă aştept!

— Pentru că nu voiam să te deranjăm şi oricum aveam nevoie de o maşină în timpul weekendului. Nu voi rămâne închis în casă timp de cinci zile!

Apoi se întoarse spre Lindsey.

— Nu cred că o cunoşti pe sora mea. Stephanie, iat-o pe Lindsey, sora lui Rick.

Tânăra ridică ironic din sprâncene.

— Sora lui Rick? Asta nu este grav. Vă iert.

Şi cum Lindsey făcea ochii mari, Alex ridică din umeri într-un fel comic.

— Nu trebuie să te superi pe Stephanie! Ea n-a putut uita niciodată vremea când fratele tău o trăgea de păr, tratând-o drept o puştoaică. Atunci, Lindsey izbucni în râs.

— Fii sigură de toată simpatia mea, Stephanie! în acea perioadă, Rick nu se oprea să mă tachineze şi pe mine.

Cele două femei îşi strânseră mâna.

— Copii! strigă în acel moment o voce din uşa de la intrare. Ce s-a întâmplat cu bunele voastre maniere? încetaţi să sporovăiţi afară şi conduceţi-o imediat pe invitata noastră înăuntru!

— Da, mamă! răspunseră în cor fratele şi sora.

Lindsey ezită, dar Alex îi puse o mână pe umăr şi o conduse.

Louise Trent era o femeie scundă, a cărei vârstă nu-i alterase frumuseţea şi nu-i stinsese privirea. Îşi îmbrăţişă fiul cu o vizibilă bucurie şi o conduse pe Lindsey spre scara monumentală.

— Sunt atât de fericită să vă primesc, draga mea copilă! Aţi mâncat, cel puţin?

— Ni s-a servit ceva în avion...

— Mai bine spuneţi că n-aţi mâncat nimic! Şi o conduse în salon.

Lindsey făcu ochii mari de uimire. Mahonul mobilelor se colora sub razele soarelui într-o nuanţă delicată de roz, în timp ce curenţii de aer creaţi în mod raţional răspândeau o răcoare plăcută.

— Vă voi pregăti o gustare puţin mai târziu, reluă doamna Trent. Pentru moment, vreau să vă arăt camerele voastre. Trebuie să vă răcoriţi după această călătorie.

— Într-adevăr, răspunse Lindsey aruncând o privire lui Alex şi Stephaniei cufundaţi în conversaţia lor.

— Sper că vă veţi simţi bine la noi, continuă Louise Trent.

Am fost atât de fericită când Alex m-a anunţat că-l însoţiţi.

— Mulţumesc… răspunse Lindsey, întrebându-se ce-i spusese Alex mamei lui despre ea.

Ajunseră puţin mai târziu într-un culoar deservind mai multe camere.

— Alex, iată camera ta, declară mama lui împingând prima uşă.

Apoi, pătrunzând până în mijlocul camerei, îndepărtă o draperie care ascundea o uşă interioară, pe care o deschise. Tânăra femeie rămase stupefiată. Doamna Trent o găzduise aproape în aceeaşi cameră cu Alex!

— Unde trebuie să-ţi pun valiza? întrebă el în acel moment, trecând în camera ei.

— Unde… unde vrei, bâigui ea.

Şi observă în mod confuz că Stephanie urmărea scena cu un aer amuzat.

— Lindsey se va aranja mai târziu, interveni atunci doamna Trent. Pentru moment, doreşte mai ales să se odihnească. Vă voi pregăti o gustare îndată ce veţi coborî. N-aveţi de ce să vă grăbiţi.

Şi ieşi, luând-o cu ea pe fiica sa.

— Alex! exclamă Lindsey când rămaseră singuri.

— Da?

— Ce i-ai spus mamei tale despre noi?

— Că suntem prieteni. De ce?

— Adevărat? în acest caz, de ce ne-a atribuit camere comunicante? Sunt sigură că dormi, de obicei, în altă cameră.

— Am într-adevăr propria mea cameră. Dar este mai puţin frumoasă decât aceasta. Mama ne-a răsfăţat.

— Te întreb de ce ne-a repartizat împreună. Alex ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate şi-a făcut idei.

— Cu ajutorul tău, presupun…

— Nicidecum. În pofida a ceea ce mă sfătuia Sandy, nu

te-am prezentat drept iubita mea. Concluziile pe care mama le-a tras despre venirea ta nu mă privesc.

Lindsey îl studie mijindu-şi ochii.

— Cât este de comod!

— Ce vrei să spui?

— Că preferi imprecizia şi mie nu-mi place asta. Alex îşi trecu un deget nervos pe gulerul cămăşii.

— Se poate ca mama să fi făcut o uşoară aluzie când i-am anunţat de venirea ta şi…

— …Tu n-ai dezminţit.

— Tu n-o cunoşti! Când are o idee în cap, nimeni nu poate s-o facă să şi-o schimbe.

— Trebuie aşadar s-o las să creadă că suntem în relaţii intime?

— Numai pentru câteva zile.

— Alex…

— Nu fi atât de severă, Lindsey! îndată ce Stephanie va fi căsătorită, vom pleca şi mama…

Tânăra femeie scutură viguros din cap.

— Nu, mama ta se arată foarte încântătoare faţă de mine pentru ca s-o înşel.

— Nu este vorba de a înşela. Doar să nu-i spui nimic.

— Te joci cu cuvintele şi mă dezamăgeşti, Alex. De fapt, această confuzie te aranjează, deoarece, atâta timp cât mama ta ne crede legaţi, te va lăsa în pace. Mă înşel?

El scutură încet din cap fără a răspunde.

— Aşadar, nu mă înşel. Încerci să mă foloseşti.

— Nu este adevărat. De altfel, pentru a-ţi dovedi buna mea credinţă, o să-i cer imediat mamei să-ţi dea altă cameră. Sunt destule.

Lindsey îl opri cu un gest.

— Nu-i nevoie. N-am intenţia să-i complic viaţa. Are de făcut pregătirile pentru căsătorie. Problema priveşte mai curând ce-şi imaginează în legătură cu noi.

— Vrei să-i explic exact cum stau lucrurile?

— Ar fi o stângăcie şi nu va înţelege. Prefer să-şi dea seama ea însăşi de eroare. Privindu-ne, va sesiza imediat că doar prietenia ne leagă. Nu-i aşa?

Alex avu o ezitare imperceptibilă.

— Bineînţeles.

— Perfect. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi aranjez puţin ţinuta.

El ezită, ca şi cum voia să adauge ceva, apoi se răzgândi, traversă camera şi ieşi.

Lindsey se lăsă să cadă pe pat, reţinându-se să încuie uşa de comunicare. Prezenţa lui Alex în camera vecină o tulbura mai mult decât ar fi vrut. Şi se temea mai puţin de el decât de ea însăşi.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Alex bătu discret în uşa de legătură.

Niciun răspuns.

Cuprins de o nelinişte subită, bătu mai tare. Nimic.

Atunci, fără să se mai gândească, împinse uşa şi intră.

Camera era tăcută şi perdeaua se mişca încet la uşa dinspre verandă. Alex înaintă şi scoase un oftat de uşurare. Rezemată cu coatele de balustradă, Lindsey contempla noaptea. Îmbrăcată cu un tricou roz pal şi un pantalon alb, cu părul desfăcut strălucind în noapte, niciodată nu i se păruse atât de dezirabilă.

La primul pas pe care-l făcu în direcţia ei, ea întoarse capul şi-i zâmbi. Atunci, Alex îi întâlni privirea strălucitoare şi inima încetă să-i bată. Lindsey nu simţea doar prietenie pentru el. În această clipă, era sigur de asta.

— Totul este atât de liniştit, murmură ea.

— Eşti mulţumită că eşti aici?

— Fericită, chiar. Este prima dată când îmi acord puţină libertate de la moartea lui Danny.

Alex îşi plecă încet capul auzind numele prietenului său.

— Jamie m-a acaparat atât de mult, încât aproape uitasem cine eram. Dar poate mă voi regăsi puţin în aceste câteva zile.

— Te voi ajuta, răspunse el blând, fără să tulbure calmul nopţii.

Lindsey nu răspunse şi se întoarse din nou spre mare. Alex o privi îndelung. Înţelegea oare că-i propunea susţinerea lui, protecţia lui şi chiar mai mult? Simţi deodată dorinţa s-o atingă, s-o facă să înţeleagă mai bine ce simţea el.

— Nu ştiu ce părere ai, declară el atunci ca să-şi alunge emoţia care-l copleşea, dar mor de foame. Dacă am organiza un mic raid discret în frigider?

— De ce „discret”? Mama ta ne propusese o gustare.

— Pentru că atunci când mama spune o „mică gustare”, înseamnă o gustare enormă care ne va tăia pofta de mâncare până mâine dimineaţă. Prefer să mă adresez direct Janei, bucătăreasa. Ea ne va pregăti două sandvişuri bune care nu ne vor împiedica să savurăm delicioasa pulpă de berbec cu dovlecei din această seară.

— Cum de ştii că va fi pulpă de berbec cu dovlecei?

— Fiindcă este mâncarea mea preferată şi eu sunt preferatul Janei.

Lindsey zâmbi.

— Copil răsfăţat…

Şi-l precedă spre bucătărie cu impresia că regăsise prietenia lor de altă dată.

Dar nu era decât o impresie. Deoarece inima ei bătea copleşită de emoţie, cum nu i se întâmplase niciodată cu un prieten…

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, la trezire, Lindsey deschise pleoapele dar le închise imediat, orbită de lumină. Totuşi, trăsese draperiile duble, în ajun, înainte de a se culca. Îşi frecă ochii şi observă atunci că lumina nu pătrundea pe fereastră, ci prin uşa de legătură dintre camera ei şi cea a lui Alex.

— În picioare, leneşo! strigă el în acel moment, de cealaltă parte a peretelui.

— Lasă-mă în pace! răspunse ea trăgându-şi cearşafurile până sub bărbie.

— Bineînţeles că nu! Soarele străluceşte, sunt douăzeci şi cinci de grade afară, în plină lună noiembrie. Ar fi ruşinos să nu profiţi!

Lindsey aruncă o privire morocănoasă ceasului deşteptător şi tresări. Era ora unsprezece. Nu era posibil! De ani de zile nu se trezise atât de târziu. Oh, şi apoi, la urma urmei, nu era în vacanţă? Întinzându-se şi căscând cu delectare, se ridică fără să se grăbească. Atunci, îl zări pe Alex.

Sprijinit de pervazul uşii, o privea cu zâmbetul pe buze. Lindsey roşi. Cu părul desfăcut şi cu tricoul larg, trebuia să-i ofere un spectacol nostim!

— Ţi s-a mai spus deja că arăţi îngrozitor la trezire? spuse el deodată, ca şi cum îi citea gândurile.

Lindsey oftă. Era imposibil să-i returneze complimentul. Cu şortul alb scoţându-i în evidenţă pielea bronzată, era şi mai frumos decât de obicei.

— Ca să-mi spui asta m-ai trezit? El râse.

— Nu. Doream doar să fac puţină mişcare. Ce-ai spune de o oră de jogging cu mine pe plajă?

Lindsey îl examină, tulburată. Alex avea corp de atlet, şi nu din întâmplare. Ea, în schimb, nu frecventa piscina decât o dată pe săptămână! Şi doar când îi permitea timpul.

— Nu voi putea niciodată să te urmez! Tu alergi o oră în fiecare dimineaţă, în timp ce eu…

El izbucni în râs.

— Nu te nelinişti, glumeam. Mi-am terminat de mult joggingul. De fapt, voiam să-ţi propun un picnic pe plajă. Şi de ce nu, dacă ai curajul, puţin înot.

Lindsey îşi muşcă buza. Propunerea era tentantă.

— Este o idee bună, dar… familia ta?

— Mi-am petrecut dimineaţa cu părinţii mei aşteptând să te trezeşti. Şi, oricum, suntem aşteptaţi la ora douăzeci pentru petrecerea de Ziua recunoştinţei.

— Totuşi, ce va crede mama ta?

— Că a avut o idee excelentă sugerând acest picnic. De altfel, în timp ce noi vorbim, ea şi Jane pregătesc coşul nostru. Şi dacă nu ne grăbim, îl vor umple atât încât nu vom putea să-l ducem.

— Foarte bine, mă predau. Vino peste o jumătate de oră, voi fi gata.

Când rămase singură, Lindsey se îndreptă spre sala de baie, făcu un duş rapid, îmbrăcă un costum de plajă roşu, îşi prinse părul într-o coadă de cal, îşi strecură picioarele într-o pereche de sandale şi aruncă în sfârşit o privire satisfăcută imaginii ei din oglindă.

După mai puţin de douăzeci şi cinci de minute, îl aştepta pe Alex sub verandă.

El sosi aproape imediat.

— Incredibil, dar adevărat! O femeie care nu face bărbaţii să aştepte!

— Am o foame de lup…

— În acest caz, n-o să fii decepţionată. Şi-i arătă panerul pe care-l ţinea în mână.

— Înăuntru se află tot ce este necesar să hrăneşti o colonie de vacanţă: brânză, mezeluri, pui, cruditäţi, carne rece, suc de fructe şi… o tartă cu mere pentru desert!

— Alex… spuse ea aruncându-i o privire maliţioasă, te voi

urma până la capătul lumii.

— Îţi recunosc romantismul neînfrânat!

Câteva clipe mai târziu, coborau în grabă mica scara de lemn care ducea direct la plajă. Lindsey îşi scoase imediat sandalele şi-şi înfundă cu plăcere picioarele în nisipul cald.

— Jamie ar fi fericit ca un rege, aici.

— Îl vom aduce cu noi, data viitoare.

Lindsey nu răspunse. Alex vorbea fără chibzuinţă, era evident. N-avea niciun motiv să revină pe această insulă cu ea şi cu Jamie. De altfel, ce-ar fi spus părinţii lui?

Făcură în tăcere câţiva paşi.

— Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

— Unde vei vrea. N-ai decât să alegi. Ea închise ochii.

— Este minunat. Am impresia că este un vis. Nu lipseşte decât şampania.

— Dumnezeule! exclamă Alex. Cum am putut să uit un amănunt atât de important?

Şi schiţă un pas spre casă. Dar Lindsey îl reţinu de braţ râzând şi se înfioră fără voia ei la contactul cu pielea lui caldă şi moale.

— Glumeam! Dacă vei lua în serios tot ce spun, voi deveni insuportabilă.

— Îmi asum riscul. După tot ce ai trăit în aceşti ultimi doi ani, ai dreptul să te relaxezi. Singurul meu regret este că nu am decât cinci zile ca să te ajut.

Lindsey îşi cufundă privirea în adâncul ochilor lui cenuşii. Hotărât lucru, acest bărbat era un seducător înnăscut, numărul de femei pe care le sedusese era dovada şi ea nu voia să facă parte din lot.

— Dacă am merge pe acolo? propuse ea arătând cu degetul spre vest.

Alex acceptă în tăcere şi porniră la drum.

Zece minute mai târziu, întindeau pe nisipul alb faţa de masă care acoperea coşul şi se interesară pofticioşi de conţinutul acestuia.

Nimic nu lipsea din ceea ce pregătise Louise Trent şi bucătăreasa.

— Odihneşte-te, spuse Alex, mă ocup eu de tot.

Şi goli coşul, în timp ce Lindsey se întindea pe spate, cu privirea pierdută pe cerul pe care se roteau pescăruşii.

— Mă întreb dacă Jamie a dormit bine, noaptea trecută, spuse ea deodată, rostindu-şi gândul cu voce tare.

— Bineînţeles, răspunse Alex. Altfel, Sandy te-ar fi sunat.

— Este adevărat. De altfel, la ora asta, micuţul trebuie să fie foarte încântat. Sandy va sărbători în mod excepţional Ziua recunoştinţei la amiază şi toată familia ei va fi reunită. Rick va fi de asemenea prezent, bineînţeles.

— Presupun că eşti fericită.

— Bineînţeles, dar Jamie îmi lipseşte. Este prima dată că-l părăsesc, de la naşterea lui.

— Nu te nelinişti. Cu Sandy, nu riscă nimic.

— Ştiu, dar nu mă pot împiedica să-mi fac griji pentru el. Alex zâmbi.

— Când sora mea şi cu mine eram mici, şi când mama se neliniştea fără motiv cu privire la noi, ştii ce făcea?

— Nu.

— Îşi lua câteva zile de vacanţă – fără noi, evident – şi revenea când neliniştile ei se potoliseră.

Lindsey râse încet, cu tristeţe.

— Eu nu am din păcate mijloacele financiare pentru aşa ceva.

— Evident. Dar, ca să te linişteşti, ne putem întoarce fără întârziere ca să-i telefonezi lui Jamie.

Lindsey scutură din cap.

— Nu, trebuie să învăţ să-mi stăpânesc teama. Şi apoi, aşa cum ai remarcat adineauri, dacă ceva n-ar fi în ordine, Sandy m-ar fi prevenit.

Prânziră cu poftă, apoi se ridicară.

— Ce-ai spune de o mică plimbare? întrebă Alex scuturând faţa de masă.

— Că ar fi o idee excelentă.

— Perfect. Dar mai întâi ne vom proteja împotriva arsurilor. Soarele de noiembrie este înşelător la aceste latitudini.

Lindsey îşi lovi fruntea cu palma.

— Am uitat să-mi aduc crema solară!

— Nicio importanţă. Mama a avut grijă să pună tot ce trebuie. Şi-i întinse un tub lui Lindsey.

Ea se unse cu cremă, dar când ajunse la omoplaţi, gesturile ei deveniră mai stângace.

— Pot să te ajut? întrebă Alex aplecându-se spre ea. Ea îi încredinţă tubul, ezitând.

— Dacă vrei.

Alex vărsă puţină cremă în palmă, îşi frecă mâinile una de alta şi le aplică pe umerii ei.

Lindsey îşi ţinu respiraţia în timp ce mâinile lui lungi alunecau, agile şi blânde, în lungul spatelui ei.

— Gata, spuse Alex când termină. Nu te vor mai prinde razele solare.

Lindsey se întoarse. Gesturile lui Alex erau uşoare ca nişte mângâieri. O făcuse oare expres? Imposibil s-o ştie. Deja, el se agita în jurul coşului. Cu puţin prea mult zel, poate...

— Ceva nu merge? întrebă ea pentru a avea inima împăcată.

— Nu, de ce?

— Pentru că te fereşti de privirea mea.

Alex o privi fără să răspundă, dar ochii lui vorbeau pentru el. Lindsey simţi imediat dorinţa urcând în ea. Erau doi ani de când trăia singură, aproape solitară, înăbuşindu-şi dorinţele şi asta nu-i pusese niciodată probleme. De ce urcau deodată în conştiinţa ei? Şi de ce încerca nevoia pasionată de a le satisface cu Alex, care trecea de la o femeie la alta fără să se fixeze vreodată?

Totuşi, Alex nu era doar un seducător înveterat. De la

moartea lui Danny, devenise confidentul ei, consolarea ei şi unul dintre cei mai buni prieteni. În plus, ocupa un loc preponderent în viaţa lui Jamie. Lindsey clătină din cap. Da, Alex era preţios şi ea trebuia să-şi înfrângă impulsurile dacă voia să-l păstreze.

— De fapt, declară ea pe un ton indiferent, ştiu de ce nu îndrăzneşti să mă priveşti.

— Ah, da?

— Pentru că ai mâncat prea mult şi eşti greu ca un hipopotam.

— Cum?

— Sunt sigură că nu mai eşti capabil să înoţi, aşa cum ai propus.

— Nicidecum! Eu…

— Dacă tu crezi că nu te-am văzut că ai luat din nou tartă, pe ascuns! Şi ciocolată…

— Eu?

— Absolut!

Alex roti ochii mari, indignat.

— N-am auzit niciodată ceva atât de ridicol!

Apoi, incapabil să-şi păstreze seriozitatea, pufni într-un râs atât de viguros încât, timp de câteva clipe, Lindsey simţi cum toate temerile ei se risipesc. Dorinţa ei pentru Alex nu era decât momentană, legată de circumstanţe. Prietenia lor va triumfa. Nu se îndoia.

— Vei vedea dacă sunt greu ca un hipopotam! exclamă el brusc, ridicând-o în braţe şi alergând spre apă.

Lindsey se agăţă de el.

— Ajutor! Ai milă! Retrag tot ce-am spus!

— Ah, am mâncat prea mult… Ah, am terminat ciocolata…

— Dă-mi drumul, te implor!

— Într-un minut! exclamă Alex, care avea acum apa până la genunchi.

Lindsey încetă brusc să se zbată.

— Cum asta „într-un minut?”

— Nu înţelegi?

— Prea bine, din contră! într-un minut, apa îţi va ajunge până la talie şi… Ţine-mă! Nu-mi da drumul!

— Ar trebui să ştii ce vrei!

— Te implor, Alex! Apa poate fi îngheţată. Suntem doar în noiembrie! La vârsta mea, nu voi supravieţui.

— La vârsta ta! N-ai nici măcar douăzeci şi şase de ani!

Şi continua să înainteze. În faţa încăpăţânării lui, Lindsey hotărî să schimbe tactica.

— Dacă nu te opreşti imediat, mi-o vei plăti scump!

— Ameninţări, acum?

— Alex, eşti un monstru. El scutură încet din cap.

— Tocmai ai pierdut o bună ocazie să taci. Şi-i dădu drumul.

Lindsey scoase un urlet căzând în apa rece. Alex o ajunse imediat.

— Recunoaşte că eşti nedreaptă cu mine, îi porunci Alex râzând.

Dar Lindsey, furioasă, scutură din cap.

— Pentru nimic în lume! Eşti un mâncău, ai luat de trei ori din tarta cu mere! Te-am văzut!

Alex se aplecă din nou spre apă.

— Ajutor! ţipă ea. De acord, nu eşti un mâncău, eu am golit coşul mamei tale. Dar ai milă, du-mă înapoi pe mal!

Faţa lui Alex se lumină de un zâmbet larg.

— Înţelegi, când vrei…

— Ce copilărie, declară Lindsey când ajunseră la ţărm. Crezi într-adevăr că mă convingi cu asemenea argumente?

— Toate argumentele sunt bune în dragoste… ca şi în război. Cu aceste cuvinte, Alex o lăsă jos. Lindsey se clătină, cu dorinţa nebună de a se cuibări la pieptul lui. Erau atât de aproape unul de altul! Un singur pas şi s-ar regăsi în braţele lui. Niciodată nu fuseseră atât de izolaţi de restul lumii.

— Mi-e frig, murmură deodată, cu un lung fior.

Şi alergă spre lucrurile lor. Acolo, scoase prosopul de baie, se frecă energic şi se aşeză cu genunchii strânşi sub bărbie, cu braţele în jurul picioarelor.

Alex i se alătură din câţiva paşi.

— Ce propui, acum?

— Nu ştiu. Este insula ta, o cunoşti mai bine decât mine.

— Putem să ne continuăm plimbarea sau să ne încălzim în piscina casei. Dar nu vom fi singuri, bineînţeles.

— Părinţii tăi au o piscină încălzită! strigă ea întorcându-şi repede capul spre el. Dar este un vis!

De fapt, Lindsey era atât de tulburată, încât nu mai voia să rămână o secundă în plus între patru ochi cu Alex. El îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, dar ea ezită.

— Nu te nelinişti, declară el imediat. Nu te voi mai arunca în apă. Totuşi, nu dorinţa îmi lipseşte…

Lindsey îşi întoarse privirea. În ceea ce o privea, dorea altceva. Din fericire, el nu-şi dădea seama…

— Lindsey…

Ea tresări şi ridică ochii spre el. Se strâmbă în soare cu un aer ironic care-i aminti de prietenul pe care îl cunoştea atât de bine. Atunci, ea îi întinse mâna. Dar degetele lui erau atât de blânde şi atât de calde, încât şi le retrase brusc pe ale ei, ca şi cum se arsese. Nu trebuia să se lase în voia magiei momentului. Numai viitorul lui Jamie conta. Şi până la majoratul fiului ei, nu se va mai abate din drumul pe care şi-l trasase.

***

Alex îi adresă o mulţumire tăcută lui Sandy, văzând-o pe Lindsey plonjând cu graţie în piscină. Fără ea, n-ar fi avut niciodată ideea s-o aducă pe tânăra femeie în Florida. Şi totuşi! N-o văzuse atât de destinsă de ani de zile. Chiar şi Stephanie o adoptase şi râdeau împreună ca nişte vechi

prietene.

Totuşi, prezenţa lui Lindsey îl tulbura atât de mult încât uita de sine. Nu numai pentru că era foarte frumoasă, ci şi pentru că degaja un magnetism căruia nu-i rezista. Această atracţie dura de altfel de la prima lor întâlnire şi nu se dezminţise niciodată de atunci, chiar când Lindsey se căsătorise cu Danny, şi chiar după ce acesta murise. Şi această atracţie irezistibilă îl făcea pe Alex teribil de vinovat.

Deodată, o umbră îi ascunse soarele. Ridică ochii şi-l recunoscu pe fratele lui.

— Jon! Ai sosit în sfârşit! Ai fi putut să dai de ştire! Mama s-a neliniştit toată ziua.

— De ce?

— S-ar spune că n-o cunoşti! Se temea să nu întârzii la cina de Ziua recunoştinţei, bineînţeles!

Jon se prăbuşi pe şezlongul de lângă cel al fratelui său, îşi scoase ochelarii de soare şi-şi frecă ochii.

— Am avut o problemă.

— Cu noii noştri clienţi de pe coasta de Est? întrebă Alex, îngrijorat.

— Nu, totul s-a petrecut bine la acest nivel.

Chiar în clipa aceea, Lindsey le făcu un mic semn din mână celor doi fraţi şi înotă zâmbind în direcţia lor. Jon o privi cu un aer uluit.

— Lindsey este aici?

— Nu se vede?

— Scuză-mă, întrebarea mea era stupidă. Ei bine, sunt încântat s-o văd. Îmi place foarte mult. În plus, câteva zile de vacanţă nu-i vor face rău. Este atât de surmenată, de doi ani!

— Este cel mai puţin ce se poate spune. Am invitat-o aşadar la căsătoria Stephaniei şi a acceptat. Sfârşitul poveştii. Suntem prieteni, nimic mai mult.

Jon izbucni în râs.

— N-ai nevoie să te justifici. Cu atât mai mult cu cât nu cred un cuvânt din povestea ta.

— Cu ce drept îţi permiţi să…?

— Inutil să-ţi ieşi din fire. Sunt fratele tău şi te cunosc mai bine decât oricine.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai iubit-o pe Lindsey din prima clipă şi încă o mai iubeşti. Alex roşi violent.

— Eşti nebun! Eu nu…

Se întrerupse brusc. Tânăra femeie ieşea din apă.

— Complet nebun! reluă el cu voce scăzută. Ştii bine că Lindsey s-a căsătorit cu Danny după ce am cunoscut-o.

— Este lucrul pe care nu l-am înţeles niciodată.

— Ai face mai bine să-mi spui unde este soţia ta, replică Alex, furibund.

Zâmbetul lui Jon dispăru.

— La Saint Louis, presupun.

— La ce oră soseşte?

— Ea nu va veni.

— I s-a întâmplat ceva? Jon nu răspunse.

— Jon…

— Fiindcă vrei să ştii totul, m-a părăsit săptămâna trecută.

— Asta nu-i adevărat! exclamă Alex ridicându-se de pe şezlongul său. Rachel te-a părăsit! Le-ai spus părinţilor?

— Nu. Şi n-am intenţia s-o fac. În orice caz, nu înainte de căsătorie. Înutil să stric mariajul Stephaniei cu o asemenea ştire.

Alex voia să-i răspundă când Lindsey se apropie. Arăta ca o nimfă cu corpul şiroind de apă şi părul ud, semănând cu nişte alge.

Alex îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

— Bună, Jon, spuse ea cu un zâmbet. Era timpul să soseşti! Mama ta îşi făcea sânge rău.

— Asta-mi spunea şi Alex. Sunt încântat să te revăd.

Ceremonia va fi mult mai veselă cu tine.

— Linguşitorule! răspunse ea ridicându-şi ochii spre cer. Apoi se întoarse spre Alex:

— Se face târziu. Mă duc să fac un duş. Apoi îl voi suna pe Jamie.

— De acord. Te urmez imediat.

Ea îşi luă cearşaful de baie şi se îndepărtă. Alex o urmări cu privirea până ce intră în casă. Apoi se întoarse, amintindu-şi, puţin prea târziu, că Jon îl observa.

— Este frumoasă, nu-i aşa? spuse acesta pe un ton puţin maliţios.

Alex sări în picioare şi, în graba lui, răsturnă şezlongul. Ridicându-l cu un gest nervos, îndreptă un deget autoritar spre fratele său.

— Pentru ultima dată, Lindsey şi cu mine suntem doar prieteni! Aşadar, păstrează-ţi insinuările pentru tine.

— Cum vrei, răspunse Jon cu un aer nepăsător. Prefer asta, de altfel.

— De ce?

— Pentru că înseamnă că este liberă.

— Liberă?

— Să placă unui alt bărbat... Alex deveni stacojiu.

— Îţi amintesc că soţia ta te-a părăsit de mai puţin de o săptămână şi-ai face mai bine s-o recucereşti în loc să te gândeşti s-o înlocuieşti.

— Dacă nu eu o voi seduce pe Lindsey, va fi un altul...

— Ascultă, Jon, replică Alex exasperat, dacă ai ceva de spus, spune-o deschis. Altfel, taci.

— Foarte bine. Voi fi sincer. Ai lăsat-o pe Lindsey să-ţi scape printre degete acum patru ani şi Danny s-a căsătorit cu ea. Astăzi, mi-ar părea rău să faci aceeaşi greşeală.

Alex se simţi brusc dat în vileag. Fratele lui nu fusese niciodată psiholog. Totuşi, el ghicise adevărul. Şi Danny? Bănuise oare ceva? Şi Lindsey? Era atât de subtilă...

Cum Jon continua să-l privească, îşi strânse pumnii.

Fratele lui începea să-l agaseze cu aerele de superioritate.

— Raporturile mele cu Lindsey nu mă privesc decât pe mine! Şi acum, un sfat bun: las-o în pace. Viaţa ei este suficient de complicată ca să te mai amesteci şi tu.

Şi se îndepărtă fără să se întoarcă.

Capitolul 5

Era exact ora opt când Alex bătu la uşa lui Lindsey. Ea se duse să deschidă aruncând o ultimă privire imaginii ei din oglindă, întrebându-se cum o vor găsi membrii familiei Trent.

O veritabilă imagine de modă îi apăru în faţa ochilor când deschise uşa. Acest bărbat superb era într-adevăr Alex? Părul lui îngrijit, pieptănat spre spate îi punea în valoare ochii cenuşii şi costumul de mătase de culoare închisă îl făcea să pară şi mai înalt, şi mai zvelt.

— Bună seara, spuse el arătându-şi dinţii de o albeaţă strălucitoare.

Lindsey îi zâmbi la rândul ei şi făcu un pas înapoi ca să-l lase să intre. Dar el rămase nemişcat, în timp ce privirea îi întârzia pe faţa ei şi coborî încet de-a lungul corpului ei.

Când îşi ridică ochii, faţa lui reflecta cea mai profundă surpriză.

Lindsey îşi muşcă buza inferioară şi trase maşinal de rochie. Poate era prea mulată şi prea îndrăzneaţă cu mătasea ei roşie care prindea lumina şi cu bretelele ei din strasuri?

— Nu-ţi place ţinuta mea?

Alex îşi duse mâna la cravată fără să răspundă.

— Înţeleg. Rochia mea este prea ţipătoare... Am s-o schimb. Sunt gata în cinci minute.

Şi schiţă un pas spre interior. Dar Alex exclamă:

— Nu te mişca!

Lindsey rămase împietrită.

— De ce strigi aşa? Ce se întâmplă?

— Această rochie... Deja am văzut-o în altă parte.

— Este imposibil, eu...

— Aşteaptă... Gata, îmi amintesc! Am văzut-o pe femeia pe care am visat-o în dimineaţa când m-ai sunat pentru aniversarea lui Jamie. Este de necrezut!

Lindsey îl privea uluită.

— Preferi să mă schimb?

— Cu siguranţă, nu. Eşti superbă, absolut magnifică!

— Sigur?

— Sută la sută, răspunse Alex.

Şi-i adresă un zâmbet atât de mângâietor încât roşi. În ciuda hotărârilor ei, îşi petrecuse după-amiaza gândindu-se la el. Mai întâi pe marginea piscinei, apoi mai târziu, când din camera ei, îl auzise mergând încoace şi încolo prin camera lui, făcând duş şi pregătindu-se, în timp ce ea se rătăcea în meandrele dorinţei.

Acum, trebuia să facă un efort teribil ca să-şi păstreze o faţă impasibilă.

— Mergem? întrebă el deodată, oferindu-i braţul.

Ea îşi ascunse mâna în îndoitura cotului său şi coborâră scara împreună, cu acelaşi mers suplu şi graţios. Din când în când, fără să ştie de ce, Lindsey avea impresia că-şi pierde echilibrul şi se strângea involuntar lângă Alex.

— Lindsey? întrebă el pe neaşteptate, oprindu-se.

— Da?

— Te simţi bine?

— Bineînţeles.

— Pari încordată. Este din cauza conversaţiei telefonice cu Jamie? Nu mi-ai vorbit despre ea. Dacă-ţi lipseşte prea mult sau dacă este supărat pe tine, spune-mi. Vom lua avionul imediat.

Lindsey avu un zâmbet ambiguu.

— Jamie mi s-a părut foarte fericit. Se distra, mânca prăjituri, se juca mulţumit cu darurile primite şi nu părea deloc marcat de absenţa mea. Ah, m-a rugat să te sărut şi să-ţi amintesc de colecţia lui de scoici…

Alex zâmbi cu blândeţe.

— Micul meu Jamie…

Lindsey rămase stupefiată. Degeaba îl adora Alex pe Jamie, acesta nu era al lui. Totuşi… aerul lui înduioşat

spunea mult. Da, de-a lungul lunilor, Alex căpătase o importanţă excepţională în viaţa băieţelului. Cât despre Lindsey, nu făcea nimic fără să-l consulte. Totuşi, oricâtă alinare găseau amândoi la el, Alex nu era... Danny.

— Lindsey... Ea tresări.

— Da?

— Unde eşti?

— Dar... cu tine. Doar mintea mea deviază mereu şi nu ştiu de ce.

El o examină cu atenţie.

— Deviază aiurea sau spre Jamie?

— Hotărât lucru, nu pot să-ţi ascund nimic... Mă cunoşti prea bine.

— Este ciudat că-mi spui asta...

— De ce?

— Deoarece, începând de ieri, am impresia că te descopăr. Lindsey rămase stupefiată. Ce voia să spună, Alex? N-avu timp să se întrebe mai mult. El deschidea deja uşa salonului unde întreaga familie Trent era prezentă.

Abia intrară în încăpere şi cinci perechi de ochi se îndreptară spre ei.

Teribil de intimidată, Lindsey înaintă ca un automat, cramponându-se de braţul lui Alex.

— Draga mea Lindsey! exclamă imediat Louise Trent întinzându-i mâna. Sper că vă este foame. Avem destulă mâncare pentru a sătura o armată!

Lindsey încuviinţă din cap zâmbind, în timp ce un sexagenar elegant se înclina în faţa ei.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară, şi sper să scuzaţi absenţa mea din această după-amiază. Din păcate, am avut o întâlnire imposibil de refuzat.

Tatăl lui Alex... Lindsey îşi înclină cu graţie capul.

— Bună seara, domnule.

Jon înaintă atunci la rândul lui şi-i întinse lui Lindsey o cupă de şampanie.

— Eşti superbă, astă-seară…

Ea luă paharul şi vru să-i mulţumească lui Jon, dar Alex o conduse spre Stephanie. Tânăra ţinea mâna unui bărbat puţin mai în vârstă decât ea şi extrem de frumos.

— Lindsey, Alex, vă prezint pe logodnicul meu, Jeffrey Dolan. Jeffrey, iată-l pe fratele meu, Alex şi…

Ea ezită.

— …prietena lui, Lindsey.

Alex întinse mâna viitorului lui cumnat şi schimbă cu el o scurtă strângere de mână.

Jeffrey se întoarse atunci spre Lindsey.

— Sunt încântat să vă cunosc. Sunteţi minunată.

Şi se aplecă asupra mâinii ei puţin mai mult decât era necesar.

— Fiindcă toată lumea este aici, declară atunci Louise Trent, propun să trecem la masă.

Şi îşi conduse invitaţii într-o cameră splendidă pardosită cu marmură roz, unde era aranjată o masă acoperită cu un tişlaifăr brodat cu flori.

— Lindsey, locul dumitale este aici, declară Louise Trent indicându-i un scaun. Cât despre tine, Alex, te voi aşeza la capătul mesei.

Tânărul deschise gura să protesteze, dar mama lui nu-i lăsă răgaz.

— Ştiu… nu vei fi alături de Lindsey, dar vei avea tot timpul s-o regăseşti mai târziu. Astă-seară, vreau ca toată lumea s-o cunoască pe fermecătoarea ta prietenă.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie se aşează între Jon şi Jeffrey, căutându-l pe Alex cu privirea. Cu faţa întunecată, el suferea să fie ţinut deoparte.

În acel moment, exclamaţii de bucurie se ridicară din asistenţă. Jane şi ajutorul lui de bucătar intrau cu două platouri mari cu fructe de mare.

— Ce faceţi exact la Saint Louis? o întrebă atunci Jeffrey pe un ton aproape mângâietor.

— Sunt profesoară şi-mi cresc fiul, domnule Dolan.

— Spune-mi Jeffrey, te rog. Saint Louis? Ce păcat că nu locuiţi mai aproape! Am fi putut să facem o cunoştinţă mai amplă.

Lindsey îl privi pieziş. De ce logodnicul Stephaniei se exprima pe acest ton insidios? Stânjenită, îşi apropie uşor scaunul de Jon. Acesta îşi întrerupse imediat discuţia cu tatăl său şi se întoarse spre ea.

Cina continuă în mijlocul râsetelor şi într-o atmosferă atât de plăcută, încât Lindsey avu impresia delicioasă că face parte din familie. Cât despre Stephanie, aşezată în dreapta lui Jeffrey, radia de fericire.

Alex îi întinse o felie de pâine neagră.

— Iată o felie de pâine unsă frăţeşte cu unt pentru adorabila mea surioară.

— Mulţumesc, Alex. Eşti într-adevăr amabil. Asta nu datează de ieri, de altfel. Îmi amintesc de Ziua recunoştinţei când aveam unsprezece ani. Jane tocmai scosese gâsca din cuptor şi lipsea de câteva minute când reprezentanta unei opere de caritate bătea la uşa care dă în bucătărie. Alex şi cu mine eram singuri şi voiam neapărat să-i dăm ceva, dar nu aveam nimic, bineînţeles. Atunci, Alex a avut ideea vieţii lui. A luat tava pe care se găsea gâsca şi i-a oferit-o!

Urmă un râs general. Lindsey era în al nouălea cer. Niciodată nu se simţise atât de bine lângă oameni pe care abia îi cunoştea.

După fructele de mare, se servi gâscă însoţită de salată, apoi sosiră deserturile sub aplauzele asistenţei. Lindsey alese cremă de ciocolată.

În timp ce lua prima înghiţitură, simţi ceva urcând în lungul piciorului. Şi acel ceva nu putea fi decât un picior. Rămase împietrită. Cine îndrăznea...? Alex? Imposibil. De altfel, el era prea departe. Întorcându-se spre dreapta, întâlni privirea lui Jeffrey şi fu surprinsă de insolenţa pe care o citi în ea.

Logodnicul Stephaniei îi făcea semn cu piciorul. De surpriză, Lindsey lăsă să-i cadă linguriţa. Scuzându-se cu un zâmbet, îşi încrucişă picioarele sub scaun şi se apropie mai mult de Jon.

Alex se încruntă.

Dar Jeffrey îşi continuă manevra.

Atunci, Lindsey se răsuci spre stânga pentru a-i întoarce spatele şi ajunse aproape în faţa lui Jon. Ignorând motivul purtării ei ciudate, acesta se aplecă spre ea cu un aer încântat şi părul lor se atinse. Lindsey îşi retrase repede capul. De data asta, era prea mult! Trebuia neapărat să pună capăt acestor confuzii. Dar cum?

Ajunsese în acest stadiu al gândurilor când cotul lui Jeffrey îi atinse talia. Sărind de pe scaun, se trezi aproape în braţele lui Jon.

Urmă o profundă tăcere, în timp ce priviri jenate se încrucişau pe deasupra mesei.

— Te simţi bine, Lindsey? o întrebă Jon cât mai blând posibil.

— Scuză-mă, eu... Mi-a venit brusc să strănut. Trebuie să fie un mic guturai fără gravitate. De altfel, deja a trecut.

— Biata copilă! exclamă Louise Trent cu solicitudine. Eu păţesc exact ca tine! De fiecare dată când mă duc să-mi văd copiii la Saint Louis, răcesc. Sper cel puţin că nu faci alergie la ciocolată!

— Alergia la cacao este într-adevăr mai răspândită decât se crede, întări Jeffrey fără cea mai mică urmă de jenă.

Lindsey se întoarse spre el fulgerându-l cu privirea. Acest ipocrit merita o lecţie bună. Şi i-o va da imediat. Strecurându-şi discret piciorul spre el, îi zdrobi laba cu tocul ascuţit al pantofului.

Jeffrey sări de pe scaun ca ars. Lindsey întoarse spre el o privire surprinsă.

— Ce vi s-a întâmplat domnule Dolan? Vă vine şi dumneavoastră să strănutaţi?

Şi se aplecă liniştită asupra cremei de ciocolată. Dar privirea lui Alex n-o mai părăsi până la sfârşitul mesei.

Cafeaua fu servită în salon, lângă focul care ardea în şemineu. Părinţii lui Alex se instalaseră unul lângă altul în faţa acestuia, în timp ce Stephanie se aşeză cu Jeffrey puţin mai retraşi. Dinspre partea ei, Lindsey luă loc pe canapea, între Alex şi Jon. Dar cei doi fraţi nu schimbară un cuvânt şi tinerei femei i se păru chiar că Alex îi tăia cuvântul de fiecare dată când se adresa lui Jon. Descumpănită, se hotărî să tacă şi să profite până la sfârşit de această seară minunată.

Louise Trent trecea în revistă amănuntele ceremoniei, când Alex simţi capul lui Lindsey alunecând pe umărul lui. Obosită şi amorţită de căldură, Lindsey era pe punctul să aţipească. El nu mişcă, pregătit să petreacă noaptea aşa dacă trebuia, dar tatăl lui privi deodată ceasul de pe cămin.

— Este târziu. Ar fi mai bine să mergem să dormim, ca să fim în formă pentru căsătoria Stephaniei. Alex, ce-ar fi s-o conduci pe prietena ta în camera ei?

Tânărul se desprinse cu blândeţe şi o ajută pe Lindsey să se ridice. Apoi îşi luară rămas-bun şi urcară la etaj.

Dar când ajunseră în camera lor şi Lindsey îşi reveni, Alex nu se putu împiedica s-o întrebe:

— Ce se întâmplă între tine şi Jon? Ea îi aruncă o privire uimită.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine. Păreaţi foarte… apropiaţi în timpul cinei.

— Despre ce vorbeşti? Ai înnebunit?

— În orice caz, nu sunt orb. S-a întâmplat ceva în timpul cinei. Nu încetai să-ţi apropii scaunul de fratele meu şi el n-avea ochi decât pentru tine.

Lindsey înţelese atunci că Alex îi atribuia lui Jon avansurile ridicole pe care i le făcuse Jeffrey.

— Ah, înţeleg… Vreau să-ţi explic, dar n-o să mă crezi

niciodată.

Alex n-o ascultă.

— Deşi n-ai frecventat mulţi bărbaţi după moartea lui Danny, nu poţi ignora cât de provocatoare era purtarea ta.

Lindsey îşi ridică bărbia.

— Purtarea mea era provocatoare?

— Da. Şi teribil de ambiguă.

— Fii atent la ce spui, Alex!

— Te-am adus aici ca să te odihneşti. Nu pentru a-l ispiti pe fratele meu.

Lindsey deveni palidă.

— De data asta, ai mers prea departe! Cum mă poţi bănui de o asemenea neruşinare? îl cunosc pe Jon de mult şi ştiu că este căsătorit. Drept cine mă iei?

Dezmeticit brusc, Alex îşi plecă jenat capul. Da, de ce îi dădea lecţii, el care nu încetase s-o dorească, chiar când devenise soţia lui Danny şi chiar după moartea lui? El care o minţea de zece ani, asigurând-o de prietenia lui în timp ce o iubea şi n-avea curajul să i-o mărturisească…

— Mai devreme, continuă ea, scoasă din sărite, mi-ai spus că mă descopereai şi a fost cât pe ce să izbucnesc în râs, deoarece credeam că mă cunoşti mai bine decât oricine. De fapt, aveai dreptate. Mă cunoşti foarte puţin. Poate chiar deloc!

Şi ieşi trântind uşa de comunicare în spatele ei. Alex îşi duse mâna la gură cu un aer îngrozit. De data asta, distrusese definitiv ultimele lui şanse de a fi iubit de singura femeie care contase vreodată pentru el…

***

Două ore mai târziu, Lindsey nu-şi găsea încă somnul. Cuibărită în pat în mijlocul pernelor, se întreba încă de ce acceptase să-l însoţească pe Alex în Florida.

Oricum, nu mai putea rămâne lângă el, acum. Prea multe

întrebări la care nu găsea răspuns se îmbulzeau în mintea ei. Ce-l apucase pe Alex? De ce această acuzaţie absurdă şi mai ales de ce această criză ciudată de gelozie?

Lindsey se încruntă. Alex, gelos? Era imposibil. Şi totuşi… atâtea lucruri se schimbaseră la el după sosirea lor.

Şi în ea la fel…

Îşi răsturnă capul spre spate, mai descumpănită ca niciodată. Cui să ceară ajutor? De doi ani, Alex era sfătuitorul ei. El singur ştia s-o înţeleagă şi s-o sprijine când avea nevoie. Şi în seara asta, în câteva minute îşi pierduse confidentul, ghidul ei şi totodată cel mai bun prieten.

Deodată, se bătu la uşa dinspre verandă. Lindsey rămase nemişcată. Era cu siguranţă Alex. Sau, de ce nu, desfrânatul acela de Jeffrey. Şi, în ambele cazuri, nu dorea să deschidă.

— Lindsey… şopti o voce de bărbat în spatele uşii. Lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Era Alex.

— N-are decât să se ducă naibii! mormăi ea printre dinţi.

— Ştiu că nu dormi, reluă el cu voce scăzută. Se vede lumina prin draperii.

— Pleacă! N-am nimic să-ţi spun!

Îi răspunse doar tăcerea. Trase cu urechea, surprinsă că el nu insistă. Dar, în acelaşi moment, uşa dintre camere se deschise şi el pătrunse în cameră.

Trăgând pernele spre ea, Lindsey îi ceru:

— Ieşi imediat din camera mea!

— Trebuie să-ţi explic ceva.

— Am vorbit destul!

— Într-adevăr. Ne-am spus chiar orice… în afară de ceea ce este important.

Lindsey îl privi surprinsă. Părea profund răvăşit, cu cearcăne mari sub ochii cenuşii. Îşi scosese haina şi cravata, şi-şi ridicase mânecile cămăşii până la coate.

Profitând de ezitarea ei, Alex înaintă până la pat.

— Am venit să-ţi cer iertare, Lindsey. M-am purtat într-un

mod odios cu tine şi nu ştiu de ce…

Ea încuviinţă cu tristeţe din cap. Puţin o interesau scuzele lui Alex. El stricase totul. Cum putuse să creadă, chiar pentru o secundă, că încercase să-l seducă pe Jon?

Cum nu răspundea, el se aplecă spre ea.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, Lindsey. Nu vreau să te pierd.

Ea îl privi lung. Şi, aproape fără voia ei, singurul răspuns posibil îi ieşi de pe buze.

— Nici eu.

Un zâmbet radios lumină faţa încordată a lui Alex.

— Mulţumesc, Lindsey! Mi-a fost atât de teamă!

Şi, înainte să aibă timp să înţeleagă ce se întâmpla, el o strânse în braţe.

Cu inima bătând de emoţie, Lindsey rămase fără să se mişte. Alex îşi apropie atunci faţa de a ei şi-i depuse un sărut foarte nevinovat pe frunte. Genul de sărut pe care i-l dăduse lui Jamie pentru a-i ura noapte bună.

— Vrei să vorbim puţin? întrebă el ridicându-se.

— Nu în seara asta. Am nevoie de puţin timp pentru ca să uit ce s-a petrecut între noi.

— Încă îmi porţi pică?

— Puţin. Dar oricine poate face o greşeală.

— Mulţumesc, Lindsey, te voi lăsa acum. Ziua noastră a fost atât de lungă… Prea lungă. Înainte de a pleca, aş vrea totuşi să te întreb. În legătură cu Jon… Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în timpul cinei?

Lindsey îşi ridică încet capul. Ar fi fost momentul să lămurească situaţia şi să-i explice lui Alex cine se ascundea cu adevărat în spatele măştii politicoase a lui Jeffrey Dolan. Dar n-avu curajul. Dacă Alex crezuse că vrusese să-l seducă pe Jon, îşi va imagina că încurajase avansurile lui Jeffrey, sau, mai rău, că le provocase. Şi oricum, cădea de oboseală.

— Aş prefera să nu discutăm asta acum.

— Cum vrei. Mai târziu?

— Vom vedea.

Alex schiţă un zâmbet trist şi făcu un pas înapoi.

— Bine... În cazul acesta, nu-mi mai rămâne decât să-ţi urez noapte bună.

Şi ieşi. Lindsey rămase atunci multe minute fixând uşa, ca şi cum se închisese peste ultima pagină a poveştii lor.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Lindsey se trezi cu o migrenă teribilă. Petrecuse aproape toată noaptea răsucindu-se în patul ei şi, când în sfârşit adormise, vise ciudate veniseră să-i bântuie somnul.

Vise care-l priveau toate pe Danny.

În ziua când Lindsey aflase de moartea soţului ei, o încercase mai întâi un sentiment teribil de vinovăţie. În ajun, Danny îi mărturisise că avusese mai multe aventuri extraconjugale, rugând-o să-l ierte. Dar ea refuzase, ameninţându-l chiar că divorţează. Danny plecase trântind uşa, pe cât de furios, pe atât de bulversat. Fusese ultima dată când Lindsey îl văzuse.

Chiar a doua zi, Rick o anunţa că Danny murise într-un accident de maşină. Nebună de durere, Lindsey crezuse mai întâi că soţul ei se sinucisese. Dar ancheta stabilise precis că nu fusese aşa ceva. Un şofer beat trecuse pe roşu, ciocnise două maşini în viteză şi-l omorâse pe Danny pe loc. Totuşi, Lindsey rămânea convinsă că, fără atitudinea ei intolerantă, ar fi încă în viaţă. De altfel, din ziua aceea, îi bântuia zilele şi nopţile şi retrăia cu regularitate ultima lor conversaţie, revăzând faţa palidă a soţului ei când îi anunţase intenţia ei de a divorţa.

Noaptea trecută, totuşi, pentru prima dată de la dramă, Danny îi apăruse aşa cum îl cunoscuse înaintea căsătoriei lor, lăudăros, sigur de el, teribil de îndrăgostit.

Lindsey împinse ferm cearşafurile. Zorile abia se iveau şi cerul începea doar să se coloreze în roşu, dar să rămână în pat şi să frământe mereu aceleaşi gânduri din seara trecută nu mai era posibil.

Îmbrăcă un tricou lung, încălţă espadrile albe, îşi puse o haină pe umeri şi se strecură afară din cameră pe uşa verandei.

Vântul marin îi biciui faţa. Îşi lăsă capul pe spate şi

respiră adânc aerul iodat. Apoi, reţinându-şi haina fluturată de vânt, coborî mica scară de lemn zâmbind de plăcere.

Imediat ce picioarele ei atinseră nisipul, îşi scoase sandalele şi se îndreptă fără ezitare spre ocean. Vântul îi biciuia picioarele goale, dar nu simţea decât fericirea de a alerga, dimineaţa, pe una din cele mai frumoase plaje care-i fusese dat s-o vadă. Ajunsă la malul apei, îşi continuă cursa gâfâind, cu impresia că-şi lasă în urmă grijile şi frământările.

Se opri în sfârşit, cu plămânii încinşi, şi se prăbuşi pe nisipul alb. Cerul strălucea într-o lumină roşie, în timp ce pescăruşii se învârteau deasupra apei pentru a-şi căuta hrana.

Lindsey închise ochii. Nu era decât la cinci sute de metri de casă, dar avea impresia că se găseşte pe o insulă pustie.

Apoi, exaltarea dispăru. Situaţia în care se găsea după cearta cu Alex părea fără ieşire. Acest bărbat o atrăgea, era de netăgăduit, dar nu ştia ce simţea exact pentru el. Ca să nu mai spună că nu putea să se elibereze de umbra lui Danny. Noaptea asta îl visase din nou. Dar era ciudat de calm şi părea să-i spună: „Uită trecutul, gândeşte-te la viitorul tău”.

Lindsey clătină din cap. De doi ani, mergea singură, gândindu-se doar la binele fiului ei. De ce aspira deodată la altceva? După ce-l pierduse pe Danny, se aruncase cu energia disperării în muncă şi nu cedase nici neliniştii, nici descurajării.

Nu, nu era adevărat. Când venea noaptea, un teribil sentiment de singurătate o copleşea, somnul o ocolea şi se regăsea disperată, căutând în zadar odihna. Zorile o găseau aşezată la birou sau culcată pe pat, fixând tavanul fără să-l vadă, pradă unor migrene violente. Doar atunci se cufunda în somn. Câteva ore mai târziu, se trezea tresărind şi pornea la drum pentru o zi lungă. Munca n-o speria. Dimpotrivă. Era aliata ei. Datorită ei supravieţuise.

Cum putuse acest echilibru atât de greu obţinut să se prăbuşească doar din cauza prezenţei lui Alex? Astăzi, pentru prima dată după doi ani, nici cerul strălucitor, nici promisiunea unei zile frumoase nu reuşeau s-o liniştească. Avea nevoie de altceva. Sau mai curând, de altcineva. De un însoţitor, de un suflet pereche. De cineva care s-o iubească.

Se ridică şi se instală în poziţia ei favorită, cu genunchii strânşi sub bărbie şi braţele în jurul picioarelor. Tocmai atunci vântul îi aduse o şuviţă de păr în faţa ochilor. Ridicând mâna ca s-o respingă, Lindsey văzu verigheta strălucind în soare. Îşi muşcă buza. De ce purta încă acest inel? Pentru că simboliza ultima ei legătură cu Danny? Fără îndoială. Dar poate şi pentru că verigheta o lega de trecut, servind ca apărare împotriva viitorului.

Împotriva lui Alex?

Imaginea frumoasei feţe a prietenului ei apăru în faţa ochilor ei şi inima i se înflăcără. Seara trecută, când o sărutase pentru a-i mulţumi că-l iertase, încercase o dorinţă irezistibilă să se cuibărească lângă el, să savureze căldura pielii lui şi gustul buzelor lui.

Da, îl dorise nebuneşte.

Şi n-avea de ce să-i fie ruşine.

Ridicându-se brusc, Lindsey îşi scoase verigheta cu un gest hotărât şi îşi privi mâna cu impresia că o vede pentru prima dată. Apoi o îndesă în fundul buzunarului, fără regret. Îi trebuise doi ani pentru a găsi curajul să facă acest gest, să-i spună adio lui Danny şi să se întoarcă spre viitor. Acum, intra într-o nouă perioadă a vieţii ei. Ce rol va deţine Alex? După sărutul cast pe care i-l dăduse în ajun, mai curând acela al unui frate mai mare. Şi se va mulţumi cu atât. Deoarece dacă Alex n-o iubea, la ce bun să nutrească false speranţe? Cu atât mai mult cu cât nu ştia natura exactă a sentimentelor ei faţă de el.

Privind casă, simţi că ceva se maturizase în ea şi asta o

liniştea. Acum, va putea... Dar se opri brusc, recunoscând silueta înaltă a logodnicului Stephaniei. Ce făcea Jeffrey, la o asemenea oră, aproape în faţa camerei ei, cu părul în dezordine şi privirea strălucitoare?

— Bună, Lindsey, declară el cu o voce suavă înaintând spre ea.

— Credeam că aseară v-aţi întors acasă la dumneavoastră, domnule Dolan, replică ea cu răceală.

El zâmbi, descoperind un şir de dinţi ireproşabili.

— Într-adevăr, era prevăzut să mă întorc în sânul familiei, dar viitoarea mea soacră a insistat atât de mult să-mi petrec noaptea între pereţii ei, încât n-am putut refuza. Am făcut rău, de altfel, deoarece am petrecut o noapte execrabilă. Poate din cauza patului prost. Sau poate deoarece camera mea se găsea prea aproape de a dumitale.

Lindsey nu răspunse nimic, dar se felicită în tăcere că încuiase uşa după plecarea lui Alex. El o observă cu un aer ironic.

— Am impresia că nu mă placi deloc.

— După purtarea dumitale de ieri seară, contrariul ar fi surprinzător...

El se apropie câţiva paşi, cu ochii pironiţi în ai ei.

— Am totuşi argumente solide în favoarea mea. Dacă vrei să ţi le expun...

— Domnule Dolan, replică Lindsey fără să-şi ascundă iritarea, singura promisiune pe care v-o acord este să vă întoarceţi în cameră şi să mă lăsaţi în pace!

— Păcat... Nu ştii ce pierzi.

Lindsey scutură din cap cu un aer dezgustat.

— Cum puteţi să vă purtaţi astfel în ajunul nunţii?

— Unele persoane au o viziune foarte liberă asupra căsătoriei.

— Nu sunteţi singur în cauză. Stephanie vă împărtăşeşte opiniile?

Jeffrey făcu o mutră indiferentă.

— Nu ştiu. Dar este o tânără fermecătoare, cu mintea deschisă, care se va adapta.

Lindsey se încruntă. Bărbaţii erau oare toţi atât de superficiali şi de vanitoşi?

Nu exista oare unul care să ia dragostea în serios?

— Dacă înţeleg bine, Stephanie se va căsători ignorând concepţia dumneavoastră foarte... personală despre căsătorie. Cel puţin eu o să mă străduiesc să-i deschid ochii.

Faţa lui Jeffrey deveni ameninţătoare.

— Dacă faci asta, voi tăgădui totul. Şi va fi cuvântul dumitale contra cuvântului meu.

— Eşti dezgustător. El izbucni în râs.

— Şi dumneata teribil de scorţoasă. Destinde-te puţin, ce naiba! Viaţa este scurtă! Trebuie să profiţi!

Tânăra femeie scoase un oftat iritat. Ce să facă? Să riposteze? N-ar face decât să aţâţe furia acestui depravat. Cu atât mai mult cu cât Dolan mânuia excentricitatea cu o artă desăvârşită. Şi apoi, avea şi ea destule probleme dinspre partea ei.

Ocolindu-l aşadar pe Jeffrey fără să adauge nimic, se îndreptă foarte repede spre cele patru verande identice care priveau plaja, încercând s-o recunoască pe a ei. Nu era momentul să intre din greşeală în camera lui Jeffrey!

***

Alex ieşi din baie ştergându-se energic cu prosopul. Acest duş rece fusese teribil, dar era singurul mijloc pe care-l găsise pentru a se debarasa de amintirea fierbinte a viselor lui erotice din timpul nopţii...

Şi o revăzu pe Lindsey cea din ajun, în mijlocul pernelor, în cămaşă de noapte, cu părul lung desfăcut. Ar fi vrut s-o strângă în braţe, dar părea atât de înspăimântată, încât o

sărutase doar pe frunte după ce-şi ceruse iertare. Cât timp va mai putea oare să se stăpânească?

Alex era în acest stadiu cu gândurile lui când Lindsey intră în camera sa prin verandă. Părea tulburată şi trânti cu zgomot uşa în spatele ei. Cum el o privea în tăcere, uluit, ea privi în jurul ei cu ochi mari şi roşi brusc până în vârful urechilor.

— Alex? întrebă ea cu o voce confuză.

— Da. Ce se întâmplă?

— Scuză-mă, nu voiam să... De fapt, credeam că intru în camera mea. Nu într-a ta.

Şi aruncă o privire peste umăr în timp ce pleoapele băteau ca aripile unui fluture.

Apoi, se întoarse din nou spre el:

— Ce părere ai despre viitorul tău cumnat?

— Jeffrey?

Lindsey încuviinţă cu un semn din cap.

— Ei bine, eu... Mărturisesc că nu m-am gândit prea mult la el de ieri, dar pare simpatic. Chiar dacă nu corespunde genului de soţ pe care mi-l imaginam pentru Stephanie.

Lindsey îl asculta cu atenţie, cu ochii larg deschişi.

— Ah? Şi de ce? El o privi câteva momente fără să răspundă. Situaţia era cel puţin ciudată. Faptul că Lindsey greşise camera n-avea nimic extraordinar. Ceilalţi invitaţi confundaseră deja cele patru terase strict identice. Dar de ce alesese tocmai acest moment pentru a-l întreba despre Jeffrey? Şi de ce era atât de speriată?

— Jeffrey mi se pare un indolent pentru Stephanie, răspunse el fără să-şi arate surpriza. Am impresia că este lipsit de caracter.

Lindsey clătină din cap cu un aer atât de distrat, încât Alex se întrebă dacă îl auzise.

— Ce facem astăzi? întrebă ea deodată.

— O vom ajuta pe mama. Au rămas atâtea lucruri de făcut înainte de căsătorie, încât nu le va termina niciodată

singură.

— Foarte bine… răspunse Lindsey, încă la fel de absentă.

Şi continuă să vorbească fără tranziţie despre minunata plimbare pe care o făcuse. Din ce în ce mai surprins, Alex se întrebă unde voia să ajungă. Şi apoi, începea să-i fie frig în prosopul ud, fără să pună la socoteală că Lindsey era extrem de dezirabilă cu obrajii îmbujoraţi de vânt, picioarele goale şi părul despletit. La ce bun să facă duş rece ca s-o alunge din gândurile lui dacă intra în camera lui, fără să bată, în zorii zilei? Deodată, ea se opri din vorbit şi-l examină cu atenţie.

— Ce se întâmplă? întrebă el imediat.

— Nu mă asculţi.

El scoase un suspin iritat.

— Sincer, Lindsey, aş fi mai în largul meu pentru a continua această conversaţie dacă aş fi îmbrăcat cu altceva decât un prosop umed!

Lindsey îl privi cu surprindere, ca şi cum abia acum îşi dădea seama că era pe jumătate gol. Apoi se retrase până la uşa de legătură.

— Eu… nu te văzusem, scuză-mă. Vom vorbi despre toate astea mai târziu.

Şi trecu în camera ei. Alex rămase plantat în mijlocul camerei, fără să se mişte. Hotărât lucru, Lindsey nu înceta să-l uimească după sosirea lor la Whisper Key. Dar un lucru era sigur: era îndrăgostit de ea şi i-o va spune îndată ce va fi posibil. Deoarece, chiar dacă era puţin cam târziu pentru a-i declara dragostea, era totodată prea târziu pentru a păstra tăcerea. De acum înainte, numai Lindsey putea face ca lucrurile să se schimbe.

***

— Fără proteste! exclamă Louise Trent, câteva ore mai târziu, în timpul micului dejun. Decizia mea este luată. Alex

şi Jon mă vor ajuta să fac cumpărăturile, în timp ce Lindsey o va însoţi pe Stephanie la ultima probă la croitor. Sunt atât de nervoasă, încât mi-e teamă să nu fiu o rea sfătuitoare.

Alex aruncă o privire dezolată spre Lindsey, pe deasupra mesei. Dar tânăra femeie, în schimb, îşi înăbuşi un oftat de uşurare. Dacă Alex părea să-şi fi revenit după cearta lor din ajun, lucrurile nu stăteau la fel pentru ea. Şi aceste momente de despărţire vor fi binevenite. Da, în ciuda eforturilor sale, simţea că cearta compromisese serios prietenia lor. Şi dorinţa pe care o încerca pentru el nu aranja nimic.

***

Câteva ore mai târziu, se prăbuşi în acelaşi timp cu Stephanie pe canapeaua din salonul de frumuseţe cel mai elegant din oraş. După trei ore petrecute prin magazine după accesorii, nu-şi mai simţea picioarele.

— Dumnezeule, cât sunt de obosită! Cred că voi rămâne pe această canapea până la căsătoria ta.

Stephanie izbucni în râs.

— Am o idee mai bună.

— Acceptată dinainte.

— Să cerem transportarea acestei canapele până acasă. Şi cu noi deasupra, bineînţeles…

În acest moment, o tânără se apropie cu un zâmbet complice.

— Şi dacă v-aş propune un masaj delicios care să vă pună pe picioare în mai puţin de o oră?

Stephanie sări în picioare.

— Crystel, ne salvezi viaţa!

***

— Mama ta a avut într-adevăr o idee minunată să

stabilim această întâlnire, declară Lindsey în timp ce două tinere le masau spatele.

Stephanie întoarse capul spre ea cu un mic zâmbet.

— A fost absolut perfectă. Şi tu te-ai arătat deosebit de docilă.

— Ce vrei să spui?

— Că te-a luat sub aripa ei ocrotitoare din prima zi şi ţi-a uşurat întru totul viaţa. De fapt, sunt sigură că i-ar fi plăcut la nebunie să ne însoţească, dar voia să-ţi lase ţie locul.

Lindsey făcu ochii mari.

— Mie... De ce?

— Mama are întotdeauna încredere în instinctul ei. Şi o privire i-a fost de-ajuns ca să te aprecieze, mi-am dat seama imediat. Şi apoi, păreai atât de epuizată în ziua sosirii tale!

— Serios?

— Şi chiar mai mult, i-o întoarse Stephanie cu blândeţe. S-ar fi spus că nu dormiseşi de trei zile. Este uşor de înţeles, de altfel. Moartea lui Danny trebuie că te-a şocat teribil. De altfel, Alex ne-a spus adesea cât de dificili au fost ultimii doi ani pentru tine.

Lindsey ridică din umeri cu un aer fals degajat.

— Recunosc că n-a fost uşor la început. Dar acum totul este în ordine.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Stephanie. Numai că, nu trebuie să fie uşor să găseşti un serviciu şi să creşti singură un copil după o asemenea dramă.

— Nu sunt singură. Îl am pe fratele meu. În plus, Alex a fost de un mare ajutor pentru Jamie.

— Şi pentru tine, desigur... Nu l-am văzut niciodată atât de îndrăgostit.

Lindsey roşi.

— Te înşeli. Alex şi cu mine nu suntem cu adevărat... angajaţi unul faţă de altul. El frecventează alte femei. Cât despre mine... munca şi fiul meu îmi ocupă din plin timpul.

Stephanie o privi cu un aer neîncrezător.

— Vă vedeţi totuşi destul de des.

— Cam de două ori pe săptămână. Uneori mai mult. Dar nu este ceea ce crezi. De fapt, vine pentru Jamie.

Stephanie scutură din cap.

— Îmi cunosc fratele. Are o inimă de aur, dar nu este un sfânt. Şi apoi, nu trebuie decât să vezi felul în care te priveşte.

— Pe toate femeile le priveşte aşa.

— Nu. Cu tine este ceva special.

— Nu cred. Are poate o privire aparte pentru fiecare femeie pe care vrea s-o seducă, dar este incapabil să se ataşeze.

— Îl cunoşti într-adevăr rău! exclamă Stephanie cu vehemenţă. Eu ştiu că în ziua când va întâlni femeia vieţii lui, va fi cel mai atent şi cel mai fidel dintre soţi.

Lindsey o privi pieziş.

— Apropo de soţ, cum stau lucrurile între tine şi Jeffrey? Sunteţi siguri că vreţi să vă angajaţi pe viaţă?

— Bineînţeles! Jeffrey şi cu mine împărtăşim acelaşi ţel: să reuşim în carieră şi să întemeiem o familie. Nu există deci niciun motiv pentru care căsătoria noastră să nu fie o reuşită.

Lindsey rămase stupefiată. Stephanie vorbea despre Jeffrey ca şi cum urma să devină partenerul de afaceri şi nu soţul ei.

— Sper din toată inima că veţi fi fericiţi… murmură ea.

Şi ştiu că tocmai lăsase să treacă ocazia de a-i povesti cine era cu adevărat Jeffrey. Dar asta îi amintea prea mult de suferinţa ei în ziua când Danny îi mărturisise infidelităţile lui.

— Vom fi, răspunse tânăra cu siguranţă.

Apoi tăcerea se aşternu între cele două femei. „Nu l-am văzut niciodată pe Alex atât de îndrăgostit…” Fraza Stephaniei persista în urechile lui Lindsey, în timp ce

mâinile agile ale maseuzei alergau în lungul coloanei vertebrale. Ar fi fost atât de minunat s-o creadă! Dar tânăra se înşela. Numai din prietenie Alex se ocupase de Jamie. Şi atitudinea lui mai atentă din ultimele două zile nu se datora decât circumstanţelor. Natura încântătoare de pe Whisper Key Island sporise senzualitatea lor şi căzuseră amândoi în capcană.

Şi totuşi... Stephanie îşi cunoştea bine fratele şi n-avea niciun motiv să mintă. Şi dacă văzuse corect? Cercetându-şi amintirile, Lindsey încercă să le privească din punct de vedere al tinerei.

Foarte repede, unele amănunte i se părură destul de revelatoare. Alex o vizita adeseori după ce Jamie era culcat. Pe de altă parte, de fiecare dată când suna ca să afle veşti despre finul lui, conversaţia devia asupra ei. În fine, nu pe Jamie îl invitase la părinţii lui, ci pe ea singură. Şi apoi, se arătase curios de critic cu privire la Peter Kincaine. Fără să-l fi văzut vreodată...

Ce însemnau toate astea? Că Stephanie avea dreptate? Şi dacă da, de cât timp sentimentele lui Alex se schimbaseră faţă de ea? De două zile? De două luni? Sau de doi ani...?

Şi totuşi, de ce nu-i mărturisise niciodată că o iubea?

Capitolul 7

Lindsey păli auzindu-l pe Jeffrey rostind jurămintele cu o voce emoţionată. Desigur, nu era vorba decât despre repetiţia ceremoniei, dar, în douăzeci şi patru de ore, acest ipocrit va deveni soţul Stephaniei. Tânăra femeie îşi încrucişă cu nervozitate picioarele. Nu era posibil! Nu putea s-o lase pe Stephanie să se mărite cu acest impostor!

Ca pentru a se face ecoul indignării ei, pastorul luă atunci cuvântul.

— Imediat ce veţi rosti jurămintele, voi pune întrebarea rituală: „Dacă cineva din adunare, are motive să se opună acestei căsătorii, să spună imediat sau să tacă pentru totdeauna”.

Inima lui Lindsey îi sări în piept. Era momentul să vorbească. După, va fi prea târziu. Dar cuvintele i se opriră în gât, în timp ce pastorul relua zâmbind:

— Bineînţeles, nimeni nu se va opune la unirea voastră. În douăzeci de ani, am căsătorit sute de perechi şi nimeni n-a întrerupt vreodată o ceremonie.

Izbucniră râsete şi umerii lui Lindsey se prăbuşiră. Dacă îl acuza pe Jeffrey fără cea mai mică dovadă, cine ar fi crezut-o, din această asistenţă în care nimeni, în afară de Alex, n-o cunoştea?

„Voi tăgădui totul, spusese Jeffrey. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului dumitale”.

— După aceea, continuă pastorul, vă voi declara soţ şi soţie şi veţi schimba sărutul ritual. Apoi vă veţi întoarce spre asistenţă şi vă voi prezenta tuturor drept domnul şi doamna Dolan.

Lindsey se foi pe scaunul ei, din ce în ce mai stânjenită. Oare n-avea niciun mijloc să facă tuturor cunoscut că Jeffrey era un mincinos?

— Numai atunci, continuă pastorul, vă veţi îndepărta spre fundul bisericii. Martorii voştri, adică Alex Trent şi Rosemary

Plinkton vor merge în spatele vostru. Va fi apoi rândul familiei şi al invitaţilor să se alăture cortegiului. Să mergem, vă rog.

Stephanie şi Jeffrey se îndepărtară braţ la braţ, în timp ce frumoasa Rosemary se întorcea spre Alex. Dar el o căuta cu privirea pe Lindsey şi, scuzându-se rapid faţă de Rosemary, se îndreptă spre ea.

Lindsey îl privi cum îşi face drum prin asistenţă ca să ajungă la ea şi simţi că i se strânge inima. Nu-i trebui mult să înţeleagă că Stephanie spusese adevărul. Îl atrăgea pe Alex, poate chiar mai mult. Şi nu înţelegea cum putuse atâta timp să nu remarce această evidenţă. Pentru că Jamie îl acapara tot timpul? Probabil. Fără să mai vorbească despre grijile şi de cele două slujbe cărora trebuia să le facă faţă.

De câteva ore, în schimb, situaţia evoluase mai mult decât în timpul ultimilor doi ani. Dar cum să facă să avanseze lucrurile dacă Alex nu spusese nimic?

— Am crezut că nu voi reuşi niciodată să ajung la tine, spuse Alex prinzând-o de braţ. Mergem?

— Unde?

— La „laht club”, cu Jon. Pentru repetiţia dineului de căsătorie.

— Minunat…

— Ce spui despre această ceremonie? întrebă Alex când ajunseră în faţa bisericii.

Lindsey nu răspunse. Cu faţa ridicată spre cer, nu auzise nimic.

— Ce minunat! Priveşte… S-ar spune că este paleta unui pictor. N-am văzut niciodată un asemenea degrade de roz. Şi aceste lungi dâre sinuoase! Imposibil să fie vorba de simpli nori!

Alex îi luă mâna într-un elan absolut firesc.

— Sunt foarte emoţionat că apreciezi cerul Floridei. Eu însumi sunt un frecvent admirator al lui.

Lindsey se înfioră la contactul cu mâna lui caldă. Era oare sincer sau doar un mijloc de a o cuceri? Pentru a se lămuri, întoarse brusc capul spre el. Şi ceea ce văzu, o copleşi de bucurie. Nu, Alex nu trişa. Era într-adevăr emoţionat. Atunci, parcă timpul se opri în loc.

— Sunteţi gata, amândoi? întrebă pe neaşteptate Jon pe un ton nu prea amabil, agitând legătura de chei.

Lindsey coborî brusc pe pământ. Piaţeta din faţa bisericii era aproape goală. Ce se întâmplase cu invitaţii? Cât timp rămăsese să-l privească pe Alex? Câteva secunde sau o eternitate?

În clipa următoare, se aşeză puţin ameţită între Alex şi Jon, în partea din faţă a Cadillac-ului Louisei Trent.

Dar nu putu să se bucure de confortul maşinii, atât de repede conducea Jon.

— Ce te-a apucat? întrebă deodată Alex pe fratele lui. Dacă mergi aşa, putem ajunge în golf!

Jon încetini, dar purtarea lui rămase nervoasă.

— Unde se găseşte exact „laht clubul”?

— În spatele casei mamei şi tatii. De cealaltă parte a plajei. Jon clătină din cap rigid şi recăzu în muţenie. Ce se petrecuse oare între cei doi fraţi? Pentru a destinde atmosfera, Lindsey încercă să intervină.

— Repetiţia căsătoriei a fost perfectă. Sper ca mâine, totul să se desfăşoare la fel de bine.

— Nu se ştie niciodată, mormăi Jon. Cele mai frumoase planuri se prăbuşesc uneori lamentabil.

— Am impresia că te înduioşezi de propria ta soartă, replică Alex iritat.

— Nu, pentru cea a Stephaniei.

Pentru mine este prea târziu. Dar ea… Alex făcu ochii mari.

— Prea târziu pentru ce?

— Pentru a descoperi înşelătoria căsătoriei. Mica noastră surioară va pierde ani preţioşi înainte de a înţelege că am

înşelat-o şi că nu este decât o himeră.

— Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie nu i se va întâmpla în mod obligatoriu şi ei.

— Oricum, formulele ca „până ce moartea ne va despărţi” sunt complet anacronice. În zilele noastre, moartea nu mai separă oamenii. Alte evenimente o fac mai bine.

Lindsey se chirci în scaunul ei.

— Pentru Dumnezeu, exclamă Alex, nu vorbi aşa în faţa lui Lindsey!

Şi îşi puse cu blândeţe mâna peste cea a tinerei femei. Jon îi adresă o privire jenată.

— Scuză-mă, Lindsey. Sunt într-adevăr de neiertat. Cum am putut să uit că Danny şi cu tine…?

— Nu-ţi port pică, răspunse ea imediat. Ai vorbit fără să te gândeşti, dar ştiu că n-ai vrut să mă răneşti.

— Eşti prea amabilă. Aş merita o săpunealã bună.

— Va veni mai târziu. Deocamdată, sunt nerăbdătoare să ajung la acel faimos „Iaht-club”. Stomacul meu ţipă de foame!

Izbucniră în râs toţi trei şi restul drumului se desfăşură fără incident.

Când ajunseră în faţa restaurantului, Lindsey se pregăti să iasă cu regret. În ciuda foamei care o chinuia, ar fi rămas ore întregi cuibărită lângă Alex.

El coborî şi-i ţinu portiera deschisă.

Aerul era încărcat de iod şi stelele străluceau pe cer.

— Ce noapte minunată… murmură ea.

Şi era foarte destinsă când pătrunse, la braţul lui Alex, în „Iaht-club”.

Familia Trent li se alătură imediat, urmată curând de cei doi Dolan.

Deodată, mama lui Jeffrey se întoarse spre asistenţă.

— Vă rog, puţină atenţie! Fiindcă toată lumea a sosit, vă propun să descoperim fără să mai aşteptăm salonul privat

care va fi pus la dispoziţia noastră mâine şi unde vom bea imediat aperitivul. Apoi, vom lua masa. O masă puţin mai uşoară decât cea care se va servi la căsătorie!

Şi deschise drumul pe lungile culoare pe care se pare că le cunoaşte pe dinafară. Lindsey şi Alex se amestecară în mulţimea veselă care o urma pe doamna Dolan. Dar înainte de a intra în salonul unde îi aştepta şampania, atenţia lui Alex fu trasă de un chelner în vestă albă care-i înmâna discret Stephaniei o scrisoare. Tânăra se scuză faţă de prieteni şi Alex o privi cum se îndepărtează pentru a-i afla conţinutul. Fără să ştie de ce, se încruntă, cuprins de o rea presimţire.

Şampania şi numeroasele şi variatele antreuri îşi aşteptau comesenii. Alex se străduia cât putea să răspundă solicitărilor prietenilor lui, dar nu se putea împiedica să nu arunce frecvent priviri lui Lindsey.

După vreo şase minute, cineva se miră de absenţa prelungită a Stephaniei şi a lui Jeffrey, în timp ce Louise Trent şi doamna Dolan rămâneau cu ochii aţintiţi asupra uşii de la intrare. În cele din urmă, tatăl lui Alex fu cel care părăsi salonul ca să se ducă să vadă ce se întâmpla.

El reveni după cinci minute, cu un aer întunecat. Alex ajunse atunci la Lindsey, luând-o de braţ.

— Ce se întâmplă?

Domnul Trent scutură din cap.

— S-ar părea că sora ta şi Jeffrey au părăsit clubul.

— Au părăsit clubul? repetă soţia lui cu un aer neîncrezător. Nu este posibil!

— Ştiu că pare de necrezut, dar chelnerul şef mi-a raportat că s-au certat şi au părăsit împreună localul.

— Asta nu-mi place… murmură doamna Trent încruntându-se.

— Nici mie. Ce vom face?

— Nu ştiu. Oricum, nu ne putem lipsi de miri! Jon făcu un pas înainte.

— Insula nu este atât de mare. Cu maşina, îi voi găsi curând!

— Excelentă idee! exclamă imediat doamna Dolan.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Alex pe fratele lui.

— Nu, mulţumesc. Este preferabil ca unul din noi doi să rămână aici pentru a linişti invitaţii. Şi oricum, nu voi lipsi mult.

Şi se îndepărtă.

Lindsey se apropie atunci de Alex.

— Această dispariţie este totuşi ciudată. Sper că nu i s-a întâmplat nimic surorii tale.

— Nu-ţi face griji, răspunse el luând-o de umăr. Nu există motiv de îngrijorare. Stephanie şi Jeffrey au avut nevoie de câteva momente de intimitate, asta-i tot.

— Sper să nu fie decât asta…

— Ba da. O cunosc pe sora mea. Uneori este puţin capricioasă.

***

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, viitorii soţi rămâneau de negăsit şi cercetările lui Jon, la care se alăturase domnul Dolan şi una din verişoarele lui Jeffrey, rămăseseră zadarnice. Tensiunea creştea printre invitaţi, şi Lindsey era din ce în ce mai neliniştită.

— Ei nu revin, murmură domnul Trent întorcându-se spre soţia lui. Ce sugerezi?

— Să găsim o explicaţie plauzibilă faţă de invitaţii noştri şi să servim masa fără întârziere.

Doamna Dolan scutură din cap descurajată complet.

— În orice caz, eu plec acasă. Într-adevăr, nu mă simt în stare să petrec în timp ce Jeffrey a dispărut!

— Nu face asta! exclamă Louise Trent. Invitaţii noştri sunt suficient de neliniştiţi şi aşa. Dacă nu însufleţim ambianţa, mâine nunta va fi un fiasco.

— Dar… dacă se întorc acasă în timp ce noi suntem aici?

— Verişoara lui Jeffrey se va duce să-i aştepte acolo. Vom găsi o explicaţie pentru plecarea ei. În schimb, ceilalţi rămân aici şi nu vor mai face mutrele astea de înmormântare.

— Foarte bine, replică domnul Trent. Dar cum să justificăm absenţa mirilor?

— Spune invitaţilor că au preferat să-şi petreacă între patru ochi ultima seară dinaintea căsătoriei.

— Nu mă vor crede niciodată.

— Dimpotrivă. Nu se spune că îndrăgostiţii sunt întotdeauna singuri pe lume?

Domnul Trent scoase un oftat adânc şi ciocăni paharul cu o linguriţă de argint.

— Dragi prieteni, vă rog…

Alex se aplecă atunci foarte repede spre Lindsey.

— S-o ştergem.

— Nici să nu te gândeşti. După cele spuse de mama ta…

— Nu mai pot. Mersul ne va face cel mai mare bine.

— Dar… şi părinţii tăi? Şi Stephanie? Va avea nevoie de tine, dacă revine!

— Asta m-ar mira mult. Nu cunosc natura exactă a problemei ei, dar dacă s-a certat cu Jeffrey, ceea ce n-ar fi deloc uimitor după o zi atât de epuizantă, nu-şi va rezolva diferendul în familie.

— Acesta nu este un motiv să plecăm.

— Atâta timp cât Stephanie şi Jeffrey nu vor reapărea, nu vom putea face nimic.

Lindsey îi aruncă o privire de reproş.

— Foarte bine, spuse atunci Alex oftând. Îi voi spune mamei că prefer s-o aştept pe Stephanie acasă. Şi dacă refuză, vom rămâne aici.

***

— Mama este un înger! declară el pe un ton triumfător, revenind un minut mai târziu. Ne va telefona dacă are nevoie de noi. Deocamdată, putem pleca.

Ieşiră pe o uşă ascunsă, care ducea direct pe plajă, în timp ce mulţimea invitaţilor se instala în jurul meselor cu o uşurare vizibilă. Luna strălucea din plin, aureolând noaptea cu o lumină argintie. Lindsey îşi strânse braţele în jurul taliei, tremurând sub briză. Alex o privi în tăcere admirându-i puritatea feţei şi perfecţiunea formelor sub rochia de mătase neagră. Apoi îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— Mulţumesc, spuse ea ghemuindu-se înăuntru. Alex zâmbi.

— Soarele Floridei ţi-a dat obiceiuri proaste. Ce vei face regăsind ceţurile din Midwest?

— Mă voi transforma probabil într-un sloi, răspunse ea cu un mic râs.

El rămase s-o privească fără să se mişte, dorind-o atât de mult încât i se tăia respiraţia.

— Te voi încălzi, murmură el apropiindu-se. Dar ea făcu un pas înapoi.

— Să mergem puţin, dacă vrei.

— Bineînţeles…

Şi se îndreptară în tăcere spre casă. La jumătatea drumului, Lindsey se opri.

— Tocurile mele se înfundă în nisip. O să-mi scot pantofii. Se sprijini de el şi se execută. Apoi îşi eliberă dintr-o mişcare părul din clamele care-l reţineau şi-şi scutură capul cu bucurie.

Alex o privea fascinat. Lindsey era atât de surprinzătoare, atât de neaşteptată. Acum îndepărtată şi rezervată, puţin după aceea, senzuală şi firească. Dar oricare ar fi fost faţeta pe care o arăta, el era din ce în ce mai grăbit să-i spună c-o iubea. Cum rămânea nemişcat, incapabil să se smulgă din contemplarea lui, buzele lui Lindsey se

întredeschiseră, ochii i se înceţoşară şi braţele i se întinseră.

Atunci, Alex o luă în braţe şi o strânse cu pasiune. Lindsey începu să tremure, în timp ce un foc arzător se insinua în venele ei.

— Casa este încă departe?

— Prea departe, răspunse el lângă buzele ei.

În clipa aceea, un zgomot de voci îi făcu să tresară.

Un grup de prieteni intra în restaurant.

— Am uitat că nu suntem singuri, declară Lindsey cu o voce albă. Am face mai bine să mergem acasă.

Alex încuviinţă din cap, ridică haina care alunecase în timpul îmbrăţişării lor şi o puse pe umerii lui Lindsey. Înaintară încet, oprindu-se adesea pentru a schimba sărutări profunde şi, când ajunseră la scara care ducea pe veranda lui Alex, corpurile lor păreau sudate.

Intrară în cameră fără un cuvânt, şi stimulaţi de o dorinţă de nestăpânit, traversară alergând camera până la pat.

— Cât eşti de frumoasă! murmură Alex cu o voce răguşită. Lindsey avea impresia că visează. Nu cunoscuse niciodată un moment atât de perfect, nici măcar în timpul primelor luni de fericire cu Danny.

— Vreau să faci dragoste cu mine, Alex. Să mă faci în fine să retrăiesc.

— Doream de atâta timp să aud aceste cuvinte... şopti el cu o voce tremurătoare.

— Şi nu mi-ai spus-o niciodată...

— Este adevărat, am fost nebun! De zece ani te iubesc şi sufăr în tăcere...

Lindsey îşi ridică brusc capul.

— Zece ani! Ce vrei să spui?

— Că te-am iubit chiar din clipa când te-am văzut... Lindsey avea impresia că visează.

Capitolul 8

— Ce… ce-ai spus? întrebă Lindsey, încremenind.

— Că te iubesc dintotdeauna.

— În cazul acesta, n-aveai dreptul să taci până astăzi, replică ea cu un aer scandalizat.

Alex înghiţi cu greu. Era atât de fericit, încât îi spusese adevărul lui Lindsey! De ce îl privea cu acest aer glacial? O luă în braţe şi încercă s-o sărute. Dar ea se feri şi-l forţă s-o privească.

— Alex, de ce nu mi-ai spus nimic în toţi aceşti ani?

— Pentru că niciodată n-a fost un moment potrivit.

— Îţi dai seama ce eşti pe cale să-mi spui? Dacă înţeleg bine, te atrag de ani de zile, dar tu n-ai găsit niciodată mijlocul să mi-o spui?

Alex îşi cufundă privirea în ochii ei.

— Este adevărat. Erai atât de tânără, pe vremea aceea. Şi eu eram deja major. Cunoşti expresia „corupere de minor”?

Lindsey oftă, exasperată.

— N-am rămas o fetiţă. Am crescut. Şi, într-o zi, am avut optsprezece ani. Atunci, nu mai aveai motiv să taci.

— Ba da, zeci de motive. Pentru început, ai părăsit colegiul şi te-ai îndepărtat. Începând de atunci, n-am încetat să-mi amân confesiunea pentru mai târziu şi apoi…

El se opri.

— Şi apoi?

— …Danny a început să se intereseze de tine.

— Danny… repetă Lindsey, chircindu-se.

Alex se cutremură. Lindsey era îngrozitor de încordată. Totuşi, trebuia să continue. Era singurul mod de a sparge abcesul şi de a alunga umbra lui Danny.

— Lindsey… Nu uita că Danny era cel mai bun prieten al meu, că avea încredere absolută în mine şi nu-l puteam trăda oricare ar fi fost motivul.

— Înţeleg, dar este mort de doi ani! De ce ai continuat să păstrezi tăcerea şi să-ţi petreci timpul… alergând după alte femei?

— A fost, recunosc, o reacţie stupidă din partea mea. De fapt, nu ştiu de ce nu ţi-am spus nimic. Poate din pudoare, sau din fidelitate faţă de Danny.

— Sau fiindcă nu voiai să renunţi la rolul tău de seducător incorigibil.

— Nu este adevărat! De altfel, nu era decât un rol. Asta în cazul cel mai rău.

Lindsey se ridică şi-şi strânse nervoasă lucrurile împrăştiate.

— N-o să mă faci să cred asemenea baliverne. La Saint Louis, toată lumea te considera un seducător redutabil.

Alex îşi ridică ochii spre cer.

— Un „seducător”… Asta mai trebuia să aud!

— Nu face pe inocentul! De doi ani, nu două sau trei femei ai sedus, ci zeci. Poate chiar mai multe.

— „Seduse”… Exagerezi! Nu neg că am avut câteva aventuri, dar de aici până să mă tratezi drept un donjuan, e o diferenţă!

— Pe cine încerci să înşeli, Alex? Aproape toate femeile din Saint Louis s-au îndrăgostit de tine într-un moment sau altul. Nu spune că nu-i aşa.

Alex rămase tăcut. Lindsey era atât de sigură de ea, încât n-avea nici cea mai mică şansă s-o convingă că preferase să multiplice cuceririle mai curând decât să-i declare iubirea lui cu riscul de a se vedea respins.

El părăsi patul la rândul lui şi făcu faţă tinerei femei. Aşteptase această explicaţie atâta timp! Şi iată că toate speranţele lui se prăbuşeau. Acum, nu mai avea nimic de pierdut.

— Lindsey, draga mea…

— Nu sunt draga ta!

— Foarte bine, iartă-mă. Dar ascultă-mă, te rog.

— De ce s-o fac? Ştiu prea bine ce-mi vei spune.

Alex îşi plecă ochii, distrus. O rănise profund pe Lindsey. Poate într-un mod iremediabil.

— Îmi pare rău…

Ea avu un râs amar.

— Ce vrei să fac cu asta?

Alex nu îndrăzni să replice. Lindsey avea dreptate să-i poarte pică. N-ar fi reacţionat ca şi ea dacă i-ar fi spus că este îndrăgostită de el dintotdeauna, dar nu îndrăznise niciodată să i-o mărturisească?

Totuşi, chiar dacă ea avea toate motivele să-i poarte pică, nu voia s-o piardă.

— Aşteaptă…

— Am aşteptat destul! Dacă mă iubeai cu adevărat, mi-ai fi spus-o de mult!

— Lindsey, te implor… Ea îl măsură cu privirea.

— Încetează să te tângui! Refuz să ascult un bărbat care timp de zece ani n-a găsit un moment potrivit să-şi declare dragostea. Este prea ridicol!

Şi se înapoie în camera sa.

Alex auzi cheia întorcându-se în broască.

Acest zgomot se propagă la nesfârşit în capul lui, ca şi cum, închizându-i uşa, Lindsey îi interzicea de acum înainte accesul în viaţa ei.

Atunci, cuprins de o furie teribilă, traversă camera, strânse pumnii şi se pregăti să bată cu toată puterea în peretele despărţitor.

În momentul acela, auzi hohote înăbuşite.

Lindsey plângea.

Furia lui Alex se topi ca zăpada la soare. Îşi sprijini fruntea de uşă şi închise ochii, în timp ce degetele i se încleştau pe clanţă. S-o grăbească pe Lindsey nu servea la nimic. Dimpotrivă. O hărţuise destul. Era preferabil s-o lase în pace până dimineaţa.

Se duse până la noptieră şi aprinse veioza, dar

dezordinea patului îi aminti imediat că doar puţin înainte Lindsey ardea de dorinţă în braţele lui. Stingând lumina, se lăsă să cadă greoi pe pat.

Cum să-i poarte pică lui Lindsey? Furia şi ostilitatea ei erau justificate. Da, se purtase ca un laş. Şi ca un nebun! Cum se putea să fii îndrăgostit de o femeie şi s-o laşi să se căsătorească totuşi cu un alt bărbat? Era de neconceput! Totul era din vina lui. Şi când se gândea că a trebuit să aştepte seara asta ca să-şi dea seama! În plus, Lindsey fusese aceea care-i deschisese ochii.

Îşi prinse capul în mâini şi începu să tremure violent. O făcuse să sufere pe Lindsey, stricase prietenia şi condamnase dragostea lor. Cum să repare un asemenea dezastru?

Deschise ochii în întuneric şi sări în picioare, incapabil să mai rămână o clipă în această cameră. Ieşi şi se îndreptă spre salon. Înainte de a lua aer, un întăritor îi va face cel mai mare bine.

Împinse uşa salonului şi încremeni, stupefiat. Toată familia Trent era adunată în jurul mesei.

— Stephanie, draga mea, spunea doamna Trent, explică-ne cel puţin ce s-a întâmplat!

Alex se opri în prag, apoi se retrase în tăcere. Nu dorea nicidecum să participe la un consiliu de familie acum. Înainte de a ieşi, adresă totuşi surorii lui, care-l văzuse, un mic semn de complicitate şi bătu discret în retragere.

— Alex, dragul meu! exclamă atunci vocea mamei lui. Ne întrebam unde erai. Vino să ni te alături!

Alex scoase un oftat adânc şi se supuse. Hotărât lucru, noaptea se anunţa lungă…

După ce îşi turnă un whisky, se apropie de masă. Stephanie, cu o expresie îndârjită, era aşezată la mijloc.

— Nu este nimic de explicat, răspunse ea mamei sale. Nu mă mai căsătoresc, asta-i tot.

Alex făcu ochii mari. Ce se întâmpla oare în familia lor de

trei zile? Mai întâi Jon, părăsit de soţia lui, apoi această dramă cu Lindsey şi acum Stephanie care îşi anula căsătoria în ajunul ceremoniei!

— Am înţeles, draga mea. Nu repeţi asta de cinci minute.

— N-am nicio explicaţie să vă dau. Domnul Trent o privi cu o expresie mânioasă.

— Ai putea răspunde pe un alt ton, Stephanie. Te-am aşteptat totuşi ore întregi şi suntem neliniştiţi.

— Îmi pare rău, tată. Am fost… ocupată.

— Mă întreb cu ce, fetiţo! Am cutreierat insula în trei fără să putem să vă dibuim. Unde aţi fost?

Cum Stephanie nu răspundea, Jon îşi drese glasul.

— I-am găsit pe plaja publică de Coconut Drive.

— Pe plaja publică! exclamă doamna Trent. Dar de ce? Clubul se găseşte practic în mijlocul oceanului! Dacă voiai să te plimbi puţin cu logodnicul tău n-aveai nevoie să fugi atât de departe!

— Cred că n-a avut de ales, mamă, reluă Jon.

— Cum aşa?

Stephanie scoase un oftat profund.

— Jeffrey m-a dus acolo pretinzând că vrea să-mi vorbească în particular. Dar când am vrut să mă întorc la restaurant, m-a reţinut cu forţa.

— De necrezut! murmură Louise Trent. Un tânăr atât de cuviincios!

— În aparenţă, poate, dar în realitate este un ticălos…

— Stephanie, te rog! o întrerupse tatăl ei. Vrei să ne explici în sfârşit ce s-a întâmplat?

Tânăra îl privi în faţă.

— Ca să vorbesc clar, voi spune că, de când ne cunoaştem, Jeffrey nu mi-a fost fidel. Departe de asta… A fost chiar deosebit de schimbător.

Alex tresări. Revelaţia surorii lui îi amintea prea mult de reproşurile lui Lindsey.

— Eşti sigură? întrebă Louise Trent după o tăcere

stupefiată. Stephanie avu un râs amar.

— Din nenorocire... Un „prieten” anonim mi-a trimis un plic conţinând mai multe fotografii revelatoare.

Alex îşi strânse degetele pe pahar. Plicul pe care chelnerul i-l înmânase Stephaniei.

Şi criticile lui Lindsey îi reveniră din nou în memorie.

Totuşi, nu se putea face o paralelă între el şi Jeffrey. Deoarece, dacă ar fi fost logodit cu Lindsey, i-ar fi rămas fidel cu scrupulozitate.

— Aceste fotografii sunt poate trucate, se hazardă doamna Trent.

— Mamă! exclamă Stephanie. Ştiu ce spun. În plic, se află în special o fotografie mărită în care Jeffrey sărută una din cele mai bune şi mai vechi prietene ale mele, în seara logodnei noastre. De altfel, îmi amintesc foarte bine că arăta bizar în ziua aceea, şi mi-a făcut stranii apropouri despre fidelitate.

— Dumnezeule... gemu doamna Trent, în timp ce Alex îşi punea paharul pe masă cu zgomot.

— Îl voi bate măr pe tipul ăsta! Unde este? Fratele lui îi puse mâna pe umăr.

— S-a făcut deja.

— Bravon Jon. Te recunosc.

— N-am niciun amestec.

— Dar atunci, cine...?

— Mica noastră surioară s-a ocupat de el aşa cum o merita. Când i-am găsit, el avea un ochi învineţit şi buza superioară spartă. Ştii bine că Stephanie n-a suportat niciodată să i se opună cineva...

Alex îi aruncă surorii lui o privire uimită şi o luă în braţe izbucnind în râs.

— Minunata mea soră şi caracterul ei afurisit! Acela care te va îmbrobodi nu s-a născut încă. Oricum, nu-l regret pe acest încrezut de Jeffrey. Nu era făcut pentru tine. Şi chiar dacă lecţia este dură, e preferabil că ai primit-o înainte de

căsătorie decât după…

— Alex are dreptate! declară atunci Louise Trent aşezându-se din nou pe scaun. Jeffrey este un mizerabil!

Apoi se întrerupse, cu lacrimi în ochi.

— În cazul acesta, de ce plângi? exclamă Stephanie îmbrăţişând-o.

— Pentru că mă bucuram să am doi copii căsătoriţi înainte de sfârşitul weekendului şi acum nu mai am decât unul!

La aceste cuvinte, Jon sări de pe scaun şi-şi turnă o jumătate pahar de whisky, pe care-l goli dintr-o înghiţitură.

Alex avu un zâmbet uşor. Următoarea rundă începea…

— Mamă, tată, începu Jon cu o voce nesigură, trebuie să vă spun ceva.

Domnul şi doamna Trent întoarseră spre el o privire încrezătoare. Cu Jon nu avuseseră niciodată probleme.

— Rachel şi cu mine ne-am separat.

Se făcu linişte. Apoi, mama lui se lăsă fără putere pe spătarul scaunului.

— Oh, nu…

— Este serios? întrebă domnul Trent.

— Bineînţeles. Altfel, nu v-aş vorbi despre asta.

— Dar… ce se întâmplă în această familie? întrebă Louise Trent. Nimeni nu poate sta locului?

Apoi, întorcând spre Alex o privire plină de speranţă:

— Din fericire, există Lindsey… Este atât de fermecătoare. Alex zâmbi crispat. Dacă mama lui ar şti…

— Sincer, mamă, exclamă imediat Stephanie, nu te înţeleg! Cum poţi să te gândeşti la căsătoria lui Alex după veştile pe care le-ai aflat? În ceea ce mă priveşte, îi doresc lui Alex să profite de bucuriile de celibatar, cât mai mult posibil. Aşa cum este de altfel şi intenţia mea.

Şi izbucni în râs. Dar veselia ei suna fals şi lui Alex i se strânse inima. Stephanie suferea şi el nu putea s-o consoleze deoarece, în ciuda trădării lui Jeffrey şi a

divorţului probabil al lui Jon, niciodată nu se gândise atât de serios să se căsătorească…

— Ştii, Stephanie… începu el.

Dar nu-şi putu termina fraza. Izbucnind brusc în hohote, tânăra părăsi camera alergând, în timp ce scaunul ei se răsturna la podea. Toată lumea se ridică în acelaşi timp

— Rămâneţi aşezaţi, spuse imediat Alex. Stephanie este destul de tulburată fără să ne lansăm toţi pe urmele ei. Este preferabil să-i vorbesc singur.

— Dacă vrei, replică mama sa. Dar fă-o repede. Nu vreau s-o văd că dispare în natură a doua oară. Mai ales în starea în care se află! În acest timp, tatăl tău şi cu mine vom avea o mică discuţie cu Jon. Am impresia că are multe lucruri să ne spună…

Cu capul retras între umeri, Jon aruncă fratelui său un S.O.S. Mut. Dar acesta îi răspunse printr-o mimică dezolată, răsucindu-se pe călcâie. Jon trebuia să se descurce singur. El avea alte probleme mai urgente de rezolvat.

***

A doua zi dimineaţă, deschizând ochii, Lindsey văzu soarele strecurându-se printre jaluzele. Dar de data asta nu încercă nicio plăcere. Şi nici zgomotul valurilor sau mirosul de iod care se infiltra pe sub uşă. Totuşi, se simţi fericită pentru Stephanie. Cel puţin, căsătoria noii sale prietene va fi reuşită. Chiar dacă nu va fi aici ca s-o vadă… Deoarece, după ce petrecuse o noapte aproape albă, Lindsey sunase la compania aeriană pentru a-şi avansa plecarea. În mai puţin de două ore va fi în drum spre Saint Louis. Şi, cu puţin noroc, Alex nu va descoperi absenţa ei decât după ce va pleca.

Alex…

Se ridică brusc, luă valiza, şi începu s-o umple.

Ce se va întâmpla acum? Degeaba îl blestemase pe Alex

toată noaptea şi-i criticase laşitatea, nu-l putea condamna, nici să uite extraordinara voluptate pe care o simţise în braţele lui…

Dar dorinţa pe care o încerca pentru el nu-i era de-ajuns. În ajun, când îi mărturisise că-i ascunsese dragostea lui timp de zece ani, îşi amintise cât de imatur se arătase Danny. Şi încercase atunci un sentiment de panică ce n-o părăsea nici în această dimineaţă. Da, ca şi Danny, Alex era dotat cu farmec şi o forţă de convingere irezistibile. Dar, dacă Lindsey crezuse minciunile lui Danny ani de zile, n-o va lua de la capăt cu Alex. Nici cu un altul.

În acest moment se auzi un ciocănit uşor în uşa ei.

— Lindsey…

Alex… Încetă să respire şi hotărî să nu se mişte. Dar el bătu din nou. Lindsey oftă şi se îndreptă spre uşă. Dacă nu răspundea, Alex îi va asedia camera până când îi va deschide.

— Sosesc, răspunse ea cu o voce gâtuită. Şi se îndreptă spre uşă.

Îmbrăcat cu aceleaşi haine ca în ajun, cu obrajii umbriţi de un început de barbă, Alex părea atât de obosit, încât îşi uită instantaneu toate reproşurile împotriva lui.

— Pot să intru? întrebă el încet.

Lindsey îşi muşcă buza şi reflectă. În faţa acestui Alex umil şi blând, hotărârile şi reproşurile ei nu mai stăteau în picioare.

— Trebuie neapărat să-ţi vorbesc, reluă văzând-o că ezită. Bineînţeles, dacă nu vrei să mă primeşti în camera ta, vom merge în altă parte.

Ea îl privi cu o atenţie sporită. Părea schimbat. Da, ceva în el era altfel. Dar ce?

— Intră, spuse ea în fine, fără însufleţire.

— Nu vreau să te forţez, replică el imediat cu un aer abătut. Dacă preferi să cobori să te alături familiei mele în salon, sunt sigur că amănuntele relaţiei noastre vor da

„savoare” micului lor dejun.

— „Savoare”? Ce tot îndrugi? Ai înnebunit?

Şi îl împinse în interior cu bruscheţe.

— Da, răspunse el izbucnind brusc în râs. Nebun după tine.

— Alex… Ai uitat ce ţi-am spus noaptea trecută?

— Câtuşi de puţin. Este chiar motivul prezenţei mele aici. Sunt câteva lucruri pe care nu le-ai înţeles şi vreau să ţi le explic.

— Îmi pare rău, dar nu am dispoziţie pentru asta.

Alex îi aruncă o privire ciudată şi izbucni din nou în râs. Surprinsă, Lindsey se apropie de el.

— Dar… ai băut!

— Nu destul.

Ea se retrase, uimită, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Ce înseamnă asta? întrebă atunci Alex, îndreptând un deget spre valiza pusă pe pat.

— Bagajul meu. Următorul avion pentru Saint Louis decolează în două ore.

— Şi plecai fără să mă previi…

— Nu, bineînţeles. Îţi pregătisem un bilet.

Ochii lui Alex cercetară camera şi se opriră asupra unei hârtii puse pe noptieră. Se îndreptă spre pat, luă foaia şi citi cu voce tare.

„Alex.

Îmi pare rău că nu voi putea asista la căsătorie. Este nevoie de mine la Saint Louis.

Lindsey”.

El o privi cu un aer feroce.

— Este laconic… Jamie este bolnav?

— Nu.

— Casa ta a luat foc?

— Ascultă…

— Fratele tău a încercat să-şi pună capăt zilelor?

— Te rog!

— În cazul acesta, de ce atâta grabă? Ea îl măsură fără să răspundă.

— Înţeleg… murmură el atunci cu un aer înverşunat. Doreşti pur şi simplu să te întorci acasă. Nicio problemă. Vreau chiar să te conduc.

— Dar… n-ai dreptul! Alex ridică din umeri.

— Nicio lege nu-mi interzice să călătoresc în acelaşi timp cu tine. În plus, plecările şi venirile mele nu mă privesc decât pe mine. Trebuie s-o înţelegi cu uşurinţă, tu care ţii atât la libertate.

Şi trecu în camera lui prin uşa de comunicare. Lindsey rămase ţintuită locului, roşie în obraji.

— Nu poţi să-mi faci asta! exclamă ea urmându-l. Gândeşte-te cel puţin la Stephanie! N-o s-o laşi baltă în ziua căsătoriei ei!

Alex întoarse spre ea o faţă ciudată şi tristă.

— Căsătoria nu va avea loc. Logodnicul ei şi-a schimbat părerea…

Capitolul 9

Două ore mai târziu, Alex aştepta în faţa porţii de îmbarcare a avionului cu destinaţia Saint Louis. Era la capătul epuizării. Nu dormise noaptea precedentă.

După ce petrecuse ore ca s-o consoleze pe mama sa şi s-o liniştească pe surioara lui, bătuse la uşa camerei lui Lindsey în speranţa de a regăsi femeia pe care o iubea, de a se întinde lângă ea ca să doarmă. Dar ea se arătase atât de ostilă şi atât de hotărâtă să-l părăsească, încât hotărâse s-o urmeze, dacă trebuia, până la capătul lumii...

Îşi trecu mâna peste obrajii proaspăt raşi şi fixă umerii lui Lindsey în momentul când o voce din difuzor îi ruga să se îndrepte spre avion.

Ceafa rigidă a tinerei femei trăda iritarea, precum şi indignarea. De altfel, nu deschisese gura de când părăsiseră insula. În afară de a refuza cu răceală propunerea lui Alex de a-i duce valiza.

El cercetă silueta ei zveltă, picioarele interminabile, părul lung mătăsos şi-şi reprimă un oftat. Lindsey s-ar fi lăsat mai curând spânzurată decât să-i acorde cea mai mică favoare. Totuşi, el rămânea acolo, pândind o privire de la ea. Nu era absurd?

Când pătrunseră în avion şi însoţitoarea de bord le indică scaunele, Alex îşi aminti cu groază că nu era plasat lângă Lindsey. Nu era deloc uimitor, fiindcă nu-şi luaseră împreună biletele. Aşezându-se totuşi pe braţul fotoliului situat la dreapta celui ocupat de tânăra femeie, aşteptă ca ea să-şi aranjeze bagajul de mână în locul de deasupra scaunului ei.

— Nu ne-am terminat discuţia, Lindsey. Am încă multe să-ţi spun.

— Sincer, momentul este prost ales...

În aceeaşi clipă, un pasager tuşi nervos în spatele lui, atenţionându-l că bloca trecerea. Se aşeză în grabă pe

scaunul din dreapta, pe care nimeni nu-l ocupase încă.

— Îmi răspunzi aşa de fiecare dată când încerc să încep o discuţie. Mai întâi în casa părinţilor mei, apoi pe drumul spre aeroport, şi acum aici. Cât timp îmi va trebui să aştept momentul potrivit?

Vorbise tare şi câteva capete se întoarseră spre el. Lindsey se ghemui pe scaunul ei cu un aer jenat în timp ce o sexagenară se apleca spre Alex şi-i atingea umărul.

— Ocupaţi locul meu, tinere domn. El sări în picioare.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Aveam nevoie doar să vorbesc cu... prietena mea.

— Unde sunteţi instalat?

El indică fotoliul din cealaltă parte a culoarului central.

— Aici.

Ea îl privi mijindu-şi ochii.

— Şi aşteptaţi fără îndoială să vă propun scaunul meu ca să vă aşezaţi lângă prietena dumneavoastră?

Alex clipi repede. Şansa se va întoarce în sfârşit!

— Ei bine, vă înşelaţi, replică tăios sexagenara. Mi-am rezervat biletul cu foarte mult timp înainte ca să fiu sigură că o să stau lângă hublou şi nu voi renunţa la el. Vă rog să mă lăsaţi să trec...

Alex îi aruncă o privire furioasă, dar se duse la locul său fără să răspundă. Cât despre Lindsey, luă broşura conţinând instrucţiunile de respectat în caz de primejdie şi se cufundă în lectură cu un interes excesiv. În aceeaşi clipă, un copil începu să urle. Femeia aşezată lângă Alex se întoarse spre el.

— Sper că fiul meu nu vă va deranja în timpul zborului. Este prima dată când merge cu avionul.

Alex îi adresă un zâmbet crispat. Aparatul era încă la sol. Ce va fi când va decola! apoi coborî spătarul scaunului şi închise ochii.

Deodată, o mână se aşeză cu delicateţe pe umărul lui.

— Sosim la Saint Louis, domnule! Vă rog să vă ridicaţi

spătarul.

Alex deschise ochii, buimăcit. Saint Louis!

Aşadar, dormise timp de trei ore! apoi privi în jurul lui. Lângă el, copilul, pe genunchii mamei sale, sporovăia. Cât despre Lindsey, părea să-l fi uitat complet.

Îndată ce aparatul ateriză, Lindsey se îndreptă spre ieşire şi Alex se ridică în grabă ca s-o urmeze. Dar vecina lui îi atinse braţul.

— Scuzaţi-mă, domnule. Aţi putea să-l ţineţi pe bebeluşul meu în timp ce îmi iau bagajul de mână?

— Eu… bineînţeles, doamnă răspunse el luând copilul. Bebeluşul îi adresă un zâmbet deschis şi Alex se simţi foarte emoţionat. Această mică fiinţă era atât de caldă, atât de uşoară în braţele lui… Apoi, mama lui îl recuperă. Alex o salută, mângâie obrazul copilului şi se grăbi spre ieşire, s-o caute pe Lindsey. N-o găsi decât la retragerea bagajelor.

— De data asta, spuse el instalându-se lângă ea, în faţa unei benzi rulante care se învârtea încă în gol, nu-mi vei scăpa. Vreau să am o discuţie cu tine şi o voi avea!

— Nu şi dacă pot s-o evit, răspunse ea fără să-l privească.

— Ai putea cel puţin să-mi explici ce se întâmplă. Nu înţeleg nimic din atitudinea ta.

— Dacă eşti destul de stupid ca să pui această întrebare, nu vei înţelege niciodată răspunsul.

Alex întoarse spre ea o faţă încordată.

— Atitudinea ta este inexplicabilă. Ţi-am spus că mă atrăgeai dintotdeauna, dar tu făceai nazuri. În locul tău, totuşi, multe femei s-ar fi simţit flatate.

— Înfumuratule! Şi apoi, să ştii că eu nu sunt ca ele.

— Asta… nu se poate spune contrariul

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Doar că…

El scoase un oftat adânc.

— Că Danny este mort de doi ani şi că tu n-ai cunoscut

intim un bărbat de atunci. Este totuşi o atitudine ciudată pentru o tânără văduvă de douăzeci şi şase de ani. Nimic uimitor, deci, ţi-e teamă.

Ea îi aruncă o privire glacială.

— Îţi imaginezi într-adevăr că bărbaţii îmi provoacă teamă? Alex nu răspunse.

— În plus, cine îţi permite să afirmi că n-am avut aventuri de la dispariţia lui Danny?

— Nimic. O intuiţie.

— Sunteţi cu adevărat dezolanţi, murmură ea atunci când banda rulantă pornise şi apăreau bagajele.

— „Voi”? Despre cine vorbeşti?

— Despre bărbaţii care mă înconjoară şi care se neliniştesc de moralitatea mea fără să se sinchisească de binele meu.

Alex rămase tăcut.

— Iată valiza mea, spuse brusc Lindsey, ridicându-se.

Şi, două minute mai târziu, alerga spre staţia de taxiuri.

Alex se simţi pierdut. Totuşi, de data asta, şansa îi surâse. Bagajul lui sosi câteva secunde după al lui Lindsey şi o ajunse din urmă.

Un vânt îngheţat îi biciui faţa când trecu prin uşile automate. Se opri o secundă, cu respiraţia tăiată. După climatul blând din Florida, ceaţa din Saint Louis îi părea deosebit de ostilă.

Ajunse în momentul când Lindsey se urca în taxi.

— Lindsey! strigă el sosind în dreptul ei. Spune-mi ce se întâmplă! Ce-am făcut ca să merit un asemenea tratament?

Ea îl privi în tăcere, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Răspunde-mi, te rog. Cineva a distrus încrederea pe care o aveai în bărbaţi. Dar eu nu am niciun amestec în asta.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Lindsey. O şterse imediat, cu un gest nerăbdător.

— Nu face pe nevinovatul, Alex. Sunt sigură că ştii totul.

El păli.

— Despre ce vorbeşti? Îţi jur că nu înţeleg nimic.

— Mincinosule! Nu erai cel mai bun prieten al lui Danny?

— Bineînţeles, şi n-am ascuns-o niciodată. Unde vrei să ajungi?

— Îţi povestea totul…

— Adică?

Lindsey îl privi cu un aer nefericit.

— Aventurile lui, printre altele.

— Cum?

— Danny mă înşela. La mai puţin de un an după ce îmi jurase fidelitate, îşi călcase deja jurământul şi tu o ştiai prin forţa lucrurilor.

Alex rămase cu gura căscată, incapabil să creadă ce auzise.

— Dar nu, nu ştiam!

— Oricum, ai dreptate într-o privinţă: bărbaţii mă sperie îngrozitor. În asemenea măsură, încât nu voi mai avea încredere în ei. Niciodată.

Şi cu aceste cuvinte, se refugie plângând în interiorul taxiului ei. De data asta, Alex nu făcu niciun gest s-o reţină.

***

Lindsey de-abia avu timp să-l sărute pe Jamie şi să-şi lase valiza când se sună la uşă.

Când deschise, nu fu surprinsă să-l recunoască pe Alex. Începu totuşi să tremure violent. Poate pentru că aerul rece pătrundea în interiorul casei…

— N-aveai dreptul să fugi după ce m-ai anunţat ceva atât de grav, declară Alex pe şleau, cu faţa marcată de oboseală şi de încordare.

Lindsey îşi strânse degetele în pumn. Era extenuată, decepţionată, fără speranţă. Alex n-o voia? De ce n-o lăsa în pace?

— Oricum, reluă ea cu o voce obosită, nu putem face nimic. Nimeni nu poate reveni în trecut.

— Într-adevăr, dar se poate oricum împiedica trecutul să distrugă prezentul. Iată de ce nu voi lăsa eşecul tău cu Danny să compromită şansele viitorului nostru.

Vorbise cu o voce clară şi atât de sigură, încât Lindsey se îndepărtă, aproape fără voia ei, pentru a-l lăsa să intre. Alex de-abia trecu pragul şi reluă cu vehemenţă:

— În plus, Danny nu mi-a spus nimic despre aventurile lui. Îţi jur, trebuie să mă crezi!

Lindsey îl privi cu atenţie. Părea scandalizat, scos din sărite.

— Danny a fost totdeauna un om închis, continuă el, şi nu făcea decât după capul lui. Când eram tineri, Rick şi cu mine ne petreceam timpul sfătuindu-l să asculte de raţiune, în zadar, trebuie să recunosc. Totuşi, dacă ar fi venit să-mi spună că te înşela, nu l-aş fi acceptat. Fiindcă n-aş fi suportat să te facă să suferi.

Lindsey simţi că i se strânge inima. Alex era foarte sincer, era vizibil. Privirea, vocea lui, paloarea vorbeau pentru el. Putea oare să aibă totală încredere în el? Mintea ei se tulbură. Trecutul era încă atât de prezent în memoria ei! Şi amintirile ei atât de vii! Uneori, i se părea că viitorul era în urma ei.

Nu avu timp să găsească o replică, deoarece Jamie intră în trombă în sufragerie.

— Unchiule Alex! strigă el aruncându-se în braţele lui şi căutând prin buzunarele bluzonului de piele. Unde sunt scoicile mele?

— Au rămas în valiza mea. Ţi le voi aduce data viitoare. De acord?

Copilul îşi încreţi nasul.

— Când?

— Ei bine…

— Mâine?

— Vom vedea.

— Vii să te joci cu mine?

Alex aruncă o privire întrebătoare spre Lindsey. Ea ezită. De câteva zile, nu mai controla evenimentele, ca şi cum cursul vieţii ei îi scăpa.

Jamie profită atunci pentru a reveni în forţă.

— Pot să mă joc cu Alex, te rog, mamă?

De data asta, încuviinţă cu un semn din cap. La urma urmei, Jamie nu trebuie să suporte consecinţele problemelor ei cu Alex.

— Bineînţeles, comoara mea.

O asemenea bucurie se citi atunci pe faţa copilului, încât nu regretă că cedase.

În jumătatea de oră care urmă, ea profită că micuţul era ocupat pentru a ajunge în camera ei şi să-şi desfacă valiza, în timp ce râsete şi strigăte se auzeau din camera de zi.

Când reveni în salon, se simţea mai sfâşiată ca oricând între dorinţa de a-l îndepărta pe Alex din viaţa ei şi aceea de a nu-l lipsi pe Jamie de cel mai bun prieten al lui.

Copilul căsca profund când ea intră în încăpere.

— Se pare, declară ea, că este ora să mergi la culcare. Luându-şi imediat ursuleţul preferat, Jamie se îndreptă spre ea fără să opună rezistenţă.

— Nu-i spui la revedere lui Alex? îl întrebă ea, surprinsă.

— La revedere, unchiule Alex, murmură el cu voce obosită, întorcându-se pe jumătate.

Şi se prăbuşi în braţele mamei lui.

— Mă duc să-l duc în pat, şopti Lindsey. Nu mai poate.

Dar rămase cu fiul ei mult după ce adormi, cu speranţa secretă că Alex va pleca.

Când se întoarse în salon, el se învârtea ca un leu în cuşcă.

— Este timpul să pleci acasă acum, declară ea foarte repede.

— Nu înainte să vorbim.

Ea scoase un oftat. Cum să se lanseze într-o discuţie complicată când se simţea atât de obosită, atât de vulnerabilă, incapabilă să se lupte şi chiar să se apere?

— Nu mai am nimic de spus.

— Eu, da.

— Ce-ai putea adăuga? M-ai asigurat că nu ştiai nimic despre aventurile extraconjugale ale lui Danny şi te cred. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă odihnesc. Săptămâna a fost lungă şi mult prea puţin odihnitoare decât îmi imaginam.

Privirea lui Alex se întunecă.

— Este vorba de viitorul tău, Lindsey! Ceea ce a făcut Danny este de neiertat, dar ăsta nu este un motiv pentru a condamna toţi bărbaţii de pe pământ.

— Nu condamn…

— Ba da! Experienţa ta cu Danny te face oarbă. Ai fost atât de decepţionată, încât niciun bărbat nu mai găseşte îndurare în ochii tăi. Pe de altă parte, consideri atitudinea mea frivolă cu femeile ca o trăsătură inerentă a caracterului meu, în timp ce n-a fost ghidată decât de frustrarea de a nu putea să te iubesc. Dacă ai privi puţin în jurul tău, ţi-ai da poate seama. Dar tu te-ai rupt de lume. În asemenea măsură încât, dacă nu-ţi telefonam cu regularitate, aş fi dispărut din viaţa ta ca mulţi din vechii tăi prieteni.

Lindsey rămase o clipă fără să răspundă, surprinsă de justeţea analizei.

— Mi se întâmplă totuşi să te sun, spuse ea fără convingere.

— Doar când Jamie ţi-o cere!

De data asta, ea nu răspunse. Alex făcu un pas spre ea şi-i luă mâinile.

— Nu mă respinge, te rog.

Ea îşi plecă încet capul şi-şi puse fruntea pe umărul lui, tremurând.

Dar se desprinse aproape imediat. Îşi pierdea judecata?

Părăsise Whisper Key Island ca o hoaţă ca s-o rupă cu Alex şi iată că se regăsea în braţele lui, fremătând la simpla lui atingere.

El o privi cu neliniște.

— Ce se întâmplă?

— Nu pot să fac asta.

— Care „asta”?

— Să mă lansez într-o… relaţie.

— Cine vorbeşte să te lansezi? Eu aş vrea să aluneci încet în ea.

— Inutil să mă tentezi. Decizia mea este luată. Răspunsul este nu.

Alex scutură încet din cap.

— Nu vorbeşti serios!

— Ba da. Experienţa mea cu bărbaţii este limitată, recunosc. Dar sunt sigură de un lucru: nu sunt genul de a acţiona mai întâi şi să reflectez după aceea.

— Vorbeşti ca şi cum aş vrea să te rănesc. Ştii bine că nu este adevărat.

— Ai putea. Fără să vrei, evident. Şi apoi, eşti un seducător. Ori, n-am intenţia să mă găsesc pe ultimul loc de pe lista numeroaselor tale cuceriri.

Alex se încruntă.

— N-ai ascultat ce ţi-am spus acum câteva minute.

— Poate, dar a cui este vina dacă explicaţiile tale nu mă înduioşează? ripostă Lindsey cu trufie. Ştiu doar un lucru: dacă m-ai fi iubit cu adevărat, mi-ai fi spus-o. Singurul motiv pentru care ai tăcut este incapacitatea ta de a te angaja într-o relaţie durabilă. Din nefericire, astăzi eu sunt cea care nu mă simt pregătită.

Alex o privi fără să răspundă, distrus.

— Da, reluă ea, cu faţa dură. Acum, sunt şi mai înspăimântată decât tine la ideea de a mă angaja. Iată de ce îţi cer încă o dată să pleci. Sunt într-adevăr epuizată.

— Foarte bine, murmură el, foarte palid. Nu mă voi

impune mai mult. Dar să ştii că nu mă voi opri aici! Povestea noastră nu s-a sfârşit.

— A început oare vreodată?

El o sfidă cu privirea.

— Da, acum zece ani. Că mă crezi sau nu, eşti femeia vieţii mele şi ai fost întotdeauna.

— Te rog, n-o lua de la capăt.

— Nu te teme, plec. Dar voi reveni. Şi, brusc, o trase spre el şi o sărută.

Apoi, fără a-i lăsa timp să-şi revină din surpriză, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Lindsey încuie imediat uşa şi se refugie pe canapea.

Rămase acolo, deprimată, ore întregi, incapabilă să ştie dacă trebuia să se felicite pentru plecarea lui Alex sau să plângă.

Capitolul 10

Cincisprezece zile mai târziu, Lindsey opri maşina în parcarea magazinului lui Peter Kincaine şi îşi frecă tâmplele. De la întoarcerea din Florida, era pradă unei migrene sâcâitoare căreia niciun remediu nu-i venea de hac. Probabil era stresul.

În plus, Alex nu-i uşura sarcina... Ezitările lui de odinioară, făcuseră loc unei voinţe de fier. Venea să-l vadă pe Jamie în fiecare zi şi-şi sporea atenţiile faţă de ea. La început, refuzase categoric să-l primească atunci când era singură, dar el dăduse dovadă de o asemenea delicateţe, încât începuse treptat să cedeze.

Acum, noaptea când se găsea singură, frământată de gânduri, înţelegea cât de ataşată era de el.

Uneori, îşi spunea că el se schimbase şi că dorea într-adevăr să se implice într-o relaţie durabilă, dar rămânea totuşi foarte vigilentă. Lui Alex îi plăcuseră totdeauna provocările. Şi fără îndoială, de aceea dorea atât de mult să cucerească această femeie inaccesibilă, fosta soţie a prietenului său cel mai bun. Trebuia ca ea să consimtă la dorinţele lui ca să descopere în sfârşit că n-o iubea?

Deschise portiera maşinii cu un suspin şi coborî. După căldura din vehicul, frigul i se păru şi mai teribil şi magazinul lui Peter mai îmbietor cu culorile lui calde, lumina care se reflecta pe pielea fotoliilor şi lemnul lustruit al mobilelor. Şi apoi, într-o oră sau două, când va termina cu anticarul, se va ocupa în sfârşit de Jamie cum îşi dorea.

Peter Kincaine se repezi în întâmpinarea ei. Înalt, zvelt şi teribil de fermecător cu părul lui des blond, nu amintea deloc imaginea unui amator de mobile vechi.

— Sunt încântat să te văd, Lindsey. Ca întotdeauna.

Ea roşi sub privirea lui intensă şi închise înfiorată uşa în urma ei. Mai puţin pentru că-i era frig decât pentru că Peter nu-şi ascunsese niciodată dorinţa pentru ea. De un an de

când lucrau împreună, Kincaine îi repetase adeseori cât de mult dorea să stabilească o relaţie mai intimă cu ea. Şi încăpăţânarea lui n-avea egal decât cu cea a lui Alex. Da, cu cât trecea timpul, cu atât îi era mai greu să-l ţină la distanţă.

— Ţi-am adus ce-ai comandat, declară ea ridicând cutia pe care o ţinea sub braţ.

— Perfect. Pune-o pe masă. O să examinăm munca ta împreună. Dar sunt chiar de pe acum sigur că totul este perfect.

Lindsey se execută, deschise cutia şi scoase lezarda lată din mătase bicoloră decorată cu mătase violetă.

— Sper că vor pune perfect în valoare vechile dumitale tapiserii.

Kincaine încuviinţă cu un semn din cap.

— Într-adevăr, sunt splendide. Clienţii se vor arunca asupra lor. Bravo, Lindsey. Permite-mi să te invit la cină pentru a sărbători această frumoasă reuşită.

Tânăra femeie deschise gura să refuze, dar se răzgândi brusc. Era momentul acum sau niciodată să-şi lărgească cercul de prieteni bărbaţi şi, prin ricoşeu, să-l mintă pe Alex. Deoarece, dacă după decesul lui Danny nu acordase deloc vreun loc bărbaţilor, Peter merita fără îndoială să intre în cercul restrâns al cunoştinţelor ei masculine.

— De ce nu? murmură ea în cele din urmă. Zâmbetul încântat al lui Peter o flată fără voia ei.

— Astă-seară?

— Din păcate, este imposibil. Am promis fiului meu să-l duc la pizzerie.

— Atunci, mâine?

— Va fi perfect.

O jumătate de oră mai târziu, Lindsey îl părăsi pe Kincaine şi reveni la maşină ridicându-şi zgribulită gulerul mantoului.

„Lindsey, Lindsey ce vrei să faci”? răsună o voce în sinea

ei.

Scutură din cap. Răspunsul era simplu: acceptase o întâlnire cu un bărbat pentru care nu simţea nimic, dar care îi permitea cel puţin să ia o distanţă salutară faţă de Alex şi să scape de presiunea constantă pe care o exercita asupra ei.

***

În seara aceea, Lindsey încerca să citească, având urechea atentă fără voia ei la telefon, când acesta sună. Ridică receptorul fără să aştepte.

— Lindsey? Aici Alex. Scuză-mă că te sun puţin cam târziu, dar telefonul meu mobil este descărcat şi toate cabinele erau ocupate.

— Ce se întâmplă? Unde eşti?

— La aeroportul din Los Angeles.

— Los Angeles! Dar ce faci acolo?

— Jon m-a sunat mai devreme. Avea probleme cu un client şi intrase în panică. A trebuit să ajung cu primul avion.

— Când te întorci?

— Mâine sau duminică. Clientul este foarte dificil şi mi-e teamă că sâmbătă nu vom avea destul timp pentru a-l convinge. De fapt, totul va depinde de rezultatul negocierilor noastre cu el.

Duminică? Tânăra femeie îşi înăbuşi un oftat de uşurare. În felul acesta, nu va fi nevoie să-i vorbească lui Alex despre întâlnirea ei cu Peter.

— Lindsey… Mai eşti acolo?

— Da, da…

— Pari ciudată. Totul este în ordine?

— Da. Sunt doar puţin ameţită.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am însoţit pe Jamie la o pizzerie cu alţi copii şi au

făcut o gălăgie infernală. Jamie în primul rând, de altfel.

Alex începu să râdă.

— Ştii cât de mult îl ador. Dar n-aş fi vrut să fiu în locul tău... Când se dezlănţuie, nimeni nu poate să-l oprească.

Lindsey clătină din cap zâmbind. Deşi Alex n-avea copii, părea înzestrat cu intuiţii îndată ce era vorba de Jamie. Şi asta întărea puterea lui asupra ei.

Tăcerea se lăsă pe linie.

— De fapt, reluă în cele din urmă Alex, n-aveam nimic special să-ţi spun. Numai să-ţi urez noapte bună şi să-ţi reamintesc că mă gândeam foarte intens la tine.

Lindsey roşi.

— Alex...

— Nu te nelinişti, nu-ţi cer răspuns. Dar nu poţi să mă opreşti să mă gândesc la tine şi nici să sper că-mi vei acorda încrederea ta.

Lindsey închise ochii. De ce nu-l anunţa pe Alex că mâine seară ieşea cu Peter? N-avea totuşi niciun motiv să i-o ascundă. Poate fiindcă l-ar fi interesat prea mult? Poate şi pentru că se simţea în mod tainic vinovată. Dar de ce? Nu-i repetase destul lui Alex că era liberă?

— Nu eşti foarte vorbăreaţă, astă-seară, şopti el deodată în receptor. Nu te voi mai reţine.

— Aşteaptă! exclamă deodată Lindsey. Am ceva să-ţi spun.

— Da, ce? Ea ezită.

— Lindsey?

— Nu, nimic. Poate aştepta până la întoarcerea ta. Noapte bună.

— Noapte bună. Te sun mâine.

Lindsey lăsă receptorul, stânjenită, cu impresia stranie că semăna cu Danny din vremea când îi ascundea o parte din viaţa lui. „Ca să nu te rănesc” îi spusese el mai târziu, în loc de explicaţie. Era de necrezut! Ea care suferise atâta din cauza ascunzişurilor lui Danny, cum putea să se comporte

ca el? apoi ridică din umeri. La urma urmei, Alex nu era soţul ei...

***

Lindsey aruncă o privire imaginii ei din oglindă şi clătină din cap cu satisfacţie. Era îmbrăcată toată în negru şi această culoare severă se potrivea cu situaţia. În zece sau cincisprezece minute, când Peter va veni s-o caute, îi va spune cu calm că-şi schimbase părerea, dar nu îndrăznise să i-o spună prin telefon.

Peter nu-i va purta pică şi va continua să întreţină cu el excelente raporturi profesionale. În orice caz, spera. În aceeaşi clipă, se auzi soneria de la uşă. Lindsey se încruntă. Peter venea mai devreme.

— Pot să mă duc să deschid, mamă? întrebă imediat Jamie.

— Nu, dragul meu, mă duc eu.

Şi se îndreptă spre intrare cu o siguranţă pe care era departe s-o simtă.

— Deja? spuse ea deschizând.

Dar, spre marea ei uimire, Alex era cel care se afla în faţa uşii. Era ud, cearcăne adânci îi marcau conturul ochilor, dar avea un zâmbet fericit pe buze.

— Alex! exclamă ea. Ce faci aici?

— Ciudat mod de a-mi ura bun venit, mormăi el cu o grimasă comică.

— M-ai lăsat să înţeleg că nu te întorci decât mâine.

— Ştiu, dar situaţia s-a deblocat în mod miraculos cu clientul nostru, astfel că m-a scutit să-mi petrec noaptea la Los Angeles. Şi cum nu era târziu, m-am gândit că vei fi mulţumită să trec să-ţi spun bună seara.

Lindsey aruncă pe furiş o privire pe strada pustie. Peter nu se vedea.

— Drăguţ din partea ta. Intră să stai câteva minute la

adăpost. Plouă atât de tare.

Alex trecu în salon, îşi scoase haina şi cravata cum avea obiceiul, şi se lăsă să cadă într-un fotoliu cu un suspin adânc de mulţumire. În cele din urmă, închise pleoapele.

— Alex, murmură Lindsey, nu este momentul să te instalezi. El deschise ochii, surprins.

— Pleci undeva?

— Da… nu! În fine, eu…

Se întrerupse, furioasă pe ea însăşi. De ce acest aer vinovat? N-avea de ce să se justifice în faţa lui Alex.

— Să spunem că aş fi preferat să suni înainte de a veni, declară ea pe un ton puţin mai tăios decât ar fi vrut.

— Dar n-am făcut-o niciodată! De obicei, nu era nicio problemă.

— În seara asta, este altceva. Aveam prevăzut ceva.

— Prevăzut ceva!

Ea scoase un oftat exasperat.

— Încetează să repeţi ce spun! Nu este nimic extraordinar să ies sâmbătă seara.

— Nu, dar…

— Unchiule Alex! strigă Jamie în acest moment năpustindu-se în cameră. Ai văzut maşina mea frumoasă?

— Este superbă! răspunse aplecându-se spre jucăria pe care copilul i-o arăta.

Apoi, întorcându-se din nou spre Lindsey:

— Dacă mi-ai explica acum ce se întâmplă… Ea îl sfidă cu privirea.

— Trebuie să-ţi dau socoteală de faptele şi de gesturile mele?

— Eu…

— Ei bine, să ştii că am o întâlnire cu prietenul meu anticarul. Alex se ridică în picioare.

— Cum?

— Inutil să iei acest aer ofensat! Sunt liberă să văd pe cine vreau, când vreau.

Se măsurară câteva secunde din priviri. Apoi Alex declară cu o voce surdă:

— Nu vreau să ieşi cu acest bărbat!

— Ai înnebunit! replică Lindsey, uitând în furia ei că hotărâse să-şi anuleze ieşirea. Nu poţi să-mi interzici ceva!

Alex căuta o replică în momentul când se sună la uşă. Se încruntară amândoi şi se priviră fără un cuvânt. Apoi Lindsey se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre intrare.

— Bună seara, spuse ea deschizând uşa cu un zâmbet forţat. Peter, cu un buchet de flori în mână, făcu un pas înainte.

— Ceva nu este în ordine? întrebă el imediat, privind-o cu un aer neliniştit. Pari bulversată.

— Nicidecum! Te aşteptam! Intră.

El se execută, dar se opri zărindu-l pe Alex.

— Bună seara…

Acesta nu-şi dădu osteneala să-i răspundă, mulţumindu-se să-l măsoare cu insolenţă.

— Peter, declară imediat Lindsey, ţi-l prezint pe Alex Trent, un vechi prieten al defunctului meu soţ. Alex, iată-l pe domnul Kincaine.

Alex întinse o mână ţeapănă spre anticar.

— Peter, am o mică problemă, spuse atunci tânăra femeie cu o voce limpede. Îngrijitoarea care trebuia să aibă grijă de Jamie a sunat acum o jumătate de oră ca să spună că nu poate veni.

O umbră trecu peste faţa lui Peter, în timp ce Alex îşi redresa umerii.

— Din fericire, reluă Lindsey cu un zâmbet larg, Alex a avut bună idee să treacă pe aici. Şi el o va înlocui. Nu-i aşa, Alex?

Acesta roşi violent. Nu putea să-i refuze acest serviciu, numai dacă se supăra definitiv cu ea.

— Ştii că poţi conta întotdeauna pe mine.

— Este perfect. Jamie, dragul meu!

— Da, mamă.

— Îţi vei petrece seara cu unchiul Alex, deoarece eu cinez cu Peter. Dar nu mă voi întoarce târziu.

Băiatul întinse braţele spre ea.

— Mă vei trezi când vii?

— Nu, dar voi veni să te sărut. Promit. Până atunci, distraţi-vă bine, amândoi.

Apoi se întoarse spre Peter.

— Mergem?

Luat pe nepregătite, cu florile încă în mână, el o privi cu un aer încurcat. Lindsey îl scăpă atunci de buchet şi i-l întinse lui Alex. Acesta îl strânse în mână gata să-l fărâme, în timp ce ea se răsucea pe călcâie fără să-l privească.

Capitolul 11

Alex închise încet uşa de la camera lui Jamie în spatele lui şi ajunse în salonul pustiu.

La mai puţin de o jumătate de oră de la plecarea mamei sale, copilul începuse să caşte şi ceruse să-i spună o poveste. Alex îl culcase imediat şi-i citise un basm. Dar Jamie vrusese să audă pe al doilea. Apoi pe al treilea. Şi numai când Făt-Frumos o sărutase pe Albă ca Zăpada, adormise în cele din urmă.

Alex rătăcea prin apartamentul pustiu, blestemându-şi prostia. Se arătase odios faţă de Lindsey şi merita lecţia pe care i-o dăduse. Dar oricum, ce tupeu! Să plece la braţul acestui stupid anticar încredinţându-i grija lui Jamie! La amintirea asta, Alex avu un mic râs nervos. Da, Lindsey nu era lipsită de îndrăzneală, nici de cinism. Totuşi, ar fi preferat ca ea să-şi exercite talentele pe Kincaine. Acest încrezut… Cum putea să-i găsească cel mai mic farmec?

Se îndreptă cu paşi lenţi spre camera tinerei femei, deschise uşa şi acţionă unul din întrerupătoarele electrice. Lampa de pe noptieră se aprinse, scăldând într-o umbră roz tapetul de culoarea ambrei şi buchetul mare de flori care trona pe şemineu. Alex ridică din umeri gândindu-se la violetele ridicole ale lui Kincaine, pe care le uitase intenţionat într-un colţ.

Camera era prima încăpere pe care Lindsey vrusese s-o transforme după moartea lui Danny. Rick şi Alex petrecuseră un weekend întreg ca s-o modifice şi să instaleze noile mobile. Câteva săptămâni mai târziu, îi propuseseră să transforme şi restul casei pentru ca să poată evolua într-un nou cadru. Dar Lindsey refuzase. Intrase deja într-un tunel din care părea că nu mai voia să iasă.

Alex se aşează cu precauţie pe pat şi observă o ramă pe noptieră. Luând-o cu grijă, descoperi, foarte surprins, nu

fotografia lui Danny, aşa cum se aştepta, ci una reprezentându-l pe el, în compania lui Danny şi a lui Rick.

— Cei trei muşchetari… murmură el încet.

„Inseparabili şi în moarte…” Era deviza lor.

O puse la loc, tulburat. Cum ar putea Lindsey să-l iubească vreodată după ce-l considerase atâta timp drept un alter ego al lui Danny şi al lui Rick, dotat cu aceleaşi gusturi, cu aceleaşi aversiuni… şi chiar înclinaţia pentru brunete cu ochi negri din care ea era cel mai frumos specimen? Şi mai ales, cum ar putea să aibă încredere în bărbatul care semăna atât de mult cu soţul care o înşelase?

Răvăşit de disperare, Alex luă din nou fotografia şi-l fixă pe Danny cu o privire întunecată.

— De ce i-ai făcut atâta rău? Şi de ce, de dincolo de moarte, ne împiedici să ne iubim?

Apoi puse rama la loc şi se ridică în picioare, cu braţele atârnând şi cu privirea goală.

Atunci când parfumul lui Lindsey veni să-i gâdile nările, observă măsuţa de toaletă acoperită de produse cosmetice. Zărind peria de păr, îşi imagină cum netezea ea pletele lungi şi negre şi scoase un oftat adânc. Ce se întâmpla? Cu cât se simţea mai îndrăgostit de Lindsey, cu atât se arăta mai stângaci şi ea se îndepărta mai mult de el. Cum să oprească asta? Stinse lumina, se ridică încet şi ajunse la uşă cu paşi greoi.

Tocmai atunci sună telefonul.

Alex traversă antreul şi intră în grabă în salon. Nu trebuia să-l trezească pe Jamie.

— Alo?

— Alex? Salut, sunt Rick. Unde este sora mea?

— A ieşit.

— Nu eşti cu ea?

— S-ar spune că nu.

— Într-adevăr, dar… ce faci acolo?

— Îl păzesc pe Jamie. Urmă o pauză.

— Să recapitulăm: este sâmbătă seara şi Lindsey a ieşit, în timp ce tu eşti baby-sitter. Bizar… Avea întâlnire?

Alex scoase un mormăit de neînţeles.

— Cu anticarul, nu-i aşa?

— Îi voi spune lui Lindsey că ai sunat imediat ce se întoarce, replică Alex fără să răspundă la întrebare.

— La ce oră se întoarce?

— N-am idee. Nu mi-a încredinţat programul. Acum, dacă n-ai nimic altceva să-mi spui…

Tăcere. Apoi vocea lui Rick reluă:

— Cât timp vei lăsa să se degradeze situaţia, Alex?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre relaţiile tale cu Lindsey, evident. Nu face pe şiretul cu mine. Pretinzi că eşti prietenul ei cel mai bun de ani de zile, dar nu merge. Trebuie să-i spui ce simţi realmente pentru ea.

— Am făcut-o. Dar se pare că sentimentele mele n-o interesează.

Urmă o nouă tăcere.

— Este imposibil, reluă Rick. Îmi cunosc sora şi ştiu că o interesezi. Este altceva. Sunt sigur că nu-mi spui totul.

Niciun răspuns.

— Alex?

— Mmm?

— Este din cauza lui Danny?

Alex reflectă foarte repede. Rick îl cunoştea la fel de bine cum îşi cunoştea sora. La ce bun să nege evidenţa… Totuşi, răspunse foarte repede:

— Nu.

— Cu atât mai bine, pentru că ar fi stupid. Danny este mort şi nimic nu-l va face să revină.

— Pentru Lindsey, problema nu se rezumă la acest raţionament.

— Doar nu-i cânţi în strună, acum! Cum Alex ofta, Rick reluă:

— Convinge-o cum vrei, dar fă-o repede, pentru că refuz să-mi văd sora în braţele unui vânzător de mobile vechi!

— Fac ce pot. Numai că Lindsey nu este foarte cooperantă.

— Înţeleg. După ruptura mea cu Sandy, zac în genul ăsta de situaţie de dimineaţă până seara.

Alex clătină din cap. Hotărât lucru, destinul se va arăta puţin îndurător de câteva săptămâni. Mai întâi Rick, apoi Jon, Stephanie, şi acum el.

— Apropo, reluă el amintindu-şi că prietenul lui traversa şi el o perioadă dificilă, îţi amintesc că oferta mea în legătură cu vila noastră familială este încă valabilă. Este la dispoziţia ta cât vei vrea. Colorado este foarte frumos în această perioadă a anului.

— Mulţumesc, Alex. Îmi voi aminti. Până atunci, încearcă s-o convingi pe sora mea. Merită să fie fericită şi fericirea ei este în mâinile tale, sunt sigur.

— Bine, şefule! răspunse Alex ascunzându-şi emoţia. Voi face tot posibilul.

Şi închise telefonul, puţin mai liniştit. Susţinerea neaşteptată a lui Rick îl ajutase mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

***

Lindsey se juca de cinci minute cu furculiţa cu o bucată de pizza, gândindu-se la Alex. Îşi părăsise apartamentul în plină formă, încântată că-l pusese la punct şi ajunsese foarte veselă la restaurant. Dar, după zece minute, buna ei dispoziţie se risipise şi figura obosită a lui Alex nu înceta s-o obsedeze.

— L-am descoperit în sudul Franţei în timpul unei escapade în Europa, spuse Peter. Este o foarte frumoasă mobilă Ludovic XIV.

Lindsey clătină maşinal din cap. Această cină cu Peter

era un adevărat dezastru. Totuşi, anticarul era pe cât de inteligent, pe atât de cultivat, şi făcea tot posibilul să întreţină conversaţia. Dar nu era… Alex.

— Oricum ar fi, continuă el fără s-o slăbească din ochi, am pierdut mult timp să mă debarasez de alienaţii care se cuibăriseră în interior.

— Înţeleg, răspunse Lindsey, întrebându-se ce făcea Alex.

— Înţelegi, reluă Kincaine, acest gen de creaturi cu trei capete care-l confundă pe Ludovic XIV cu Ludovic XVI sunt insuportabile. În plus, este imposibil să închei un târg cinstit cu ei!

— Bineînţeles!

Mâna lui Peter se aşează peste cea a tinerei femei.

— Lindsey…

Ea clipi din ochi ca şi cum ieşea dintr-un vis.

— Nu asculţi ce-ţi povestesc.

— Ba da! Vorbeai despre… Ludovic XIV, cred.

— Şi despre alienaţi.

— Despre… ce?

— Nu contează, spuneam orice sperând să te fac să reacţionezi. Dar eşti cu mintea în altă parte. Unde? Poate la un alt bărbat?

— Ce-ţi imaginezi? protestă ea fără convingere.

— Lindsey, aş fi orb dacă n-aş fi observat că este ceva între tine şi acest prieten care stă acum cu Jamie.

Ea îşi lăsă furculiţa şi-şi împinse farfuria. Întrucât Peter voia să-i uşureze sarcina…

— Îmi pare rău, Peter…

— N-ai motiv. Mie îmi pare rău. Este ceva serios între tine şi acest… Alex?

Lindsey se încruntă, căutând cuvintele potrivite.

— S-ar spune că încercăm să găsim o cale să ne întâlnim. Dar nu este uşor.

— Cu atât mai mult, cu cât nu se aştepta cu siguranţă să

mă vadă astă-seară...

— Recunosc.

Rămaseră tăcuţi. Apoi Peter profită de trecerea chelnerului pentru a-i cere nota.

— Am să te conduc. Este tot ce-mi rămâne de făcut.

— De ce? Avem tot timpul! El o privi cu tristeţe.

— Sunt prea orgolios ca să petrec seara cu o femeie care se gândeşte la altul. Mai ales dacă domnul în chestiune are grijă de copilul doamnei în absenţa sa. Cu asta nu mai pot lupta.

— Sunt într-adevăr confuză, replică Lindsey plecând capul.

— Te asigur că n-ai de ce, răspunse Peter cu un zâmbet slab, în timp ce chelnerul punea nota în faţa lui. L-am făcut totuşi gelos pe Alex al tău şi sunt foarte mândru de asta.

Ea ridică spre el o privire recunoscătoare.

— Eşti într-adevăr foarte amabil. Nu mă aşteptam la o asemenea eleganţă din partea ta.

— Meriţi toată consideraţia, Lindsey. Şi să ştii că, dacă nu găseşti teren de înţelegere cu prietenul tău, voi fi fericit să te revăd ca să... terminăm această masă în mod corect. Acum, te voi conduce. Fiul tău ar putea să se neliniştească...

Lindsey se ridică, având mintea în altă parte. Apoi merse spre ieşire şi-şi dădu brusc seama că grăbea pasul şi se simţea fericită. Se opri brusc. Fericită! Din ce motiv? Şi răspunsul îi apăru deodată cu o limpezime fulgerătoare: era fericită să-l regăsească pe Alex. Inima ei începu să bată cu putere. De data asta, nu mai putea să nege evidenţa. Dar de ce-i trebuise atâta timp să-şi descopere dragostea? Şi ce se va întâmpla, acum? După modul în care îl tratase pe Alex înainte de a-l părăsi astă-seară, nu era oare prea târziu?

Peter îi deschise portiera lui Lindsey, ţinând-o deschisă.

Ea coborî în frig, gândindu-se la căldura din Florida.

Fusese atât de fericită acolo…

Ecoul paşilor pe drumul de cărămidă răsună în tăcere. Acum, Alex, prevenit de întoarcerea ei, o pândea cu siguranţă în spatele uşii. Şi Lindsey zâmbi amintindu-şi de tatăl ei care o aştepta totdeauna în prag când era adolescentă, rezervându-i o primire mai mult sau mai puţin călduroasă în funcţie de ora la care se întorcea.

— Vrei să te însoţesc înăuntru? întrebă Peter.

— Nu mulţumesc, nu-i nevoie…

În clipa aceea, uşa de la intrare se deschise şi apăru Alex. Peter îi aruncă o privire prudentă şi deschise gura să vorbească. Dar Lindsey i-o luă înainte.

— Mulţumesc pentru tot. Pe curând… Peter îi strânse mâna cu tristeţe.

— Da, pe curând…

Şi se răsuci imediat pe călcâie. Lindsey se întoarse pentru a privi maşina anticarului cum dispare în noapte. Apoi se îndreptă în grabă spre interiorul casei.

Cum Alex se îndepărta ca s-o lase să treacă, ea îi aruncă pe furiş o privire şi fu uimită să-l vadă îngrijorat şi obosit. Ea care se aştepta la reproşuri…

— Ce face Jamie?

— Doarme. Şi tu, cum ţi-ai petrecut seara?

— Bine, dar a fost puţin scurtată.

Alex o ajută pe Lindsey să-şi scoată mantoul şi eşarfa.

— Ce păcat…

— Mincinosule! Nu crezi un cuvânt. Oricum, nu erai obligat să mă aştepţi în prag. Mi-ai amintit de tatăl meu când locuiam încă la el.

— Nu doream ca acest Kincaine al tău să se simtă autorizat să intre sau să te sărute în faţa uşii. Şi ştiam că n-o va face în faţa mea.

— Evident. În genul acesta de situaţie, nu se apreciază deloc prezenţa martorilor.

Alex strânse maxilarele.

— Cred mai curând că ştia că dacă te atingea îl făceam fărâme. Lindsey ridică din umeri.

— Te înşeli. Peter s-a arătat extrem de cavaler. Nu este un macho şi pumnii nu-i servesc drept creier.

— Poate, dar v-aţi scurtat totuşi seara. Apoi, după o uşoară ezitare, întrebă:

— La cererea ta sau a lui?

Lindsey îl fixă fără să răspundă. Părea atât de descumpănit şi atât de mâhnit, încât nu mai ştia ce atitudine să adopte.

Cum tăcerea se prelungea, Alex se apropie de ea fără s-o slăbească din ochi şi o luă în braţe. Scoţând un oftat de uşurare, Lindsey se cuibări la pieptul lui. Nimic nu mai conta acum, decât regăsirea lor.

Dar el se desprinse pe neaşteptate.

— Lindsey, n-aş vrea să crezi…

Fără să-l lase să sfârşească, îl strânse în braţe şi-i căută buzele. Alex nu opuse nici cea mai mică rezistenţă.

— N-ai de ce să te mai neliniştești, murmură ea după un sărut lung. Am reflectat şi am hotărât să am încredere în tine.

Apoi, adăugă într-o suflare:

— Oricum, chiar dacă aş vrea, n-aş putea face altfel.

— Mă vei mai părăsi pentru alt bărbat?

— Singura mea dorinţă este să nu-mi dai ocazia.

— Îl vei revedea pe acest anticar?

— Alex, Alex… nu vorbi aşa. Nu mai suntem adolescenţi. Nu-l voi revedea pe Peter între patru ochi, dar nu-l voi şterge din relaţiile mele profesionale. Este un client bun, s-a arătat întotdeauna corect cu mine şi sper că va mai face apel la serviciile mele. Cu toate că după această seară dezastruoasă, mă îndoiesc că va mai dori…

— Cu atât mai bine. N-are decât să dispară din circulaţie! Lindsey scoase un suspin decepţionat.

— Într-adevăr, este descurajant. Încerc să construiesc cu

tine o relaţie inteligentă, şi tu reacţionezi ca un copil răsfăţat. Aminteşte-ţi că am nevoie să-mi câştig existenţa şi nu te voi lăsa să sabotezi ceea ce am construit în doi ani. Pentru bunăstarea mea şi a lui Jamie.

— Începând de acum, eu mă voi ocupa de asta. Lindsey făcu un pas înapoi, cu o privire înverşunată.

— Nici nu se pune problema! N-ai înţeles nimic sau o faci expres?

— Vreau să ne căsătorim. Ea se încruntă.

— Ce-ai spus?

— Că vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea clipi din pleoape. De ce Alex se arăta atât de direct, atât de repezit? Bineînţeles, nu trebuia să înţeleagă ezitările ei, dar era un motiv ca să vrea să-i conducă viaţa?

— Este un ordin?

— Nu înţeleg…

— Şi eu, înţeleg foarte bine: mai întâi decizi pe cine trebuie să văd şi să nu văd, apoi vrei să mă împiedici să lucrez, şi pentru a sfârşi, vrei să mă căsătoresc.

— Credeam că vei fi fericită de propunerea mea. Tu care mă credeai incapabil să mă angajez!

— Trebuie oare să aplaud?

— Lindsey…

Îl fulgeră cu privirea.

— De fapt, dacă nu ieşeam cu Peter în seara asta, nu m-ai fi cerut niciodată în căsătorie! Te cunosc, Alex! Ai lăsat să treacă zece ani fără să spui nimic, şi dacă întâlnirea mea cu un bărbat seducător şi îndrăgostit nu te-ar fi făcut gelos, ai fi rămas veşnic tăcut. Nu te vei schimba niciodată!

— Lindsey! exclamă el, în panică. Ce se întâmplă? De ce strigi? Ce ţi-am făcut?

— Ai face mai bine să te întorci acasă la tine. Vom relua această discuţie mâine.

— Nici nu se pune problema! exclamă el cu energia disperării. De data asta nu vei scăpa de mine. Nu înainte de

a-mi spune totul.

— Nu face pe inocentul. M-ai înţeles perfect. Datorez cererea ta în căsătorie ieşirii mele cu Peter şi refuz să pornesc cu stângul. Nu se clădeşte viitorul pe un acces de gelozie.

— Uiţi totuşi un amănunt.

— Care?

— Am avut numeroase explicaţii care nu-i datorau nimic lui Kincaine, la Whisper Key Island. În plus, ştii că, de la întoarcerea noastră, aştept un semn din partea ta. Ori, în loc de răspuns, fugi, mă eviţi ca şi cum aş avea ciumă, şi ai întâlnire cu un înfumurat chiar în seara când mă crezi la Los Angeles.

— Scuteşte-mă de scenele tale de gelozie! îi porunci imediat Lindsey. Eu îţi ţin socoteala când cinezi în oraş cu cuceririle tale?

— Nu mi-aş fi permis niciodată să mă afişez într-un restaurant din Saint Louis cu o femeie după cele ce am trăit în Florida!

— Vorbeşti întotdeauna despre tine! Dar nu se învârteşte totul în jurul persoanei tale! Te-ai întrebat cel puţin ce simţim, Peter şi cu mine, unul pentru altul? De luni de zile îmi propunea întâlniri pe care le-am refuzat una după alta.

— Găsesc cu atât mai curios că ai acceptat subit. Lindsey se tulbură.

— Aveam nevoie să-mi schimb ideile. Este o crimă?

— Cred mai degrabă că erai în căutarea unui subterfugiu pentru întrebările pe care ţi le puneai despre relaţia noastră.

— Ce înţelegi prin „relaţie”? Certurile noastre neîncetate?

— Admit că raporturile noastre au rămas la stadiul tatonări. Dar era un început. Numai că tu te-ai servit de Kincaine ca să le compromiţi.

— Nu înţeleg nimic.

— Fie. Voi fi mai clar. Dacă i-aş fi lăsat timp lui Peter să te

seducă, asta ar fi rezolvat problema ta. Alex afară, bun venit Peter…

— Este ridicol!

— Dimpotrivă. Este foarte logic. Ţi-a fost teamă de mine şi nu te condamn. După cele trăite cu Danny, era normal să n-ai încredere în cel mai bun prieten al lui şi să nu mai rişti să fii decepţionată.

— Pentru cineva care a ezitat zece ani înainte de a-mi mărturisi dragostea lui, severitatea ta mi se pare deosebit de deplasată.

Alex acuză lovitura şi-şi plecă trist capul.

— În plus, reluă Lindsey, te crezi foarte subtil şi foarte bun psiholog, dar ignori principalul! Ţi-aş fi spus-o imediat, dar ai început să-mi dai ordine.

Privirea lui Alex deveni scrutătoare.

— Despre ce este vorba? Spune-mi, te rog.

— Exact înainte de întoarcerea ta neaşteptată de la Los Angeles, hotărâsem să anulez cina cu Peter.

Alex făcu ochii mari.

— Să anulezi cina! Dar…

— De altfel, de aceea îngrijitoarea era absentă.

Contrar a ceea ce am afirmat, eu o contramandasem în timpul după-amiezii. Când ai sunat, credeam că era Peter şi mă pregăteam să-i anunţ hotărârea mea.

Alex îşi ascunse capul în mâini.

— Dumnezeule! M-am purtat ca un idiot! Ce ni se întâmplă, Lindsey? De ce atâtea neînţelegeri între noi?

— Poate pentru că nu dorim să mergem mai departe, răspunse ea cu o voce egală.

Alex îşi ridică brusc capul.

— Nu, Lindsey. Te iubesc de ani de zile şi nu intenţionez să măi trăiesc fără tine. Dar tu? Dacă cel puţin ai accepta să ai încredere în mine…

Tânăra femeie scoase un suspin să frângă inimi. Trebuia să-l oprească înainte să fie prea târziu. Alex o iubea şi ea îl

iubea pe Alex. Atunci, de ce să continue să se sfâşie?

— Oh, Alex… Am reflectat atât şi m-am gândit atât de mult la noi, încât nu mai pot nega evidenţa. Ştiu că te iubesc, acum, şi că te-am iubit probabil întotdeauna. Ai fost prietenul meu şi nu m-ai lăsat baltă niciodată. Nimeni n-a ştiut să mă facă să mă simt atât de vie ca tine. Ştiu de asemenea că nu eşti Danny, chiar dacă ţi-am atribuit defectele lui din cauza prieteniei care vă lega. În fine, sunt sigură că n-ai ştiut trădarea lui faţă de mine, deşi am crezut întotdeauna contrariul.

— Trebuie să înţeleg că în sfârşit mă crezi?

— Da, din toată inima.

Alex închise ochii, gata să plângă.

— Îţi mulţumesc.

Şi toată oboseala lui păru alungată ca prin minune. Faţa lui se lumină, muşchii i se relaxară. Apoi luă mâna lui Lindsey şi o duse cu tandreţe la buze.

— Îţi voi pune din nou întrebarea, mereu aceeaşi: accepţi să te căsătoreşti cu mine?

Lindsey deschise gura ca să răspundă, dar el adăugă foarte repede:

— Mi-a fost atât de teamă, adineauri, încât ţi-aş fi spus orice. Dar căsătoria noastră va fi întemeiată pe încredere reciprocă. Îţi vei păstra prietenii şi slujba, bineînţeles. Şi dacă mă arăt uneori prea cicălitor, ştiu că mă vei readuce pe drumul drept.

— În aceste condiţii, răspunse ea cu blândeţe, accept să mă căsătoresc cu tine.

Alex o strânse în braţe.

— În sfârşit…

Apoi adăugă, după câteva secunde:

— Săptămâna viitoare. Eşti de acord? Lindsey făcu ochii mari.

— Vrei să ne căsătorim săptămâna viitoare! Haide, este imposibil!

— De ce?

— Dar… pentru că familia ta trăieşte în Florida şi tatăl meu la Saint Louis. Nu vom putea să organizăm totul în atât de puţin timp. În plus, ar fi crud faţă de sora ta. Cu siguranţă, nu şi-a revenit după ruptura cu Jeffrey şi să-i impunem atât de repede căsătoria noastră ar fi lipsă de delicateţe.

Alex oftă.

— Ai dreptate. Dar atunci, când?

— Timpul necesar să organizăm o ceremonie frumoasă în Florida. Ar fi atât de frumos să ne căsătorim acolo şi să facem un foc de artificii pe plajă, după apusul soarelui!

Alex o privi zâmbind.

— De acord pentru Florida.

— Ceremonia ar putea fi totuşi foarte simplă. Cele două familii ale noastre, câţiva prieteni fără s-o uităm pe Sandy şi părinţii ei şi apoi poate…

Alex izbucni în râs.

— Vom invita pe cine vei vrea. Chiar şi pe anticarul tău. Şi voi transporta eu însumi toată această mică lume cu avionul, dacă trebuie. Din moment ce te căsătoreşti cu mine. Dar, te rog, jură-mi că nu-ţi schimbi părerea.

— Îţi jur. Hotărârea n-am luat-o cu uşurinţă. Ea s-a copt atâta timp în capul meu, încât acum sunt sigură de mine.

— Şi eu la fel, Lindsey. Îţi jur să te iubesc toată viaţa.

Şi se sărutară cu siguranţa că nimic, de acum înainte, nu-i va putea despărţi.

Epilog

O adiere de vânt făcu să fluture rochia lui Lindsey în timp ce preotul declara cu o frumoasă voce gravă:

— Ne-am reunit în această zi, pe această plajă, pentru a oficia căsătoria dintre acest bărbat şi această femeie…

Alex închise şi deschise foarte repede ochii, ca să se asigure că nu visa. Nu, totul era la locul lui: Lindsey, pastorul, familia, prietenii… Şi zâmbi, cu impresia că pluteşte pe un mic nor. Cât aşteptase această zi? Zece ani? Mai bine ar spune o eternitate. Şi acum că visul lui se realiza în sfârşit, nu-i venea să creadă. Inima lui bătea să i se rupă în piept. De-abia reuşea să respire.

Întoarse încet capul spre Lindsey. Cât de frumoasă era cu micile şuviţe negre scăpând de sub voalul alb, cu buzele machiate cu roz şi acest surâs radios! îşi plecă ochii şi zâmbi zărind picioarele goale ale lui Lindsey înfundate în nisip.

„Mireasa cu picioarele goale”, o botezase când îi împărtăşise ideea ei originală. Dar fiindcă slujba trebuia să fie celebrată pe plajă, de ce să nu-şi acorde această mică fantezie? De altfel, pentru a-şi dovedi solidaritatea faţă de prietena lor, Sandy şi Stephanie îşi scoseseră şi ele pantofii.

Deodată, Jamie scăpă de sub supravegherea Louisei Trent şi merse cu paşi mărunţi şi grăbiţi până la mama sa. Aceasta îşi plecă ochii spre el şi se priviră zâmbind. Alex îşi reţinu un oftat de fericire deplină. Copilul era şi el în culmea fericirii.

— Alex Trent, se auzi atunci vocea solemnă a pastorului, doreşti s-o iei de soţie pe Lindsey Benedict Richards, aici prezentă?

— Da, răspunse el cu o voce plină de emoţie.

— Şi dumneata, Lindsey Benedict Richards, doreşti să-l iei de soţ pe Alex Louis Trent, aici prezent?

Ea întoarse uşor capul spre el.

— Da.

Preotul clătină din cap cu un aer satisfăcut.

— Puteţi să schimbaţi verighetele…

Alex întoarse atunci capul spre Jon, care trebuia să le dea inelele, dar acesta nu se mişcă. Cu ochii aţintiţi asupra lui Rachel, nu-şi mai încăpea în piele de fericirea cea mai completă. Trei luni după despărţirea lor, se împăcaseră şi păreau mai îndrăgostiţi ca oricând.

— Verighetele, vă rog, repetă pastorul.

De data asta, Jon se repezi spre altar şi întinse o cutiuţă mirilor.

— Lindsey, spuse pastorul, repetaţi după mine: „Alex, accept acest inel ca un simbol al dragostei mele şi al fidelităţii mele eterne”.

Alex simţi un nod în gât. De câte ori îi auzise pe alţii făcând acest jurământ? Însă numai astăzi îi înţelegea toată importanţa.

Lindsey repetă fraza şi trecu, tremurând, verigheta pe degetul lui Alex.

— Alex, repetă după mine: „Lindsey, acceptă acest inel ca un simbol al dragostei mele şi al fidelităţii mele eterne”.

La rândul său, Alex rosti fraza cu o voce emoţionată şi se execută. Atunci, Lindsey îi aruncă o privire atât de vibrantă, încât ştiu cu certitudine că-l va iubi întotdeauna.

— În virtutea puterilor care-mi sunt conferite, reluă pastorul, vă declar soţ şi soţie în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Apoi întoarse capul zâmbind spre Alex:

— Puteţi să vă sărutaţi soţia.

Un murmur de aprobare se ridică din asistenţă când Alex o strânse în braţe pe Lindsey.

Câteva minute mai târziu, domnul Trent lua cuvântul:

— Dragi prieteni, vă rog să reveniţi pe verandă, unde ne aşteaptă bufetul.

Alex luă atunci braţul lui Lindsey şi o conduse spre casă,

în timp ce Rick îl lua pe al Stephaniei şi se îndepărtară... în sens opus, spre plajă.

— Am impresia că o idilă este pe cale să se lege, şopti Lindsey la urechea lui Alex.

— Într-adevăr. Şi aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi dacă Stephanie şi Rick se îndrăgostesc unul de altul. Mi-era atâta teamă că sora mea nu-şi va reveni după ruptura cu Jeffrey. Dar am greşit. Ea n-a fost niciodată atât de radioasă şi atât de veselă.

— Când Alex mi-a anunţat intenţia lui de a se căsători, declară doamna Trent ridicând cupa cu şampanie spre invitaţii strânşi în jurul bufetului, nu-mi credeam urechilor. Exista deci o femeie capabilă să-l seducă pe acest celibatar înveterat! Dar, când ne-a prezentat-o pe Lindsey, nu m-am mai mirat deloc. Îmi părea minunată în toate privinţele şi am fost încântaţi s-o primim în acea zi printre noi. Astăzi, ea face parte din familia noastră şi suntem profund fericiţi.

O salvă de aplauze întâmpină declaraţia ei. Apoi veni rândul lui Jon să ia cuvântul.

— Vă voi mărturisi fără înconjur că aşteptam această zi de mult timp. O cunosc pe Lindsey de ani de zile şi ştiam că dacă o femeie, pe această lume, putea să-l facă fericit pe fratele meu, ea era aceea. Îi mulţumesc că a devenit soţia lui precum şi pentru că ne-a adus un nepot adorabil.

Apoi, întorcându-se spre Jamie:

— Acum trei zile mi-ai încredinţat un secret cerându-mi să nu-l dezvălui decât după căsătorie: acest secret este o dorinţă. Aceea de a avea un mic frăţior sau o mică surioară de Crăciun. Lindsey, Alex, asta înseamnă că vă rămân exact nouă luni pentru a îndeplini dorinţa lui Jamie. Vă doresc aşadar o foarte frumoasă lună de miere...

Urmă un hohot de râs general, în timp ce Lindsey făcea ochii mari şi Alex îşi trecea degetul sub gulerul cămăşii, cu un aer jenat.

— Fiţi totuşi liniştiţi, reluă Jon, cu ochii ciudat de

strălucitori. Când copilul vostru va veni pe lume, va avea deja o mică verişoară pentru a-l întâmpina; fiindcă o fericire nu vine niciodată singură, am plăcerea să vă anunţ că Rachel aşteaptă un eveniment fericit.

Tânăra femeie încuviinţă cu un surâs fericit în timp ce răsunară noi aplauze.

— Şi pentru a termina pe o notă mai serioasă, să ştiţi, Lindsey şi Alex, că vă doresc toată fericirea din lume, pentru că o meritaţi din plin…

Copleşit de emoţie, Alex strânse talia lui Lindsey în timp ce ea îşi ştergea pe furiş o lacrimă.

— Spune-mi că plângi de fericire, îi şopti el la ureche.

— Da, Alex, plâng de fericire.

— Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna. Îţi jur. Nu vei avea nici cel mai mic motiv să te îndoieşti de mine.

Şi, ignorând privirile asistenţei fixate asupra lor, Alex se aplecă spre soţia lui şi o sărută cu patimă.

sfârşit